

ဝတ္ထုရေးသားတစ်ယောက်

မမာသွီးမောင်

အမျိုးသမီး
လူ့အဖွဲ့ဝင်များ

မောင်တို့

ပုံနှိပ်မှုကုမ္ပဏီ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃၊ ဧပြီ။
- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ၁၆၀၀ ကုပ်
- ၅၀၀ အုပ်

ဖြန့်ဖြူး
အုပ်ချုပ်ရေး

မမသဒ္ဒါမောင် ၈၉၅-၈၃
မောင်ကို / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။
၂၉၈ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ ။
(၁) မောင်ကို

မမသဒ္ဒါမောင်

မောင်ကို

“မောင့် ကို....”

‘မောင့်ကို’....

ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက

ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့တဲ့သူပါ...

‘မောင့်’ကို...

အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ

အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိခဲ့တဲ့သူပါ....

‘မောင့်’ကို....

အနေနီးလာရင်း

စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ခဲ့သူပါ....

‘မောင့်’ကို....

ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့

မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့မိသူပါ....

‘မောင့်’ကို....

ကြင်နာခြင်းတွေနဲ့

နှင်နှင်သည်းသည်းချစ်ခဲ့ရသူပါ....

‘မောင့်’ကို....

နာကျင်ခြင်းတွေနဲ့

ကျောခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသူပါ....

‘မောင့်’ကို....

ရင်နှင်ခြင်းတွေနဲ့

စွန့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသူပါ....

‘မောင့်’ကို....

ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့

ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ချစ်မိခဲ့ပေမယ့်

ကံကြမ္မာက

ပေါင်းဆုံခွင့်မပေးခဲ့တာမို့

ခပ်ဝေးဝေးက ငေးကြည့်ရင်း

ရင်နှင့်နှင်းအပြုံးဖျော့တွေ့နဲ့
ချန်ရစ်ခြင်းကမ်းတစ်ဖက်မှာ
ချစ်ခြင်းကို မြေမြုပ်သဂြိုဟ်ရင်း
အလွမ်းတွေ ပြာချခဲ့ရသူပါ....

'မောင့်'ကို....

အခန်း (၁)

ကတ္တရာလမ်းမကြီးထက်မှ လမ်းသွယ်ထဲ ချိုးကွေ့လိုက်
တာမို့ ကွန်ကရစ်လမ်းလေး ဖြစ်သွားပါ၏။ အပင်တွေက လမ်း
တလျှောက် အံ့ဆိုင်နေတာမို့ နေပြောက်ပင် မထိုးဘဲ အေးစိမ့်
နေပါသည်။ ရုံးပိတ်ရက်မို့ အိမ်မှာ လူစုံရှိမယ်မှန်း ကျွန်မသိနေ
ပါ၏။ သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်ချလိုက်မိစဉ် Taxi က ခြံကျယ်ကြီး
ရှေ့မှာ တံခနဲရပ်သွားလေသည်။

“အပြန်စောင့်ပေးရဦးမလား တူမ”

“နေပါစေ ဦးလေး၊ ဒီမှာကြာနေဦးမှာမို့လို့ပါ။ ကျေးဇူး
ပဲနော်”

“အေး... ဦးလေးက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါကွယ်”

File တစ်ထပ်ကို လက်မှာ ပွေ့ပိုက်ကိုင်လိုက်ပြီး Taxi Driver ထံ ငွေငါးထောင်တန်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ကားတံခါး ကိုဖွင့်ကာ ခြေတစ်ဖက်စီ ဆင်းလိုက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်ပေးလိုက် ပါသည်။ ခြံရှေ့မှာ လူခေါ် Bell ကိုမနှိပ်ဖြစ်သေးဘဲ ခဏမျှ ရပ် နေမိ၏။

ကျွန်မရပ်နေသည့်ဘေးတစ်ဖက်စီမှာ ငြိမ်သက်စွာရှိနေ သည်က ရေမြောင်းကို ကန့်လန့်တားထားသည့် အုတ်ခုံဖြူနှစ် တန်းပါပင်။ မကြည့်ချင် မြင်လျက်သားဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ဒီခြံ ကိုရောက်ရင် ဒီအုတ်ခုံလေးကို ကျွန်မ ငဲ့ကြည့်တတ်တာလေ။

“ခဏစောင့်နော် သမီး”

နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရသည့် ဖေဖေအသံကြောင့် မျက်စိ ကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိ၏။ ခဏဆိုပြီး တစ်ဘဝစာ စောင့်စေခဲ့တာ လား ဖေဖေ။ သားရေကွင်းလေးနှင့် နှစ်ဖက်စည်းပေးထားသည့် ကျွန်မဆံပင်လေးကို အံသာဆွဲကိုင်ကာ ပြောခဲ့သည့်ဖေဖေပုံရိပ် ကို ယနေ့အထိ မမေ့နိုင်သေး။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ (၁၈)နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလက ကျွန်မအတွက်တော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြီးရှိနေတုန်းပါပဲ။ ငါးနှစ်အရွယ်သမီးလေးကို အရုဏ်တက်နေ

အောက်မှာ ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး ဒီခြံထဲကိုဝင်သွားခဲ့သည့်ဖေဖေက ကျွန်မစောင့်နေပေမယ့် ပြန်ထွက်မလာခဲ့တာလေ။

“တိ!”

လမ်းထဲကိုဝင်လာသည့် ကားဟွန်းသံကြောင့် အတိတ် ဆီကို လွင့်မျောနေသည့်ကျွန်မစိတ်က လန့်ပြီး သတိပြန်ဝင်သွား မှုပါ၏။ ‘အင်ကြင်းမြိုင်’ ဟုစာလုံးဖော်ထားသည့် ရွှေအိုရောင်စာ ဟန်းအောက်မှ ခလုတ်လေးကို နှစ်ချက်မျှ ဖိလိုက်မိသည်။

“သယံဘူလဲ”

“ကျွန်မပါ အန်တီကြိုင်၊ မိုးနဲ့သာပါ”

“မသြော်... ခဏလေးနော် သမီး”

Intercom မှထွက်လာသည့်အသံ ခဏမျှတိတ်သွား လေ၏။ သံတံခါးအနက်ရောင်ထိပ်ဘက်က ဆူးချွန်တွေက နေ ရောင်အောက်မှာ တလက်လက်တောက်ပနေပါသည်။ ဂလောက် ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ အုတ်တိုင်ဘေးဘက်မှ တံခါးအသေးလေး ပွင့်သွားတာမို့ ကျွန်မ အံသာတွန်းဝင်ကာ တံခါးကိုပြန်စေလိုက် ပါ၏။

File တွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံပိုက်ထားလျက် လမ်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ကွန်ကရစ်ခင်းထားသည့်လမ်းဘေး

တလျှောက် မြက်ခင်းပြင်တန်းနှင့် ရေတမာပင်တို့က အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း အိမ်ကြီးဆီရောက်ရန် အတော်လေးဝင်ရဦးမှာလေ။ လမ်းတို နည်းနည်းတော့လေး လျှောက်ပြီးမှ တိုက်အဖြူရောင်ကြီးတို့ သွားသွားပြင်ရလေ၏။

တိုက်အနီးဝန်းကျင်မှာမှ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသည့် ဝန်းရံနှင့်ပန်းချီစုံကို ပသာဒဖြစ်ဖွယ် မြင်ရလေသည်။ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကျွန်မရောက်စဉ် အထဲမှတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အိမ်ထောက်ထံနံနံကြီး ဒေါ်ကြိုင် ထွက်လာပါ၏။

“သူငွေမင်းက စာကြည့်ခန်းက စောင့်ပါလို့ မှာထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီကြိုင်”

“ဝင်ပါ သမီး”

ကျွန်မ အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် အိမ်တံခါးက ပြန်ပိတ်သွားတော့၏။ ဖိနပ်ချွတ်နေရာမှာ ခြေသုတ်ဖုံဘေးထောင့်နား၌ ကျွန်မစီးလာသည့် ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေးကို သေသေသပ်သပ်လေး ချွတ်လိုက်ပါ၏။ ကော်ဇောညိုညိုထက် ခြေချမိစဉ် နူးညက်အိစက်လွန်းသည့်ခံစားမှုကို ရင်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေလေသည်။ အိမ်ကြီးရှင်တို့ပိုင်ဆိုင်ထားသမျှလို လူမြင်သွားရည်ယိုစရာတွေ

ချည်းမဟုတ်ပါလား။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ မထိုင်ဘဲ စာကြည့်ခန်း (ဦးသူရိန်၏ အလုပ်ခန်း)တွင်းသို့ တံခါးလှည့်ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ပါ၏။ အထဲမှာ ရှိနေသည့် ဆက်တီဆိုဖာပေါ်မှာ ခပ်ဖွဖွလေး ထိုင်ချလိုက်စဉ် ခန္ဓာကိုယ်က ဆိုဖာထဲမြုပ်ဝင်သွားသလို ဖြစ်သွားလေသည်။ လက်ထဲမှာ ပိုက်လာသည့် File တို့ကို ထိုင်ခုံရှေ့မှာရှိသည့် ဆက်တီစားပွဲပေါ် အသာတင်ထားလိုက်ပါ၏။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ဘာကြောင့် ဟင့်ခိုင်းချင်ရတာပါလိမ့်။ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မက ဖေဖေတို့ရဲ့မွေးစားသမီးဖြစ်နေတာ မို့လား။ ဒီအိမ်မှာနေခဲ့ပေမယ့် အောက်ထပ်က စတိုခန်းဘေးက အခန်းမှာ ကျွန်မနေခဲ့ပြီ။ အထက်တန်းအောင်သည်နှင့် အပြင်မှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တာပင်။

ဖေဖေရော မေမေပါ ကျွန်မကို အလွယ်တကူ လိုက်လျောပေးခဲ့ကာ အလုပ်နှင့်နီးသည့် အဆောက်အဦးတစ်ခုရဲ့တိုက်ခန်းမှာ ပေးနေခဲ့လေ၏။ အဝေးသင်ဘွဲ့တစ်ခုကို ကုပ်ကပ်ယူခဲ့သည့်အတွက် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“ဘယ်သူရောက်နေသလဲဟေ့”

ဆိုပြီး ကျွန်မရောက်လာတာကို ကြိုဆိုတတ်သည့်မျက်

နာတစ်ခုကို မြင်ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးလား။ ကျွန်မ၏ဆံပင်ရည်တို့ကို အနောက်ကနေ ဆတ်ခနဲဆောင့်ဆွဲတတ်သည့်သူ၊ ကျွန်မလက်မောင်းကို သိပ်မနာကျင်ရလေအောင် ဖျတ်ခနဲလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး၊ ထိုး၍ စတတ်သည့်လူငယ်လေးကို မတွေ့ရတာ လတော်တော်ကြာနေပြီပဲ။

'မောင်' . . . ခုဆို ဘယ်လိုဘယ်ပုံရှိနေပြီလဲကွယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဝိုးဟပ်ဖြူလေးလို ပိန်ပိန်သေးသေးလေးဖြစ်ခဲ့သည့်ကောင်လေးက အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်လွန်းသည့်ခန္ဓာဖြင့် ယောက်ျားပီသလွန်းခဲ့တာလေ။ မျက်နှာလေးက အမြဲသန့်စင်နေသည့်အပြင်ဖြင့် ပါးချိုင့်လေး ခွက်ခနဲပေါ်တတ်တဲ့မောင်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြူစင်စွာ ချစ်ခဲ့တဲ့ကျွန်မပါလေ။

“ကလစ်!”

“Morning သမီး၊ စောင့်ရတာ ကြာသွားလား။ ဖေဖေ ရေချိုးနေလို့ပါ”

“မကြာသေးပါဘူးဖေဖေ၊ ရပါတယ်”

ဖေဖေက ကျွန်မရှေ့တည့်တည့်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်လေ၏။ မနက်ပိုင်း Golf ရိုက်ပြီး ပြန်လာကာ ရေချိုးတာပဲထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေခွဲမောင်က အားကစားလိုက်စားကြသူမို့ မနက်စောစောပိုင်း

အိမ်မှာ မရှိကြတာ များလေ၏။

“ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“Taxi နဲ့ပါ ဖေဖေ”

“သမီးကို ကားဝယ်စီးဖို့ ဖေဖေပြောထားတယ်လေး၊ ဒီလောက် ကားဈေးတွေ သက်သာနေတာ တစ်စီးလောက် ဝယ်လိုက်ပေါ့”

“ကျွန်မ မမောင်းရဲလို့ပါဖေဖေ၊ အတွေးက ခေါင်းထဲ အမြဲရှိနေတာမို့ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်။ Taxi တွေလည်း ငှားရတာလွယ်လို့ ဘယ်သွားသွား အဆင်ပြေပါတယ်ဖေဖေ”

“ဖေဖေက သမီးကို စိတ်မချလို့ ပြောနေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဖေဖေ”

အလုပ် File တွေကိုဖွင့်ကာ ဖေဖေရှေ့ကို လှမ်းပေးလိုက်တာမို့ စကားပြတ်သွားရလေ၏။ အလုပ်မှန်သမျှကို မောင့်ထံ မအပ်ဘဲ ကျွန်မကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လွှဲပေးထားသတဲ့။ လုပ်ငန်းကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဦးစီးရမည့်မောင်က စိတ်မဝင်စားသလို မေမေ့လုပ်ငန်းက ရတနာပစ္စည်းတွေရောင်းသည့်ဆိုင်မို့ မောင်နှင့် ကင်းကွာနေတာပါလေ။

အထက်တန်းအောင်သွားစဉ်ကတည်းက ဖေဖေအနီးမှာ

နေရပြီး သင်ပေးသမျှ ခေါင်းညှိတ်နာခံကာ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်လာရသည်မို့ 'မိုးနဲ့သာ'ဟာ ဦးသူရိန်၏ တောင်စွေးလေးဖြစ်ခဲ့သလို အသုံးဝင်လွန်းသည့် Calculator လေးဆိုလည်း မမှားပါချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေနောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ရလေအောင် ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် ဝန်ထမ်းကောင်းလေးအဖြစ် ကျွန်မရပ်တည်ခဲ့တာ အတော်ကြာပြီလေ။

“ထိုင်ဝမ်က ပစ္စည်းတွေ ဘယ်တော့ရောက်မယ်တဲ့လဲ”

“(၂၈)ရက်နေ့ပါ ဖေဖေ ဟိုကနေ ပို့လိုက်ပြီလို့ သတင်းရပြီးပါပြီ”

“စင်ကာပူကို ပို့ရမယ့်စာရင်းရော ကုန်အပြည့်ရဲ့လား”

“ရပါတယ်ဖေဖေ”

“ပိုးဝါ အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီဆိုတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း နေရပြီ။ အဆင်ပြေရဲ့လား မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေရဲ့လား”

“နေရပါတယ် ဖေဖေ”

“အဖော်တစ်ယောက်လောက် ခေါ်ထားချင်သေးလား၊ ပြောနော်”

“ရပါတယ်ဖေဖေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ နေလို့ဖြစ်ပါတယ်”

စိတ်ပူသည့်ဖေဖေကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိပေမယ့် ကျွန်မမျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးမရှိပါချေ။ မိုးနဲ့သာဆိုတာ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မျက်နှာမှာရော နှုတ်ကပါ ဖွင့်ပြောတတ်လေ့မရှိတဲ့သူပါပဲ။

“အင်းပေါ့လေ၊ သမီးက သတ္တိခဲမိန်းကလေးကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိဝီရိယတော့ အမြဲရှိပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

“သမီးမေမေတောင် သမီးကိုပြောစရာရှိတယ်တဲ့”

“ကျွန်မ မေမေ့ကိုသွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ် ဖေဖေ”

“မြိုင် အခုမရှိဘူးသမီးရဲ့၊ ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားတယ်”

“ဪ”

“နောက်မှ Phone ဆက်ပြီး Date လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘မောင်ရော ဘယ်သွားလဲ’ဟု ဖွင့်မေးချင်ပေမယ့် ကျွန်မမမေးပါလေ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မက စကားနည်းသလို မျက်နှာတည်သည့်သူပါပဲ။ လိုအပ်မှသာ နှုတ်က ထုတ်ပြောလေ့

ရှိပြီး များသောအားဖြင့်တော့ ပြောချင်သမျှကို မျှီချခဲ့ရတာက အများဆုံးပါလေ။

“ကိုမျိုးဆွေဆီက လက်ကျန်ငွေပြီလား”

“မရသေးပါဘူးဖေဖေ၊ လက်ကျန်မှ ရှင်းပေးမယ်လို့ပြော ပါတယ်”

“ကျစ်! ဒီလူနဲ့တော့ စကားပြောရဦးမယ်။ ဟိုတလော တုန်းကလည်း (၂၀)လောက်တောင် ကျန်သေးတာ၊ ကြာလာလို့ များလာရင် ရှင်းပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလူ့စရိုက်က ဝေလည် ကြောင်ပတ်နဲ့ ရှေ့တစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး”

“သူ့ကုမ္ပဏီအထိ ကျွန်မ သွားလိုက်ပါ့မယ်ဖေဖေ”

“နေနေ... သမီးသွားနဲ့ သူ့ Character ကို ဖေဖေ လည်းမကြိုက်ဘူး။ သမီးကို မိန်းကလေးဆိုပြီး သိပ်အလေးထား မှာမဟုတ်လို့ပါ။ လုပ်ငန်းသဘောကြောင့်သာ ဆက်ဆံနေရတာ၊ သူနဲ့ဖေဖေဟိုက Type တူတာမှမဟုတ်ဘဲ”

အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မသိပါ၏။ ဦးမျိုးဆွေလာရင် စာရေး မလေးတွေက ကျောချမ်းသည်ဟု သတင်းပျံ့နေတာကို။ သာမန် ရွက်ကြမ်းရေကျို အသားခပ်ညိုညိုကျွန်မကိုတော့ လိုတာထက် ပိုမရောတတ်ပါ။ ဖေဖေမွေးစားသမီးဟု သိထားတာကြောင့်လည်း

ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

“ရပြီ၊ ဘာပြောစရာကျန်သေးလဲသမီး။ ရုံးခွဲမှာ လုပ် ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ဖေဖေ၊ ဘာပြောစရာမှမရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြန်လို့ပြီ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ထမင်းစားသွားဦး’ဆိုသည့်စကားကတော့ အန်တီကြိုင် သာ ပြောတတ်တာလေ။ အန်တီကြိုင်ဆိုတာ မေမေဒေါ်အင်ကြင်း မြိုင်ဘက်က ဘယ်နှဝမ်းကွဲမှန်းမသိ ကွဲသည့် ဆွေမျိုးတော်သည့် အမျိုးသမီးပါပဲ။ ကျွန်မကို ပြေးပွေ့လိုက်သည့် နွေးထွေးသည့် လက်တစ်စုံပိုင်ရှင်အဖြစ် ငါးနှစ်အရွယ်ကတည်းက သိခွင့်ရခဲ့တာ ပင်။

“ပြန်ပါဦးမယ် ဖေဖေ”

“အေးအေး... သမီး၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေ အရင်ထရပ်လိုက်တာမို့ File တစ်ထပ်ကြီးကို ပြန်ပိုက်ကာ ကျွန်မ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ စာကြည့်ခန်းတံခါးကိုဖွင့် ထွက်လိုက်စဉ် အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး အပြင်မှပြန်လာသည့် လူငယ်

လေးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတာမို့ ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။

ဒီမျက်နှာလေးကို တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မအတွက် ခက်ခဲ
လွန်းနေတာလေ။

“ဟော! ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

“နည်းနည်းကြာပြီ”

“ပြန်တော့မလို့လား၊ နေပါဦး၊ ထမင်းလေးဘာလေး
စားပြီးမှပြန်တာမဟုတ်ဘူး၊ မိုးကလည်း”

“နေပါစေ မောင်ရယ်၊ ငါပြန်တော့မှာ”

“နည်းနည်းများ ပိန်သွားသလားလို့၊ မျက်နှာလေးက
ချောင်သွားသလိုပဲ”

“ငါဘယ်တုန်းကများ ဝဖူးလို့လဲ၊ အဆန်းလုပ်လို့”

လန်းဆန်းနေသည့်မျက်နှာထက်မှ အပြုံးတို့က ကျွန်မ
ထံသို့ ကူးစက်လာသလိုနှယ် ခံစားရလေ၏။ အရင်ထက်ပိုပြီး
ကြည့်ကောင်းလွန်းနေသည့် ကောင်လေးထံမှအကြည့်တို့ကို လွှဲ
လိုက်မိပါသည်။ ငယ်စဉ်က မောင်နှမတွေလို ဘယ်လိုပဲ ဆော့
ကစားကာ ရင်းနှီးခဲ့ပါစေ၊ အရွယ်ရောက်နေကြပြီမို့ ခပ်စိမ်းစိမ်း
နေရမယ်မှန်း ကျွန်မ အလိုလိုသိနေတာလေ ။

“ကားပါလား”
“ဟင့်အင်း... Taxi နဲ့ပဲပြန်မှာပါ။ မိုးပြန်ပါဦးမယ် အန်
တီကြိုင်”

“အေးကွယ်”

ဖိနပ်စီးကာ ကျောပေးထွက်ခဲ့စဉ် ကျွန်မကို မောင်ကြည့်
နေမယ်မှန်း စိတ်ထဲမှ သိနေပါ၏။ ဝေးဝေးနေကြတာမို့ သွေးက
အေးနေမှာပါပဲ မောင်။ နင်နဲ့ငါက သူ့စိမ်းတွေပဲမဟုတ်လား။

ဘာနန်း (၂)

အိမ်ရာမှထတော့ မနက် (၇)နာရီကျော်နေချေပြီ။ ညကာ အတွေးလွန်ပြီး အိမ်မပျော်ကာ ညဉ့်နက်မှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွား တာမို့ အိမ်ရာထ နောက်ကျသွားလေပြီ။ ရေချိုးခန်းအမြန်ဝင်ကာ ဆံပင်ရှည်တို့ကို ဘီးဆံပတ် ပတ်ထားလိုက်ပါ၏။ ရေချိုးရင်း သွားတိုက်သည့်အလုပ်ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်လိုက်ရပါသည်။

ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာတော့ ရေသုတ်ရင်း ဝတ်သွားရ မည့်ဝတ်စုံကို ဗီရိုထဲမှ ထုတ်လိုက်ပါ၏။ သနပ်ခါးကို ခပ်မြန်မြန် သွေးကာ ဖြစ်သလိုလူးလိုက်ပါသည်။ အံ့ကောင်းလွန်းသည့်ဆံပင် တို့ကို ဒီနေ့အချိန်မရတော့တာမို့ ကျစ်ဆံပြီးမကျစ်ဖြစ်တော့ဘဲ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းလိုက်ရလေ၏။

မောင်သာမြင်ရင် 'ပဲများလိုက်တာ' ဟုဝေဖန်မည်မှာ အမှန်။ အဝတ်အစားအမြန်ဝတ်ကာ မှန်လဲတစ်ချက်ကြည့်ရင်း နာရီပတ်လိုက်သလို ယူသွားရန် လိုအပ်သည်တို့ကိုစစ်ရင်း အိတ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ကောက်ထည့်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်မက တခြားမိန်းကလေးတွေလို မှန်တင်ခုံမှာထိုင်ပြီး အချိန်ကြာကြာအလှပြင်တတ်သည့်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါချေ။

တိုက်ခန်းပြတင်းတွေ ပိတ်၊ မီးတွေပိတ်၊ မိန်းချကာ တိုက်ခန်းအပြင်ထွက်၍ တံခါးကိုသော့ပိတ်လိုက်ပါ၏။ အပြင်က ဘာဂျာတံခါးဖြစ်ပြီး အထဲမှသစ်သားတံခါးမို့ သော့နှစ်ခါခတ်ရလေသည်။ သော့ကို ဘေးအိတ်ဖော်ဖွင့်ကာထည့်၍ လှေကားထစ်တို့ကို ခပ်သွက်သွက်နင်းလျက် ဆင်းခဲ့ပါ၏။

ကားဂိတ်ဆီလျှောက်လာရင်း ဟိုဟိုဒီဒီလှည့်ကြည့်ကာ Taxi လွတ် လာမလာကိုကြည့်နေရလေ၏။ အလုပ်နှင့်တိုက်ခန်းက သိပ်မဝေးတာမို့ Taxi က (၁၅၀၀) (၂၀၀၀)ခန့်သာ ရှိတာပါလေ။ ဖေဖေက ကားဝယ်စီးဖို့ ခွင့်ပြုတာမှန်ပေမယ့် ကျွန်မက အခွင့်အရေးရတိုင်း ယူတတ်သူမျိုးမဟုတ်ရပါ။

ကိုယ့်ဘဝကို တာဝန်ယူကျွေးမွေးပြုစုပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့သည့် ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ကျေးဇူးတွေက ဒီဘဝမှာ ဘယ်

လိုပြန်ဆပ်လို့မကုန်မှန်း ကျွန်မအသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ မွေးစားသမီးဟု နှုတ်ဖျားက အဘယ်မျှဆိုဆို လူသိရှင်ကြား တရားဝင် တချုပ်စာတမ်းနဲ့ သက်သေပြု မွေးစားသမီးမဟုတ်ပါလေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်လိုက်သည့် Taxi ကို လက်လှမ်းပြုကာ တားလိုက်ပါ၏။ Taxi က ကျွန်မရှေ့မှာ အသာရပ်သွားလေသည်။

- “ဘယ်သွားမှာလဲ အစ်မ”
- “မိုးသောက်ယံကုမ္ပဏီကိုပါ”
- “ရုံးချုပ်လား”
- “မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုံးခွဲပါ။ ဒီနားကပဲလေ”
- “ဪ... (၂၀၀၀)ပေးပါ”
- “(၁၅၀၀) မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်မ စီးနေကျပါ”
- “ရပါတယ်၊ ထက်ပါအစ်မ”

နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ တက်လိုက်ပါ၏။ လက်မှနာရီကိုကြည့်တော့ ရှစ်နာရီကျော်နေချေပြီ။ ရုံးခွဲမှာ မန်နေဂျာရှိပေမယ့် ကျွန်မက တာဝန်အကြီးဆုံးဝန်ထမ်းပါပဲ။ ရာထူးကြီးသည်ကိုမျိုးအောင်ထက် ကျွန်မက ပိုပြီးအရေးကြီးသည့်လူပါလေ။ ကိုယ်ဦးဆောင်နေရသည့်ရုံးခွဲမို့ စံပြဝန်ထမ်းဖြစ်ရန် အမြဲသတိ

ထားနေရတာကိုး

ကားခရောင်းပေးလိုက်ပြီး Platform ပေါ် အမြန်ဆင်းလိုက်စဉ် ခြေထောက်မှ ထူးခြားသည့်အသံ ထွက်သွားတာမို့ ကျွန်မမျက်လုံး ကျယ်သွားရလေ၏။

“ဟယ်!”

စောစောစီးစီး ပြဿဒါးပါပဲလား။ ကတ္တီပါဖိနပ်တွေကို သာ စွဲစွဲမြဲမြဲဝတ်လေ့ရှိတဲ့အကျင့်က ကျွန်မကိုလှောင်ပြနေချေပြီ။ သက်ပြင်းကိုရှိုက်လိုက်ပြီး အကြည့်ကိုဝေဝဲပို့လိုက်မိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသည့် အမှိုက်ပုံကိုမြင်တော့ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲငြိမ်ကာ ဖိနပ်ကို ဖျတ်ခနဲကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ သွားထည့်လိုက်ပါသည်။

သံယောဇဉ်ထားနေလို့ ဘာထူးမှာတဲ့လဲ။ သွားပေတော့ တစ်ရံ။ အလုပ်တွေရှုပ်ပါတယ်ဆိုမှ ဖိနပ်ဝယ်ဖို့အချိန်ပေးရတော့မှာလေ။ ကုမ္ပဏီထဲသို့မဝင်ဖြစ်ဘဲ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။ လမ်းမကြီးဘေးမှာ ရှိနေသည့် Mart ထဲသို့ ခပ်တည်တည် ဝင်လိုက်စဉ် အထဲမှထွက်လာသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် တိုးမိလေသည်။

“Sorry!...”

တောင်းပန်လိုက်သည့်လူလက်ထဲမှ အိတ်တွေ ပြုတ်ကျသွားတာမို့ အားနာသွားရလေ၏။ အမြန်လို အနေးဟေ့ဆိုတဲ့ စကားက အတော့ကိုမှန်နေချေပြီ။ အမြန်လှုပ်ချင်တဲ့အပြစ်က အမှားကိုဖြစ်စေတတ်သည်ကိုး။

“ကျွန်မက တောင်းပန်ရမှာပါ”

ပြုတ်ကျသွားသည့်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်အချို့ ထွက်ကျလာသည်ကို ဟုကောက်ပေးရင်းဆိုစဉ် ထိုလူက ဖိနပ်မပါ ခြေမလာဖြစ်နေသည့်ကျွန်မအဖြစ်ထောက်ကို မြင်သွားသလို အံ့ဩသွားလေ၏။ မှီပါစေတော့၊ ကျွန်မက ရှက်စရာမဟုတ်တာကို ရှက်တတ်သည့်မိန်းကလေးမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဟိုလေ”

“သတိမထားမိဘဲ တိုက်မိလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အမြန်ထွက်ချင်စောနဲ့ ထွက်လိုက်မိလို့ပါ”

ရည်မွန်စွာပြောလိုက်သည့်အသံက ခပ်ဩဩနှင့် နားဝင်ချို့ပါ၏။ မောင့်အသံကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်လေးပါပဲလေ။ အိတ်ကမ်းပေးရင်း အကြည့်ဆုံသွားစဉ်မှာ ထိုလူ၏အပြုံးက ရင်ထဲထိတိုင် နွေးသွားစေတာတော့ အမှန်ပါလေ။ အတော့ကို တည်

ကြည်ခန့်ငြားသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးပါပဲလား။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အပေါ်ထပ်ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ဝင်ဝင်ချင်း ခွာမြင့်တွေ ရှိတယ်။ Slipper စီးရင်တော့ အတွင်းမှာ ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါ”

“ရပါတယ်”

မျက်နှာက ပြန်မပြုံးပြမိပေမယ့် အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။ မိုးနဲ့သာရဲ့ဖော်ရွေမှုမရှိ သည့်ပုံစံကြောင့် ခွင့်လွှတ်ပါရင်။ သူညွှန်ပြသည့်နေရာဆီသို့ စက် လှေကားဖြင့် ကျွန်မတက်ခဲ့ပါ၏။ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်စဉ် အရောင်း စာရေးမလေးက အနားသို့ ခပ်တိုးတိုးလာပြောလေသည်။

“ဖိနပ်စီးပြီး ဝင်လို့ရပါတယ် မမ”

“ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ပါ”

“ဪ”

“ကတ္တီပါရှိလားဟင်”

“Slipper လား မမ”

“အင်း”

“အပါးတော့ မတင်ဘူး မမ၊ ပုံတော်ဖိနပ်တွေတော့ ရှိပါတယ်”

“ကျစ်! အထူမစီးတတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် တခြားဖိနပ်တွေရှိပါတယ် မမ၊ ကြည့်လိုက်ပါ ဦး”

အဆင်မပြေလိုက်တာနော်။ ကျွန်မက တခြားဖိနပ်တွေ စီးတိုင်း ဖိနပ်ပေါက်တဲ့အကျင့်ရှိသူပါလေ။ အခုမှ တစ်ခုခုမစီးဖြစ် ရင် ကုမ္ပဏီထဲမှာ ခြေလှမ်းမဲ့ မည်သို့မည်ကဲ့ပြေးလွှားလုပ်နိုင်မှာ တဲ့လဲ။ ခက်ပါ မိုးနဲ့သာရယ်။

“အစ်မက ဖိနပ်မာရင် ခြေထောက်ပေါက်တတ်လို့ပါ”

“ကြိုးပျော့ပျော့လေးတွေ ရှိပါတယ် မမရဲ့။ စီးကြည့် ကြည့်ပါ။ ညီမ လိုက်ပြမယ်။ ဘာရောင်လိုချင်လဲဟင်”

“အနက်”

“ခဏလေးနော်”

ကောင်မလေး ဝင်သွားသည့်နောက်သို့ လိုက်မဝင်ဖြစ် ဘဲ ဆိုင်းအလယ်မှာပင် ရပ်စောင့်နေလိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက် မြည်လာသည့် Phone သံကြောင့် အိတ်ထဲသို့နှိုက်ကာ Phone ကိုထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။ မေမေ့ Phone နံပါတ်ပါလား။

“မတ်လာပါ မေမေ”

“သမီး မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မေမေ”

“အလုပ်ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ခါနီးပါပြီမေမေ၊ ဘာပြောချင်လို့ပါ

လဲ”

“ညနေ ရုံးစောစောဆင်းဖြစ်မလား သမီး”

စောစောရုံးဆင်းမလားတဲ့။ ကျွန်မရဲ့ပုံမှန်အလုပ်ချိန်က ညရှစ်နာရီကျော်မှသာ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တတ်လေ့ရှိတာပါ။ ကိုယ် မှ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ရင် ဘာကိုမှ စိတ်မချနိုင်ဘဲ နှစ်ခါလုပ်ရတာ မျိုးကို မနှစ်သက်တဲ့သူပါလေ။ ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုမှ နောက်နေ့ အကြွေးမထားတတ်ဘဲ ဒီနေ့အပြီးအပြတ်ဖြတ်တတ်သည့်အကျင့် က ဖေဖေကိုယ်တိုင် သင်ပေးခဲ့တာမို့ပါပဲ။

“ပုံမှန်က ရှစ်နာရီပါ မေမေ”

“မိုးချုပ်လှချည်လား သမီးရယ်”

“မေမေတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မလာတွေ့ပါ့မယ်”

“အိမ်မှာမပြောချင်လို့ အပြင်မှာတွေ့ရအောင် ကြိုချိန်း

တာပါ သမီး”

“ရှင်!”

အိမ်မှာ မပြောချင်လို့တဲ့။ ဘယ်လိုစကားမျိုးမို့ ဖေဖေနဲ့ မောင်မသိရလေအောင် ကျွန်မကို အပြင်မှာ ချိန်းရတာပါတဲ့လဲ။ ထူးဆန်းလေစွ။ မိသားစုကြားမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မျိုးမှ မရှိသင့် ဘူးဆို။ အတိတ်မှာ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကတော့ ထား လိုက်ပါတော့။ လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ မေမေလျှို့ဝှက်ထား စရာအကြောင်းတွေများ ရှိနေပါသလဲ။

“မေမေ့ကိုအချိန်ပေးနိုင်မလား မိုး”

“ပိတ်ရက်တစ်ရက်ရက်ဆိုရင် ဖြစ်မလား မေမေ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ပိတ်ရက်မှာ မေမေအပြင်ထွက်လို့မရဘူး လေ။ သမီးဖေဖေအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင် ကြားရက်တစ်ရက်ရက် အချိန်ညှိပြီး မေမေ့ ဆီ ကျွန်မ Phone ပြန်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါဆိုဖြစ်လားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မြန်လေးတော့ လိုလိမ့်မယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“ဒါဆို ဒါပဲလေ သမီး၊ မေမေ Phone ချလိုက်တော့ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာကိစ္စများ အရေးတကြီးပြောစရာရှိနေတာပါလိမ့်။ ခါတိုင်းဆို အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ ရှိတယ်ဆိုပြီးခေါ်ကာ ကျွန်မနဲ့ မေမေ စကားပြောခဲ့ရတာလေ။ အခုတော့ အပြင်မှာ တွေ့ချင်တာ တဲ့။ ပြီးတော့လည်း ခပ်မြန်မြန်ဆိုပဲ။ အလုပ်ကိုအချိန်မဆွဲတတ် တဲ့ကျွန်မကို အခုလိုကြိုပြောထားတာမို့ ခေါင်းထဲမှာ ရောက်နေ ပြီး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို လေးလံတော့မှာပါလေ။

“ဒီမှာပါ မမ၊ နံပါတ်ဘယ်လောက်စီးလဲမသိဘူး”

“ရိုးရိုး Sliper ဆို နံပါတ် (၈)ပါ။ ခုံထူးလေးဆိုရင်တော့ (၃၆)ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

“လက်တစ်လုံးလောက် ထူရင်ဖြစ်မလား မမ။ ခုံအပါး စားလေးတွေတော့ရှိတယ်”

“အဲဒီလောက်ဆို ဖြစ်ပါတယ် ညီမလေး”

“ခဏနော်၊ သမီး Parking ဖြည့်ရမှာမို့လို့”

ကောင်မလေးက Plastic အိတ်ကြီးထဲမှ တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်မရှေ့သို့ ဖိနပ်တွေ ချပေးလိုက်လေသည်။ ထိပ်ချွန်စီးသူမို့ ခုံထူးဖိနပ်တွေက ဦးဝိုင်းတွေဖြစ်နေတာလေ။

မထူးပါဘူး။ နောက်မှပဲ ဝယ်နေကျဆိုင်မှာပဲ သွားဝယ်

ရမှာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ဖိနပ်တစ်ရုံကို မဖြစ်မနေ ဝယ် ရတော့မှာလေ။

“ဒါဆို အတော်ပဲ”

“ရပြီလား မမ”

“အင်း”

“ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းလိုက်ပါနော်၊ သမီးလိုက်လာ ခဲ့မယ်”

ပစ္စည်းထုပ်စရာမလိုတာမို့ ကျွန်မနောက်က ကောင်မ လေး လိုက်ပြီး ကျသင့်ငွေကို Cashier ကောင်တာမှာ ငွေရှင်း ပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်ကာ Mart ထဲမှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ လက်မှနာရီ ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ သွားပါပြီ။ ဒီကိစ္စလေးဖြစ်တာနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အသာ လေး ဖြုန်းလိုက်မိပါရောလား။

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲဝင်တော့ ဝန်ထမ်းတွေပင် စုံနေချေပြီ။ ကျွန်မတို့ရုံးခွဲက အဆောက်အဦနှစ်ထပ်ပဲမို့ ရိုးရိုးလှေခါးထစ် နှစ် ဆစ်ချိုးပဲ ရှိပါ၏။ လှေကားထစ်တွေကို ချိုးကွေ့တက်လိုက်ပြီး ကျွန်မနှင့်မန်နေဂျာကိုမျိုးအောင်က ရုံးခန်းတစ်ခန်းတည်းမို့ တံခါး ဖွင့်ဝင်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် အတွင်းမှ တံခါးအရင်ပွင့်သွားတာမို့ အလို

လို ရပ်သားရလေသည်။

“Morning...မမိုး၊ ဒီနေ့ နည်းနည်းများ နောက်ကျ သလားလို့”

“Morning...ပါ ပန်ပန်၊ ဟုတ်တယ်၊ လမ်းမှာ ကိစ္စ မလေးတစ်ခုဖြစ်သွားလို့ပါ။ ကိုအောင် ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ မမိုး၊ အထဲမှာ ရှိပါတယ်”

မန်နေဂျာ၏ Secretary ပန်သစ္စာကို အရင်ဆုံးနှုတ် ဆက်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်မတို့မန်နေဂျာကြီး ကတော့ ရုံးခန်းထဲရောက်သည်နှင့် Phone တွေ ဒိုင်ခံဖြေနေရ ချေပြီ။

“ကျွန်မရောက်ပြီ ကိုအောင်”

“ကုန်က Phone ဝင်လာတော့မယ်၊ မြန်မြန်ထိုင်တော့ မိုးရွေ့ မနေ့က အန်ကယ်ဆီမှာ လက်မှတ်ထိုးဖြစ်ခဲ့လား”

“တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့ပါတယ်ရှင်၊ ဒီမှာပါ”

“တော်တယ်၊ ဒီလောက် လာဘ်မြင်တဲ့မိုးကို အန်ကယ် ဒီကိုလွှတ်ပေးလိုက်တာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ ‘မူန်းသက်တံ’ သာဆို ကိုယ်တော့ မလွယ်ဘူး”

“မောင်ကို”

“အင်းလေ၊ အခု အန်ကယ်ဘေးမှာ သူ့သားကို ခန့် လိုက်တာ ခုထိ မိုးမသိသေးဘူးလား။ ကိုယ်က သိပြီးပြီထင်နေ တာ”

“ရှင်!”

ဘုရားရေ! မောင်က... မောင်က ဖေဖေနားမှာ အလုပ် ဝင်နေပြီဆိုပါလား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို အဝေးတစ်နေရာ ရုံးခွဲ မှာ တာဝန်ပေးလိုက်တာပေါ့လေ။

အခန်း (၃)

“Meeting ရှိတယ်လေ၊ မိုးသွားချင်လား။ ဒါမှမဟုတ်
တိုက်ပဲသွားရမလား”

“ရုံးချုပ်မှာလား ကိုအောင်”

“အင်းပေါ့၊ အန်ကယ်ခေါ်ထားလို့လေ။ ဝန်ထမ်းတွေ
လစာတိုးဖို့ကိစ္စတွေ တင်ပြရဦးမှာ”

ရုံးချုပ်မှာတဲ့။ မောင့်ကိုတွေ့ချင်ပေမယ့် သွားလို့မဖြစ်
သေးပါဘူး။ ဒီနေ့ မေမေနဲ့ နေ့လယ်စာစားချိန်လောက်တွေ့ဖို့
စီစဉ်ထားတာလေ။ မောင်အလုပ်ဝင်တာကို ကျွန်မကို ဘာသတင်း
မပေးခဲ့ပါ။ တစ်ကုမ္ပဏီတည်းမှာလုပ်ရင် မောင်နဲ့ကျွန်မ နေ့စဉ်
တွေ့ရမှာမဟုတ်ပါလား။ ဒါကိုကြိုသိနေတာမို့ ကျွန်မကို ဒီရုံးခွဲ

ကိုသွားဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့တာပဲထင်ပါရဲ့။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မသွားဘူး ကိုအောင်”

“ဘာလို့လဲ မိုးရဲ့။ ကိုယ်မအားရင် မိုးပဲသွားရမှာလေ။

ကိုယ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်သွားလို့ ဖြစ်တာပဲကို”

“ကိုအောင်ပဲ သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်မက နေ့လယ်တစ်နာရီလောက် အပြင်သွားစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မိုး”

“အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ကိုအောင်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ မိုးက အမြဲတမ်းအလုပ်နဲ့ လုံးထွေးနေတတ်လို့ မေးမိတာပါ မိုးရယ်။ Sorry နော်”

“ရပါတယ်”

အလုပ်လုပ်နေရင်း မေမေထံ Phone ကြိုဆက်ထားရမှာကို သတိရလိုက်ပါသည်။ မန်နေဂျာရှေ့မှာ မပြောချင်တာမို့ Corridor ကို ခဏထွက်ကာ Phone ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး မေမေ Phone နံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်ပါ၏။ မေမေကတော့ ဆိုင်မှာအချိန်ပြည့် ထိုင်လေ့ရှိသည့်သူပါပဲ။

“ဟယ်လို! သမီးမိုးလား။ ပြော”

“မေမေ ဒီနေ့ အချိန်ရမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဘယ်အချိန်လဲ သမီး”

“နေ့လယ် (၁၂)နာရီ (၁)ချက်လောက်ပေါ့”

“OK လေ။ ဒါဖြင့် တို့သားအမိ နေ့လယ်စာစားရင်း ဆုံကြရအောင်။ (၁၂)နာရီပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဆုံစည်းရာ Restuarent မှာ မေမေ Booking ကြိုယူထားလိုက်မယ်လေသမီး။ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် မေမေ”

“အေးအေး... ဒါဆိုရင် ဒါပဲပေါ့။ သမီးလည်း အလုပ်ရှုပ်နေမှာ။ ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်”

စကားမဆုံးခင် ကလစ်ခနဲ Phone ပိတ်သွားသံကြောင့် သက်မော့ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ငွေတွေ သိမ်းကြိုးရှာနေတာ ငွေတွေက ဘယ်နေရာမှာ သိမ်းထားလို့ ရမှာပါလဲ။ အခုလည်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ မောင့်ကို ဘာသဘောနဲ့များ အလုပ်ခန့်ပြီး လုပ်ခိုင်းထားတာပါလိမ့်။

ပြောတော့ဖြင့် မောင်ဘာပဲလုပ်လုပ် အစ်မဖြစ်တဲ့ကျွန်မက အစကြိုသိထားသင့်တာဆို။ ကလေးဘဝ ကျောင်းနေခဲ့စဉ်ကကလမှာ မောင့်ထက် နှစ်တန်းကြီးသည့်ကျွန်မက မောင့်ကျောင်း

၃၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ခန်းကို ထမင်းစားချိန်မှာ သွားရပြီး မောင်ခေါင်းမူးသလား။ ငိုက်အောင်သလား။ ဘယ်နားက ဘာဖြစ်လဲဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုးဖြင့် ဂရုစိုက်ခဲ့ရတာပါလေ။

အခုတော့ ဖေဖေ့ဆီမှာ မောင်ဝင်လုပ်နေပြီဆိုတဲ့သတင်းကို မန်နေဂျာပြောမှပင် သိရတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားရတာ အမှန်ပါပဲ။ ပြောတော့ မိသားစုဆိုပြီး အချိန်တန်တော့ ဘာမှသွေးမစပ်သည့်ကျွန်မကို ဘေးဖယ်ထုတ်လိုက်တာပါလေ။

တို့သားအမိတဲ့။ စကားအဖြစ်ပြောတာမှန်း သိပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားစေတာ အမှန်ပါပေမေ။ မိခင်မေတ္တာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ရခွင့်မရှိခဲ့တဲ့ကျွန်မအပေါ် တကယ့် အမေအရင်းနယ် မေမေသဘောထားခဲ့မှန်း ကျွန်မအသိဆုံးပါပဲ။

'သမီးက အကြီးမို့ မောင်ကိုအလျှော့ပေးရမယ်နော်' ဆိုတဲ့စကားကို တစ်သွေမတိမ်းနာခံတတ်ခဲ့တဲ့သူပါလေ။ ကလေးဘဝ ဆော့ကြတိုင်း မောင်ချော်လဲရင် တွဲထူပြီး ဖုံးခါပေးရတာမျိုး၊ ဘောင်းဘီတိုလေးဝတ်ထားတာမို့ မောင်ခူးလေးများ ပွန်းသွားသလားဆိုပြီး ပြုံးပြဲရာဖွေခဲ့ရတာပါ။

မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်သလို ကျွန်မကျော့ကို ဘုန်းခနဲ ထုတတ်လေ့ရှိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ နာကျင်သွားရတာမို့ 'မောင်

နော်' ဆိုပြီး လေသံမာသွားရင် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားသည့်မောင်ကို ကျွန်မကပင် မငိုအောင် ချောမြူခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ လူ့လောကကြီးကို အရင်ကြိုရောက်ခဲ့ရတာမှန်ပေမယ့် 'မိုးနဲ့သာ' ဆိုတာ 'မုန်းသက်တံ' အတွက် ကိုယ်ရံတော်လိုတဝသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“ပန်ပန်”

“ရှင်... မမိုး”

“ကိုအောင်က ရုံးချုပ်သွားရမှာ။ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲ မသိဘူး။ 'မ'က နေ့လယ်ထမင်းစားချိန် အပြင်ခဏထွက်မှာမို့ Phone ဝင်လာတာ စောင့်ပေးထားဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမိုး”

“ 'မ' သွားတာ သိပ်မကြာပါဘူး။ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်တစ်နာရီပဲ။ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှာစရာရှိတာတွေ မှာထားခဲ့ပြီး နေ့လယ် (၁၂)နာရီမှာ ကုမ္ပဏီမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မေမေ့ဆိုင်နှင့်မနီးမဝေးမှာရှိနေသည့် Restuarent ရှေ့နားမှာ Taxi ကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ Doorman ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်မှန်တံခါးမှ ဝင်လိုက်စဉ် ဧည့်ကြိုစာရေးလေးက နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ဆုံစည်းရာက ကြိုဆိုပါတယ် အစ်ဖ”

“ဟိုလေး ကျွန်မ စားပွဲကြိုမှာထားတဲ့သူပါ”

“ဘာနာမည်နဲ့ပါလဲခင်ဗျာ”

“ဒေါ်အင်ကြင်းမြိုင်ပါ”

“ခဏလေးပါနော်”

မန်နေဂျာစားပွဲမှ စာရေးလေးက စာအုပ်ကိုလှန်လှောကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ မေမေ့နာမည်နဲ့မို့ အဆင်ပြေသွားတာပါလေ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ Special room မှာပါခင်ဗျာ။ Room No (15) ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ မင်းမင်း”

“ကြွပါခင်ဗျာ”

Special room တဲ့။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ Hall ထဲမှာ စားရင်လည်း ဖြစ်တာပဲကို။ ဘာအရေးတကြီးစကားများ ပြောချင်လို့ပါလဲ။ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက ဆိုင်ဘေးပေါက်မှထွက်ကာ မြက်ခင်းပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ဝေရကန်အနီးနားရှိအခန်းကို ခေါ်လာတာမို့ ကျွန်မလိုက်ခဲ့ရလေ၏။ အစွန်ဆုံးအခန်းကိုမှ မေမေဘာကြောင့် ရွေးရတာပါလိမ့်။

“ကြိုမှာစရာရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“မရှိပါဘူး၊ မေမေလာမှပဲ မှာပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ဆိုင်ခန်းထဲဝင်ထိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ထူးကြည့်နေမိ၏။ အတွေးတွေက ယောက်ယက်ခတ်နေပေမယ့် လူကတော့ ငြိမ်သက်နေတာပါလေ။ စိတ်ထဲမှာ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဖြစ်နေတာအမှန်ပါပဲ။ မေမေဘာပြောမှာပါလိမ့်။ ရောက်လာရင် သိရတော့မှာပါလေ။

“မေမေ ရောက်ပြီသမီး”

ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်တော့ပဲကြည့်ကြည့် မောင့်မေမေက အင်မတန်မှ ကျက်သရေရှိစွာ ချောမောလျက်ပါလေ။ ဆံပင်ကို သိပ်အရည်ကြီးမထားသလို ပခုံးကျော်ကျော်လေးမှာ ခပ်ပွပွကောက်ထားပြီး နဖူးထက် အုပ်လုံးသိမ်းကာ ခပ်မြင့်မြင့်စည်းလျက် ထုံးထားသလို ညာဘက်မှာ သစ်ခွနွတ်ပွင့်ပန်ထားတာမို့ ခေတ်မီသည့်အလှဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးပဲမဟုတ်ပါလား။

“ထိုင်လေ သမီး၊ အခုပဲရောက်တာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်မေမေ”

“ခဏနေ စားစရာတွေ လာပို့ပေးပါလိမ့်မယ်၊ မေမေ

မှာပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခုံမှာ ကြံ့ထိုင်လိုက်သည့်မေမေ့ရေ့ စားပွဲဝိုင်း မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ခုံမှာ ကျွန်မထိုင်လိုက်ပါ၏။ ချမ်းသာလွန်းသည့်အရှိန် အဝါတွေက ကျွန်မထံ ရောင်ပြန်ဟပ်သလိုဖြစ်ပြီး အရောင်မှိန် သွားသလို အလိုလိုအားငယ်သွားရတာလေ။ ကျွန်မက ရတနာ ပစ္စည်းမနှစ်သက်သည့်မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ဆယ်နှစ်အရွယ် မှာ မေမေကိုယ်တိုင်ဆင်ပေးသည့် မြနားကပ်လေးက နားဖောက် ပြီး ပန်ခဲ့တာပါ။ လက်မှာလည်း ဘာလက်ကောက် ဘာလက်စွပ် မှမရှိသလို ဖေဖေဆင်ပေးသည့် Omega ရွှေအိုရောင်နာရီဝိုင်း လေးသာ ရှိနေပါ၏။

“ဆာနေပြီလား သမီး”

“ရပါတယ် မေမေ”

“တစ်ယောက်တည်းနေတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်သလိုမနေပါနဲ့ မိမိ။ အစားအသောက်နဲ့အိပ်ချိန်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ အခုတောင် သမီး မျက်နှာ အတော်ချောင်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုတလော နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေ ပြန်စစ်ပေး နေရလို့ အိပ်ချိန်လျော့သွားလို့ပါမေမေ”

မျက်နှာချောင်သွားသတဲ့။ မောင်လည်း ထိုသို့ပင်ပြော ခဲ့တာပါလေ။ ခဏအကြာမှာ ရောက်လာသည့်အမယ်စုံဟင်းလျာ တွေကြောင့် သက်မခိုးရှိုက်ရပြန်လေ၏။ ကျွန်မက ဆာလာရင် ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အမြန်ခိုက်ပြည့်အောင် ဖြည့်တတ်သူဖြစ်ပြီး အစား ချေးများတတ်သူမဟုတ်ပါ။ များသောအားဖြင့် ညဘက်တွေမှာ ထမင်းမစားဖြစ်ဘဲ လွယ်လင့်တကူ ကြာဆံတို့၊ ခေါက်ဆွဲထုပ် တို့ကိုသာ ပြုတ်စားဖြစ်တာပင်။

“စားပါသမီး၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာချက်မစားဖြစ်မှန်း မေမေသိတယ်။ ဝအောင်စား။ တစ်လ တစ်ခါ အိမ်ပြန်လာရင် မေမေတို့နဲ့ မိသားစုလက်ဆုံစားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးပါ မိမိ။ အလုပ်စဝင်သွားကတည်းက သမီး မေမေ တို့အပေါ် သိပ်စိမ်းသွားသလိုပဲ”

“မဟုတ်ရပါဘူးမေမေ၊ ကျွန်မ အချိန်မရတာနဲ့ ထမင်း မစားဘဲ ပြန်ဖြစ်လို့ပါ”

“သားလည်းပြောကယ်၊ ရောက်တာနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတာပြောပြီး ထပြန်တာပဲတဲ့”

“နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးမေမေ၊ ကျွန်မ အချိန် ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

မေမေက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကျွန်မ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးလေ၏။ အမှန်က ကျွန်မက မေမေ့ကို ဟင်းဦးချပေးရမှာပါလေ။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်မက လူမှုရေးအတော်ညံ့သည့်မိန်းကလေးပါလေ။

“ရုံးခွဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မပြေလည်တာရှိရင် သမီးဖေဖေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“သားတောင် သူ့အဖေအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုအောင်ပြောလို့ ကျွန်မသိထားပါတယ် မေမေ”

ထမင်းစားနေပြီမို့ စကားစပြတ်သွားပါ၏။ ပြောစရာ ရှိတာက မေမေမို့ ကျွန်မက နားထောင်ရမည့်သူပါလေ။ သိပ် မဆာသေးပေမယ့် ဗိုက်ဖြည့်ရမယ့်တာဝန်ကြောင့် ထမင်းကို အာရုံ စိုက်ကာ စားဖြစ်လေ၏။ မေမေကတော့ တိုက်နန်း ဆိတ်ကနန်း သာ စားနေတာပါလေ။

“သားက သိပ်လုပ်ချင်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေ

လက်လွှဲပြီး ယူရမှာကို ပြောလို့သာ ဝင်လုပ်နေတာ။ အလုပ်က ဘာမှမကျွမ်းကျင်သေးဘူး။ ရုံးတက်ရုံးဆင်းလုပ်နေပေမယ့် ပျင်း နေသလိုဖြစ်နေတုန်းပဲ”

ဖြစ်မှာပေါ့။ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မဖြစ်ဖြစ် မန်နေဂျာဖြစ် ဖြစ် သေချာပြန်သင်ပေးပြီးမှ GM ရာထူးနဲ့ဝင်လုပ်သင့်တာမျိုး မဟုတ်လား။ အခုလို အစိမ်းသက်သက်ကြီး ဝင်လုပ်ခိုင်းမှတော့ ဘာမှနားမလည်ဘဲ ပျင်းကိုနေမှာအမှန်။ မောင့်အကြောင်းကို ဦးတည်ပြောနေတာမို့ ကျွန်မကိုပြောမယ့်အကြောင်းအရာက မောင့်ကိုစွဲပဲဖြစ်မည်မှန်း ရိပ်မိနေချေပြီ။

မောင်တကယ်ဝါသနာပါတာက ဓာတ်ပုံရိုက်တာမျိုးနဲ့ စိတ်ငြိမ်အောင် အခန်းအောင်းပြီး ပန်းချီဆွဲနေတာမျိုးပါပဲ။ ရှုခင်း ပုံတွေ၊ သဘာဝပုံတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းတတ်တာ မောင့်ဝါသနာ မို့ ငွေရှာရသည့်အလုပ်မျိုးကို မောင်စိတ်မဝင်စားတာ ဘာများ ဆန်းကျယ်လို့ပါလဲ။ မိဘရင်းတွေဖြစ်တဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေက သား ဖြစ်တဲ့မောင့်အကြောင်းကို ပိုပြီးသိရမှာပါလေ။

“သားက ဘာမဆို လေးလေးနက်နက်မထားတတ်ဘူး ကွယ်”

ရေသောက်ကာ ပါးစပ်သုတ်နေပြီမို့ ထမင်းစားတာကို

လက်စသတ်ပြီမှန်း ကျွန်မသိလိုက်ပါ၏။ ဘေးမှရေခဲခွက်ကို
ကောက်ယူမျှောချလိုက်ပါသည်။ ဗိုက်ထဲမှာတော့ ဘာတွေမှန်း
မသိ၊ အတော်ပြည့်သွားတာပါပဲလား။ အပြင်ကို အသံလှမ်းပြု
လိုက်တာမို့ စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က စားစရာပန်းကန်တွေကို လာ
သိမ်းကြလေ၏။

နှစ်ယောက်စာမှာတာက အများကြီးမို့ နှမျောလိုက်တာ
နော်။ ငွေကို စနစ်တကျသုံးတတ်လေ့ရှိပါလျက် ဒီနေ့ ဒီနေရာ
မှ မေမေ ဘာကြောင့် ငွေပိုသုံးနေရတာပါလိမ့်။ စားပွဲရှင်းသွား
တော့ အချို့ပွဲတွေ ရောက်လာပြန်လေ၏။ အနည်းဆုံး သုံးလေး
သောင်းခန့်ကျမည့် အစားအသောက်တွေကြောင့် ကျွန်မ ရင်မော
လိုက်တာလေ။

ဪ... ချမ်းသာသည့်လူကုံထံတွေက ငွေကိုဖြုန်း
တီးနိုင်တာပဲမဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မမှာဖြင့် ရသည့်လစာလေးကို
လစဉ်လောက်ငှအောင် ခြိုးခြံချွေတာသုံးစွဲနေရတာကိုး။ ဘဏ်
စာအုပ်လုပ်ပေးထားပြီး ဖေဖေ ငွေပုံမှန်ထည့်ပေးနေပေမယ့် ထို
စာအုပ်ထဲမှငွေတို့ကို ကျွန်မနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သလိုပဲ နေခဲ့
တာ ကြာနေပြီလေ။

“မိုး”

“ရှင်”

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ရှင်!”

ထင်မထားသည့်မေးခွန်းမို့ အံ့ဩသွားရပါ၏။ မေမေ့ကို
မှင်သက်စွာ ကြည့်လိုက်သလို မေမေ့အကြည့်က ကျွန်မကို စူး
စိုက်စွာကြည့်နေတာမို့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။
သတိသာ ထားပေတော့ မိုးနဲ့သာ။ ဒီအကြည့်တွေထဲ
မှာ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်တွေ ပါနေတာ အသေအချာပါလေ။

အခန်း (၄)

“မေမေမေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ မိုးရဲ့”

“မရှိပါဘူးမေမေ”

“မရှိတာ မထားဖြစ်သေးတာမို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒီလောက် အလုပ်နဲ့နပ်နားလုံး အချိန်လုနေရတဲ့သူမို့ ဘယ်အချိန်မှာ ရည်းစားထားဖို့ အချိန်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျောင်းကို လည်း အဝေးသင်သာ တက်ခဲ့ပြီး သင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ရတာ ပါလေ။ မေမေ့မေးခွန်းက ကျွန်မကို နောက်ထပ်အနက်အဓိပ္ပာယ် များစွာ ပေးနေတာ အမှန်ပါပဲလား။

“ဒါဆိုရင်တော့ သမီးကို မေမေအကြံပေးရတော့မှာပဲ”

“...”

“အတတ်နိုင်ဆုံး အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ သမီးရဲ့ဘဝ လက်တွဲဖော်ကို ရွေးချယ်ရာဖွေစေချင်လို့ပါ”

“ရှင်!”

ဒုက္ခရေ... အသက် (၂၃)နှစ်အရွယ်မှာမှ ရည်းစားစထားရမတဲ့ ပန်ပန်သာ ဒီစကားကြားရင် လှောင်ရယ်ချေတော့မည်။ အဲဒီအတွင်းရေးမှူးမလေးက လက်ရှိမှာ ကောင်လေးချောချောလေးနဲ့ တွဲနေတာမဟုတ်ပါလား။ ကုမ္ပဏီကို စောစောလာ၊ နောက်ကျ မိုးချုပ်မှပြန်ရတတ်တဲ့ ကျွန်မလို ပုံတုံးတုံးကြီးကို အဘယ်သို့သော အမျိုးသားက စိတ်ဝင်စားမှာပါလဲ။

“မေမေ့ကို ပြန်မေးချင်တဲ့မေးခွန်းများ သမီးမှာ ရှိနေမလား မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မေးလေ”

“မေမေ၊ မေမေ အခုလိုအကြံပြုတာ မေမေမှာ ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါမေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပဲ။ အကြောင်းက အများကြီးရှိတာပေါ့ မိုး။ သမီးသိအောင်လည်း မေမေက ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်းပြောပြမှာပါ”

အကြောင်းအရာအများကြီးတဲ့လား။ ကျွန်မ အဲဒီအိမ်ကို စဝင်ရတဲ့နေ့က ကျွန်မကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရနိုင်သည့်အကြည့်တို့ဖြင့် ငုံ့ကြည့်ခဲ့သည့်မေမေမျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေကို ယနေ့တိုင် ကျွန်မမှတ်မိနေခဲ့တာပါလေ။ ငါးနှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်မှာ တခြားသူတွေက ဘာမှမမှတ်မိကြပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဲဒီတုန်းကအချိန်ကို ခုချိန်ထိ အမှတ်တရရှိနေတုန်းပါပဲ။

“ဘာများလဲ မေမေ”

“အဓိကက သားကြောင့်ပါ”

“ဟင်!”

ကျွန်မအတွက် ပိုမိုသက်စရာတွေပါပဲလား။ မောင့်ကြောင့်တဲ့လား။ မောင့်အတွက်မို့ ကျွန်မကို ချစ်သူရာဖို့ အကြံပြုတာတဲ့လေ။ ဘယ်လိုလဲမေမေ၊ တကယ်ဆိုရင် မေမေတို့ရဲ့သားအရင်းကိုသာ ဒီလိုစကားမျိုးပြောသင့်တာပါ။ ဘာကြောင့်မို့ ကျွန်မကိုမှ ဒါမျိုးလာပြောရတာပါလဲ။

“မောင်က သမီးမှာ လက်ထပ်ဖို့ရည်စူးထားတဲ့သူ မရှိရင် သူ့ကို မေမေတို့ Engage လုပ်ပေးလို့မရဘူး မိုး။ ဒါကြောင့်ပါ”

“ရင်!”

“ဟုတ်တယ် သမီးက အကြီးဆိုတော့ သားထက်အရင်
ရည်စူးထားသူရှိရမှာပဲ မိုး”

“မောင်စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စက ကျွန်မနဲ့ ဘာများသက်ဆိုင်
နေလို့ပါလဲ မေမေ”

“ဆိုင်ပါသော်ကော သမီးရယ်၊ သူနဲ့စေ့စပ်ပေးချင်တဲ့
ကောင်မလေးအကြောင်းကိုပြောဖို့ ပါးစပ်ဟရုံပဲ ရှိသေးတယ်။
အားက မိုးအရင်စေ့စပ်ပြီးမှတဲ့လေ။ ဒီတော့ ဒီလိုပြောဖို့တာဝန်
ကို ဖေဖေပြောတာနဲ့ သမီးကို မေမေပြောရတာလေ”

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲအောင့်သွားရလေ၏။ မောင်က...
မောင်က ကျွန်မကို ချစ်သူရှာခိုင်းတာတဲ့လား။ ရက်စက်ပါပေ
မောင်ရယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရစ်တွယ်လာခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်ကို
ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် တိခနဲပြတ်စေသတဲ့။ နင်သာ လက်ထပ်
ချင်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပါ။ ငါကတော့ ဒီဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း
နေချင်လို့ပါ မောင်။

‘အချစ်’ဆိုတဲ့အရာက ကျွန်မရင်ထဲကို တစစနဲ့ တိတ်
တဆိတ်ဝင်ရောက် ခိုအောင်းနေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီကော။ သင်တန်း
တွေတက်ရင်း အိမ်အလုပ်တွေ ကုလုပ်နေချိန် ကျောင်းကနေ

အိမ်ပြန်လာတာတတ်တဲ့မောင်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ မသိမသာကြည့်
ရင်း မျှော်ခဲ့ရတာ။ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့အဝတ်အစားတွေကို ငံလျှင်
ဖွပ် မီးပူတိုက်ပေးရတိုင်း မောင်ကျောင်းဝတ်စုံလေးကို ဖြူဖွေး
သန့်စင်အောင် ဂရုတစိုက်လျှင်ခဲ့မိတာ။ ကော်လံလေးတွေကို
မကျိုးမကျေရလေအောင် သတိထားပြီး မီးပူတိုက်ပေးခဲ့တာတွေ
ဟာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။

‘ဒါမစားချင်ဘူး’လို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ပြောလိုက်တာနဲ့ ချက်
ချင်းထရပ်လိုက်ပြီး မောင်ကြိုက်တာ စားလို့ရအောင် အသုပ်ဖြစ်
ဖြစ် မညည်းမညူလုပ်ကျွေးခဲ့တာတွေက သံယောဇဉ်ချဲ့ အစပျိုး
ရာပင် မဟုတ်ပါလား။ အဝတ်လှန်းကတည်းက သေချာပြန်အောင်
လုပ်ပေးတာ။ မောင်အိပ်ခန်းကို ကျွန်မပင် ဝင်ရှင်းပေးရပြီး အခန်း
ထဲကပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့စေတနာ
ပေါင်းများစွာအတွက် ရလဒ်က ‘ချစ်သူ’ ရှာခိုင်းတာတဲ့လေ။

“အဲဒါက ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးလို့လား မေမေ”

“သမီးအသက် အခု ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ”

“(၂၃)ကျော်ပါပြီ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မိန်းမချင်းမို့ မိန်းမစကားလို့ပဲဆိုဆို
အမေတစ်ယောက်က သမီးဖြစ်သူကိုပြောတဲ့စကားပဲ ပြောပြော

ပေါ့။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အချိန်ဟာ (၂၅)ထိအလွန်ဆုံးပဲ မိုး။ ဒီထက်နောက်ကျသွားရင် မကောင်းဘူး”

အတင်းအကျပ်ကြီးပါပဲလား။ ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လိုရပ်တည်နိုင်မလဲဆိုတာကို ကြိုးစားနေတုန်းအချိန်မှာ သူတစ်ပါးကို မှီခိုဖို့ လမ်းပြနေရတယ်လို့။ ကျွန်မဘဝက ဖေဖေခွဲမေမေတို့ကို အားကိုးမှီခိုပြီး ကြီးပြင်းရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့တာပါလေ။ ဒီတော့ နောက်ထပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှီခိုဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ခွင့်မျိုး မရှိဘူးလား။

“ကျွန်မ အဲဒီအတွက် အချိန်မပေးနိုင်တာ အမှန်ပါ”

“အချိန်မပေးနိုင်ရင် ပေးနိုင်အောင် သမီးကြိုးစားသင့်တာပေါ့ မိုးရဲ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သမီးအတွက် မဖြစ်မနေ မေမေတို့ ရှာပေးရတော့မှာ”

ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရတာပါလေ။ မဖြစ်မနေတဲ့လား။ စကားလုံးက အတော်လေးထိရောက်တာပါလား။ မောင့်အတွက် စဉ်းစားပေးတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မကို ရှေ့တန်းတင်စီစဉ်ပေးရတယ်လို့။ အတော့်ကို တရားမျှတတယ်လို့ ထင်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်မကိုပြောဖို့ မေမေထိန်ချန်ထားတဲ့စကားတွေ ရှိ

နေမယ်လို့ ကျွန်မထင်နေပါတယ်မေမေ။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အဲဒါပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သမီးကို မေမေတို့ချစ်ရတာ။

မီးက လူရိုပ်လူကဲကို အရမ်းခတ်တတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အပိပ္ပာယ်ဖော်တဲ့နေရာမှာ အရမ်းတော်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ မောင်မျိုးအောင်ထက် သမီးကို ပိုစိတ်ချရတယ်လို့ သမီးဖေဖေပြောတာလေ”

“...”

“ကောင်းပြီ။ မေမေအရှင်းဆုံးပဲ ပြောပြပါမယ်”

စကားကိုခဏရပ်ပြီး မေမေက ရေသောက်ပြန်လေ၏။

ကျွန်မကိုပြောနေရတဲ့အတွက် မေမေ အာခြောက်နေပြီလား။ မိုးနဲ့သာဟာ မေမေ အာပေါက်တဲ့အထိပြောပြီး နားကောက်တဲ့ မိန်းကလေးများဖြစ်နေပြီလားလေ။

“သမီးနဲ့သားကို တစ်သက်လုံး မောင်နှမတွေလိုပဲ ရှိစေချင်တယ် မိုး”

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ သို့သော် ဤမျှအထိ ပွင့်ဖွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောချလိုက်မည်ဟု ထင်မထားတာအမှန်ပါလေ။ မောင်နှမတဲ့။ ဘာသွေးသားမှမတော်စပ်တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ထုနှစ်ယောက်ကို မောင်နှမဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်အောက် အတင်းကြီး

ပိုနေပါရောလား။

“အခုလည်း မောင်က ကျွန်မရဲ့မောင်လေးပါပဲ မေမေ”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ပိုပြီးခိုင်လုံတဲ့သက်သေ ပြတာကို လိုချင်တာပါ မိုး။ သားကိုလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ နှိုစေချင်သလို သမီးကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် ပျော်စေ ချင်တာ မေမေရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ပဲ”

မျက်နှာမဲ့လိုက်ချင်တာကို အတင်းချုပ်ထိန်းထားရပါ၏။ မောင့်ကို ကျွန်မရင်ထဲမှာ နေရာပေးခဲ့တာကြာပေမယ့် အပြင်မှာ တော့ မောင်နှမလိုပဲ စကားပြောနေတာပါလေ။ ငါနဲ့နှင်ဆိုပြီး ပြောတာကို သူ့စိမ်းတွေက ရိုင်းပြတဲ့စကားလုံးဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီ စကားလုံးက ကျွန်မနဲ့မောင့်အတွက် အရင်းနှီးဆုံး အခွေးထွေး ဆုံး အသုံးအနှုန်းတွေပဲမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ်တုံ့လား။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကျွန်မနဲ့မောင့်ဘဝက မိုးနဲ့မြေလို့ ကွာဝေးလွန်းနေသလို အဆင့် အတန်းချင်းလည်း နှိုင်းယှဉ်ပြလို့မရမှန်း သိနေတာပါ။ မတူဘူး မတန်ဘူးလို့ပြောရင်လည်း ခံရမှာပါပဲ။ တကယ်တမ်းမှာ ကျွန်မ ဘဝက မောင်စီးနေကျဖိနပ်တစ်ရံအနေနဲ့တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူး လို့များ မေမေဆိုလိုချင်လေမလား။

“ကျွန်မ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူးမေမေ”

“မဖြစ်ဘူး သမီး။ သမီးသာ အိမ်ထောင်မပြုရင် သား ကိုလည်း မေမေတို့ ဘယ်လိုမှနားချလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သားရဲ့ စိတ်ကို သမီးအသိဆုံးမဟုတ်လား မိုး”

မျက်ဝန်းကို ခဏမျှမှိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။ နားချလို့ မရဘူးတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့မစားဖူးသေးတဲ့အစာ (မှန်တစ်ခုခု)ကို အရင်ဆုံးမစားသေးဘဲ ကျွန်မကို အရင်ဦးဆုံးစားစေတာလေ။ ချိုတယ် ခါးတယ် စိမ့်တယ် စပ်တယ် ချဉ်တယ် ဖန်တယ် အိတယ်ဆိုတဲ့အရသာကို ကျွန်မ နှုတ်က ထွက်မှ သူကြိုက်တဲ့အရသာကိုပဲ စားခဲ့တာပါ။

ကဲ! အခုတော့ မောင့်ချစ်သူရဲ့အတွက် ကျွန်မက အရင် ချစ်သူရှိရမယ်ပေါ့။ မောင်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မက ပဲ အရင်အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ရမယ်တဲ့လေ။ မောင်အတွက် နှလုံးသား ကိုပါမက ဘဝကြီးကပ်ခလုံးကိုပါ ရင်းပေးဖို့ ဒီလောကမှာ ‘မိုး နဲ့သာ’လူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တာပါလားကွယ်။

“မောင့်ကို ကျွန်မပဲ နားချပေးရင်ရော မရနိုင်ဘူးလား မေမေ”

“ဘယ်တုန်းကများ သမီးလက်တွေ့မပြဘဲနဲ့ မောင်

ဆက်လုပ်ခဲ့တာရှိလို့လဲ။ ရေကန်ထဲ ခြေထောက်စိမ့်သွားခဲစမယ့် အေးတာမျိုး။ မီးခဲကိုကိုင်လိုက်ရင် လက်အပူလောင်ရမယ်မှန်း မသိလို့ သမီးက နမူနာပြခဲ့တာလေ မိုးရယ်”

“မောင်က ကျွန်မပြောတာထက် မေမေတို့ပြောတာကို ပိုပြီးအလေးထားတတ်တဲ့ကလေးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာ သမီးတစ်ယောက် လုံးရပ်နေတာကို သူတွေ့နေတာပဲလေ။ သမီးက သူ့ရှေ့မှာ လမ်း လျှောက်ပြမှသာ သူက သမီးနောက်ကနေ လိုက်လျှောက်မှာပဲ မဟုတ်လား”

အတင်းအကျပ် ချောင်ပိတ်ရိုက်သလိုပါပဲလား။ ပညာ တတ် ဂုဏ်သရေရှိသည့် မေမေစကားလုံးတွေက ချိုသာပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ ဆူးနဲ့ထိုးသလို တစ်စစ်စစ်နဲ့ နာကျင်နေသလို ပါလေ။

“ဒီကိစ္စက သမီးအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ဖြစ်နေ သလား မိုး”

“မဟုတ်ရပါဘူး”

“အတိတ်ကို မေမေလည်း အစပြန်မဖော်ချင်ပါဘူးလေ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားခဲ့စေချင်

တယ်။ ပြီးတော့ သမီးရဲ့မောင်၊ မေမေတို့သားလေး ပြန်ပြီးသက် မရတာကို မေမေတို့ကျေးဇူးတင်နေရတာပါသမီးရယ်။ သမီးနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး အဲဒီအတိတ်ကို သားအတွက် စိတ္တဒြပ်မှာမို့ ဆရာ ဝန်ပြောပြတာ သမီးအသိဆုံးပါ”

ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားရသလို မျက်စည်တွေ ဝိုင်းသွားရ ပါ၏။ အတိတ်မေ့နေသည့်မောင်ကို ကျွန်မကြောင့် သတိပြန်မရ စေချင်တာအမှန်ပါပဲ။ အမှန်မှာဆို ကျွန်မရဲ့ဖေဖေအရင်းက မောင် ရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ရပြီး အသက်သေဆုံးခဲ့ရတာလေ။ ဘာဆို ဘာမှမသိသေးတဲ့နှစ်နှစ်အရွယ်ကလေးလေး။ ခြံထဲမှာ တတောက် တောက် လျှောက်ဆော့နေခဲ့တာ။

အဲဒီအချိန်မနက်မှာ ခြံရှင်းဖို့ ကျွန်မကို ဖေဖေခေါ်ပြီး လိုက်ခဲ့ရတာပါလေ။ အဖေတစ်ခုသမီးတစ်ခုဖို့ ဖေဖေ ဘယ်ခြံ ထဲမှာပဲ (အလုပ်ကြမ်း)လိုက်လုပ်လုပ် ဖေဖေပုဆိုးစကို ဆုပ်ကိုင် လျှက် ကျွန်မလိုက်လေ့ရှိခဲ့ရတာပါပဲ။ ‘မီးမီးကျောင်းနေဖို့’ဆိုပြီး စုထားတဲ့ နို့မှုန့်ပုံးလွတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ အတော်လေးရနေပြီ လေ။ သူများတကာ ကလေးတွေ အဖြူအစိမ်းဝတ်ပြီး လွယ်အိတ် လေးလွယ်လို့ ကျောင်းသွားတာကိုမြင်ရင် ‘မီးမီးလည်း ကျောင်း တက်ချင်တယ်’ လို့ မကြာခဏ ပူဆာဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဗြူဗြူတူတာပြီး ဖေဖေဝယ်ပေးတဲ့ကျောက်သင်ပုန်းလေးပေါ်မှာ ကျောက်ထံကလေးနဲ့ ဝလုံးလေး ဝိုင်းနေအောင် ကျွန်မ ဆော့တတ်နေခဲ့ပြီလေ။ ခဏလေးစောင့်ဖို့ ခြံမှာထားခဲ့တဲ့ဖေဖေလက်ထဲမှာ လမုန့်လေးကို အသာပြေစားရင်း နေရောင်နွေးနွေးအောက်မှာ ခြံထဲမျှော်ကြည့်လိုက် မုန့်စားလိုက် လုပ်နေခဲ့သည့်ကလေးမလေး။ ဒီပုံရိပ်တွေကို ကျွန်မ မည်သို့မေ့ပျောက်ပါမည်နည်း။

ကလေးထိန်းနေတဲ့ ကောင်မလေးက ဗိုက်နာလို့ဆိုပြီး အိမ်ထဲကို ခဏဝင်သွားတာ၊ ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ခိုင်းထားလျက်မှ လမ်းလျှောက်ဖို့ဆင်းသွားတဲ့ကလေးလေး။ ရေစင်တစ်ဝိုက်အောက်နားမှာ ပေါက်တူးတစ်လက်နဲ့ ခြံရှင်းပေးနေပါသည့် ကျွန်မဖေဖေ။ ခြစား၍ တိုင်ခြေပြတ်ကာ ရုတ်တရက် Weight များပြီး ကျလာသည့် သံတိုင်ကီလေးထောင့်ကြီး။ ကလေးလေးတတောက်တောက် လျှောက်လာတာကိုမြင်ပြီး ကလေးကိုဆွဲယူ တွန်းပို့လိုက်ပြီးနောက် တစ်ပြိုင်နက် ဝုန်းခနဲဆိုသည့် ဆူညံသံ။ အုတ်ခဲစွန်းနှင့်ဆောင့်မိပြီး သတိလစ်သွားသည့်မောင့်နဖူးလေးထက်မှာ ယခုတိုင် အမာရွတ်လေးက ရှိနေတုန်းပါပဲ။

“သမီး... မိုး”

“ရှင်!”

“မေမေ့ကို ကတိပေးနိုင်မလားကွယ်”

အတိတ်ဆီ လွင့်သွားသည့်စိတ်ကို ရုတ်ချည်းစုစည်းလိုက်ရပါ၏။ ကတိတဲ့။ အဲဒီကတိတွေကြားထဲမှာ ကျွန်မ နစ်မြုပ်နေခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီကော။ မောင့်အတွက် ကျွန်မက ဒီလောကမှာ လူဖြစ်ခဲ့ရတာကို သက်သေထူပြီး သိနေခဲ့ရပါပြီလေ။

မောင်... မေမေက ငါ့ကို နင်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ဖို့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြအဖြစ် လုပ်ပြခိုင်းနေပြီ။ နင်သာ သိရင်...

အခန်း (၅)

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမသွားလို့မရတော့ဘူး မိုးရေ့”

“ဘာကိုလဲ ကိုအောင်”

“ရုံးချုပ်ကိုလေ”

ကျစ်! ပြဿနာပါပဲလား။ မေမေရှောင်ခိုင်းထားတာမို့ မောင်နဲ့အနီးတစ်ဝိုက်နား ကျွန်မ ရောက်မသွားရလေအောင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်နေမိတာ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပြီလဲ။ ‘ဒီနှစ်ထဲ’ ဆိုတဲ့ မရေရာတဲ့ကတိတစ်ခုကို မေမေထံ ကျွန်မပေးဖြစ်ခဲ့တာ လေ။

အမိန့်တစ်ခုနဲ့ မျက်စိမှိတ် ရွေးချယ်လိုက်ရအောင် ကျွန်မ က အဲဒီကိစ္စမှာ အတော်ညံ့ဖျင်းတဲ့သူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပင်။

ဘယ်မလဲ ရင်ခုန်ဖက်ချစ်သူ၊ ဘယ်မှာလဲ လက်တွဲဖော်
ချဉ်းစား၊ ဒီလိုနဲ့ ဘယ်လိုမျိုး ကျွန်မ လက်ထပ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ရင်မောလေစွ မိုးနဲ့သာ။

“ကိုအောင် မသွားဘူးလား”

“ကိုယ်က ဒီနေ့လာမယ့် ဦးထွန်းရွှေတို့နဲ့ စာချုပ် ချုပ်
ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာလေ ပိုးရဲ့။ ဒီတော့ ဒီစာရင်းတွေကို အန်ကယ်
လက်ထဲ ဒီနေ့ရောက်အောင် ပို့ရမှာ”

“ပန်ပန်ကို ပို့ခိုင်းလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“မရဘူး၊ အန်ကယ်က ကိုယ်နဲ့မိုးကိုပဲ ရုံးချုပ်ကို အဝင်
ခံတာ မိုးလည်းသိသားနဲ့”

သက်မကို ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ကိုယ့်အထက်လူကြီး ခိုင်း
နေတာကို ဇွတ်ကြီး ငြင်းလို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။ တော်ကြာ သံသယ
ဝင်သွားပြီး ဘာကြောင့်လဲဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုးထွက်လာရင် ကျွန်မ
အခက်တွေ့ရတော့မှာလေ။

“ထမင်းစားချိန်လောက် သွားပို့လိုက်ပါ မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းပဲညိတ်ပြရတော့မှာပေါ့။ တတ်မှတတ်နိုင်တော့
တာကို။ အလုပ်ထဲ စိတ်ပြန်နှစ်ရင်း (၁၂)နာရီထိုးသံက နံရံထက်

မှ မြည်လာတာကြောင့် လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ရပ်လိုက်ရ
တော့၏။ မန်နေဂျာက ဧည့်သည်နှင့်တွေ့ရန် ထွက်သွားပြီမို့ ကျွန်မ
လည်း ခိုင်းထားတာကို ထွက်ရတော့မှာလေ။ ပန်ပန်လည်း ကို
အောင်နှင့်လိုက်သွားပြီမို့ ရုံးခန်းတံခါးကို ကျွန်မပဲ ပိတ်သွားရ
တော့မှာကိုး။

“မဝေရေ”

“ရှင် . . . မမ”

“ ‘မ’ ရုံးချုပ်ကိုသွားရမှာမို့ ရုံးခန်း Lock ချခဲ့တယ်၊
သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်လို့ လိုင်းခွဲ Phone ဝင်လာရင် ‘မ’ တို့မရှိလို့
နေ့လယ်နှစ်နာရီမှ ပြန်ခေါ်ပါလို့ဖြေပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

အပြင်မှ စာရေးမလေးကို မှာခဲ့ပြီး လေ့ကားထစ်တွေကို
ဆင်းခဲ့ပါ၏။ မသွားချင်သည့်နေရာမို့ ခြေလှမ်းက လေးလိုက်တာ
နော်။ ကုမ္ပဏီမှထွက်ကာ ကားလမ်းကို ကူးလိုက်ရ၏။ ဖေဖေ
ကားဝယ်စီးခိုင်းတာကို သတိရသွားပါသည်။ ကျွန်မက လခစား
ဝန်ထမ်းမို့ ကားဝယ်စီးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဖေဖေရယ်။

“တိ! တိ! . . .”

လူကူးမည်းကြားက ကူးပါလျက် ဟွန်းအကျယ်ကြီး တီးလာသည့်ကားတစ်စီးကြောင့် လမ်းကို အပြေးကူးလိုက်ရပါ၏။ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေလို့ပါလိမ့်။

“ဟောတော်”

Platform ဘောင်ကို လက်နှစ်လုံး ခုံထူဖိနှပ်ဖြင့် တိုက်မိတာမို့ လူက မှောက်လျက်သား လဲသွားစဉ် ကျွန်မလက်မောင်းကို လူတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲဖမ်းထိန်းပေးလိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူး”

ကူညီသူကို မော့မကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ Platform ထက်တက်လိုက်စဉ် ဟိုတလောလေးက ဝယ်လာသည့်ကတ္တီပါခုံထူဖိနှပ်က တာ့တာပြချေပြီ။

“သေစမ်း!”

စိတ်ပျက်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိစဉ် ရယ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်မအဖြစ်က အလျင်လိုရင် အမြဲအနှေးဖြစ်နေတတ်တာလေ။

“ဖိနှပ်ပြတ်ရုံနဲ့တော့ မသေသင့်ပါဘူးဗျာ”

“ဟင်!”

အခုမှ ကျွန်မအနီးရှိနေသူကို သတိထားလိုက်မိပါ၏။ ဒါ ဟိုတလောတုန်းက ကျွန်မဖိနှပ်ပြတ်တဲ့နေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် အမျိုးသားပါပဲလား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီတစ်ခါလည်း ဆုံရပြန်ချေပြီ။

“ရေစက်ထင်ပါရဲ့၊ မင်းဖိနှပ်ပြတ်စို့နေတိုင်း ကိုယ်နဲ့ လာဆုံရတယ်လို့”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အင်း. . . အရင်ဆုံး အလုပ်က ဖိနှပ်ဝယ်ဖို့ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“အစီးခံတဲ့တံဆိပ်မျိုး ရှာစီးသင့်တာပေါ့”

“ကျွန်မခြေထောက်က ကတ္တီပါဖိနှပ်ကလွဲရင် တခြားဖိနှပ်တွေစီးလို့ ဖိနှပ်ပေါက်တတ်လို့ပါ”

“မိုးတွင်းရော ဒါမျိုးပဲစီးတာလား”

“ဟုတ်”

“တခြားပြောင်းစီးကျင့်ရင် ဖြစ်မှာပါ၊ ကျင့်ယူပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ကားကြုံလိုက်ခဲ့ပါလေ။ ဖိနှပ်ဆိုင်ကောင်းကောင်း ပို့ပေးပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ”

“ရပါတယ်၊ ဘာလဲ. . . ခြေဖလာကြီးနဲ့ လျှောက်သွား”

ဦးမလို့လား”

ရယ်စရာမဟုတ်ပါဘဲ ကျွန်မ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အရယ်အပြုံးနည်းသူကို ပြုံးလာအောင် သူပြောတတ်လို့များလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့နဲ့စဆုံတုန်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခြေဗလာ နဲ့ ဖြစ်နေခဲ့တာပါလေ။

“မိတ်ဆက်သင့်ပြီထင်တာပဲ၊ ကိုယ့် ကျော်မိုးပိုင်ပါ”

လက်ကမ်းပေးနေပြီမို့ ကျွန်မက သူ့လက်ကို ပြန်ကမ်း ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ နှစ်ခါဆုံပြီဆိုမှတော့ နာမည် ပြော မိတ်ဆက်သင့်ပြီကိုး။

“မိုးနဲ့သာပါ”

“နာမည်နဲ့အရမ်းလိုက်ဖက်ပါတယ် မမိုးနဲ့သာ။ ဒီမှာ ကိုယ့်ရဲ့ဖိနပ်စီးလာခဲ့ပါ။ ဟိုနားလေးတင် ကိုယ့်ကား ရပ်ထားပါတယ်”

“အို . . . မဟုတ်တာ”

“စီးသာစီးလာခဲ့ပါ မမိုးနဲ့သာ၊ နှစ်ယောက်သား ယှဉ် လျှောက်ဖြစ်ရင် ကိုယ့်ကို လူကဲ့ရဲ့စရာအဖြစ်မခံပါရစေနဲ့”

ကဲ! ပြောတဲ့လူကပြောပြီး အဆင်သင့်ချွတ်ပေးနေပြီမို့ အားနာ မျက်နှာပူစွာဖြင့် ကျွန်မဖိနပ်ကို လိုက်ပြီး သူ့ဖိနပ်

ကို စီးလိုက်ရလေ၏။ ဖိနပ်အပြတ်ကို ကောက်ယူရန် ငုံ့လိုက်စဉ် သူကလည်း ငုံ့လိုက်တာမို့ ခေါင်းချင်းထိသွားရလေ၏။

“အာ . . .”

“နေနေ . . . ကိုယ်ပဲ ပစ်ပေးပါ့မယ်”

သူကပင် ကျွန်မဖိနပ်ကို ကောက်ယူကာ အမှိုက်ပုံးထဲ သို့ သွားထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကဲ! ကူညီရတဲ့လူက အကုန်လုံး အစအဆုံး ကူညီလေပြီကော။ ကားဆီခေါ်လာတာမို့ သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ကားတံခါးဖွင့်ပေးစဉ် ကျွန်မက သူ့ဖိနပ်ကိုချွတ် ပေးပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်တာမို့ သူပြုံးလိုက်လေ၏။

တကယ့်ကိုစိတ်ရှည်သည့် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့အပြုံး နွေးနွေးလေးပါပဲလား။ သိပ်ကြီးမရင်းနှီးသေးပါဘဲ ကျွန်မကို ကူ ညီတာမို့ သူ့စိတ်ရင်းကို မှန်းဆပြီး သိနေပါပြီလေ။ “ကျော်မိုး ပိုင်” တဲ့။ နာမည်က သိပ်ကြီးမဆန်းကြယ်သော်ငြား လူကတော့ တည်ငြိမ်မှန်း သိသာနေတာကိုး။

“ဒီနားတစ်စုံကိုမှာပဲ တွေ့ရလို့ မေးတာနော်၊ ဘယ်မှာ လုပ်နေတာလဲ”

“မိုးသောက်ယံကုမ္ပဏီရုံးခွဲမှာပါ”

“ဟုတ်လား”

“ကိုကျော်မိုးပိုင်ကရော”

“အင်း... ဟိုလေး၊ ကိုယ်က ဒီနားမှာနေတဲ့ အန်တီလေးအိမ်ကို မကြာခဏလာဖြစ်လို့လေ။ အခုလည်း နို့မို့ဆို တွေဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကားထဲမှာ Tissue ကုန်နေတာနဲ့ စတိုးဆိုင်မှာ ဆင်းဝယ်ရင်း မမိုးနဲ့သာကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ”

ဘယ်မှာလုပ်သလဲဟု မမေးရဲတော့ပါလေ။ တော်ကြာ ကျွန်မကို စပ်စုတဲ့မိန်းမလို့ထင်သွားရင် အခက်ပါပဲ။ မေမေပြောထားသည့်ကိစ္စကို ဖျတ်ခနဲသတိရသွားတာမို့ သူ့ကိုမကြည့်ရဲတော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရလေ၏။ ကိုယ့်ဘဝလက်တွဲဖော်ကို ရှာနေတဲ့မိန်းကလေးလို့သာ မြင်သွားရင် ကျွန်မရဲ့သိက္ခာတွေ မြေပေါ်ဘုတ်ခနဲကျတော့မှာလေ။

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရှင်”

“နာမည်ခေါ်တာ ရှည်နေသလားလို့ပါ။ ကိုယ်က မိုးလို့ပဲ ခေါ်ချင်လို့လေ”

“ကျွန်မ (၂၃)၊ အင်း... (၂၄)ပြည့်တော့မှာပါ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကိုယ့်ထက် သုံးနှစ်လောက် ငယ်တာပေါ့။ ကိုယ်က (၂၇)ပြည့်ပြီးပြီ။ ဒါဆိုရင် မိုးလို့ခေါ်လို့ဖြစ်ပါ

ထယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ ကိုယ့် Visiting Card ပါ မိုး”

သူကမ်းပေးလိုက်သည့် ကတ်အဖြူကလေးကို ကျွန်မလှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ အလိုလေး! ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တစ်ခုရဲ့ Chairman တဲ့။ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်လို့ မထင်ရသလိုပါလေ။ ကျွန်မမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတာကို သူ့သတိထားမိသွားစဉ် လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

“ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ ကိုယ်က ဖေဖေဖယ်ပေးတဲ့ နေရာမှာ အဆင်သင့်ဝင်ထိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့လူပါ။ ကိုယ့်ကို အများက တရိုတသေခေါ်သလိုမျိုး ခေါ်မယ်လို့မပြင်ပါနဲ့ မိုး။ တောင်းပန်မိတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“လူတိုင်းနီးပါး ဦးတပ်ခေါ်နေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက်လေးဆယ်လောက် ကြီးနေပြီထင်နေလို့ပါ မိုး။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို အသိအမှတ်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်နာမည်ရှေ့မှာ ဦး မတပ်ပါနဲ့”

ရော်! ခက်ချေပြီပဲ။ လူကြီးတစ်ယောက်လို လေးစားသမှု

နဲ့ ခေါ်မယ်ဆိုမှ သူက တားမြစ်နေပြီလေ။ မောင်နဲ့ အသက်သုံး နှစ်ကွာသည့်ကျွန်မကို မောင်က 'နှင်နဲ့ငါ' ဆိုပြီး ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲဖြစ် သေးတာပဲ။ သူ့ကို ရွယ်တူလိုသဘောထားလိုတော့ ဖြစ်ပေမယ့် မနို့သေရာကျမှာကိုတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားရတော့မှာလေ။

“မေမေကတော့ ကိုယ့်ကို 'ပိုင်' လို့ခေါ်တယ်”

ပြုံးမိလေ၏။ ကိုယ်လိုချင်တာကို ဆွဲဆောင်ပြောတတ် သည့်နေရာမှာတော့ မောင့်ထက် အများကြီးသာလွန်သည်ပဲလေ။ 'ပိုင်' တဲ့။ နာမည်က ခပ်စီးစီးဖြစ်နေသော်ငြား လွယ်ကူစွာ ခေါ် နိုင်သည့်အမည်မျိုးပါလေ။

“ကျွန်မ ငရဲထပ်ကြီးတော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုနကပဲ ဖိနပ်ကောက်ပေးသလို အခုလည်းပဲ နာမည် တို ခေါ်ခိုင်းနေတာလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ မိုးရဲ့၊ ကာယကံရှင် ကျေနပ်ရင် ငရဲတော့ မကြီးလောက်ပါဘူး။ ခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်”

ဖိနပ်ဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်ပြီမို့ သူက ကားပေါ်မှဆင်း သွားလေ၏။ ဒုက္ခပေးမိသလိုဖြစ်နေပြီလေ။ ခဏအကြာမှာ ဆိုင် ထဲမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ထွက်လာသလို ကားပေါ်မှဆင်း

လိုက်သည့်ကျွန်မရှေ့မှာ ဖိနပ်လှလှလေး သုံးလေးငါးရံ ဗ်ပေး လိုက်လေသည်။

“မမ, 36 Size ပါပဲရှင့်၊ နှစ်သက်ရာ ရွေးစီးစေချင်ပါ တယ်”

“အဖြူလေး ရွေးလိုက်ပါ မိုး၊ မိုးနဲ့လိုက်မှာပါ”

“ကျွန်မ... ”

သူရွေးတာကို မစီးတာမို့ သူက ကျွန်မရှေ့မှာထိုင်ပြီး ဖိနပ်အဖြူ (ဒေါက်ခပ်ပါးပါးလေး) ကိုကိုင်လိုက်သဖြင့် ပါးစပ်နဲ့ ရော လက်နဲ့ပါ ကာရုတော့တာလေ။

“မလုပ်နဲ့နော် . . . မလုပ်နဲ့”

“ဘာလို့လဲ မိုးရဲ့”

“ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ စီးပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ”

သူထရပ်လိုက်တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သူရွေးပေးလိုက် သည့် ကွင်းထိုး (ကြိုးကြက်ခြေခတ်) ဖိနပ်အဖြူလေးကိုပင် ကျွန်မ စီးလိုက်ရပါ၏။ အဟုတ်ကိုပဲ ကျွန်မခြေထောက်နှင့် လိုက်ဖက် လွန်းနေလေသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက်များ အရွေးတော် သည့်လူပါလိမ့်နော်။

“အတော်ပဲ တွေ့လား၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်ငွေသွားရှင်းပေး
လိုက်ဦးမယ်”

“မဟုတ်တာ”

တားမရခင် ဆိုင်ထဲ တစ်ခေါက်ထပ်ဝင်သွားပြန်တာမို့
ကျွန်မ လက်မြောက်ရချေပြီ။ ဘယ်လိုပါလဲ၊ သူနဲ့စဆုံကတည်း
က ကျွန်မ ဖိနပ်ပြတ်တာနဲ့ချည်း တိုးခဲ့ရတာလေ။ ပထမအကြိမ်
ညွှန်ပြကူညီပေးခဲ့ရုံသာ ရှိပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ ဖိနပ်
လိုက်ဝယ်ပေးပြီး ရင်းနှီးသည့်အဆင့်ကို ရောက်ချေပြီ။ ဒါဆိုရင်
တတိယအကြိမ်ကိုရော ကျွန်မမျှော်လင့်ခွင့်ရှိပါ့မလား။

ရုံးချုပ်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးသည့် သူ့ကားပေါ်မှ ကျွန်မ
ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ကျေးဇူးတင်တာထက် အားနာပြီး မျက်နှာပူရ
တာက ပိုသာလွန်းနေတာပါလေ။ ကားတံခါးပြန်ပိတ်ပေးကာ
ကားပြတင်းပေါက်မှ သူ့ကိုငုံကြည့်နှုတ်ဆက်လိုက်မိလေသည်။

“ကျေးဇူးပါ ပိုင်”

သူ့မျက်ဝန်းများ လက်ခနဲဖြစ်သွားရတာကို ကျွန်မ တွေ့
လိုက်ရလေ၏။

အခန်း (၆)

Lift ဖြင့် အပေါ်သို့တက်ခဲ့ပါ၏။ နေ့စင်းထမင်းစားချိန်
မို့ ဖေဖေတို့ ရှိတောင်ရှိပါ့မလား။ Phone ကြိုမဆက်လိုက်မိ
တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညွှန်လိုက်တာလို့ပြောမိချေပြီ။ နာရီကို တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်မိစဉ် Lift က ရပ်သွားကာ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။

“MD ရှိပါသလား”

“ဪ... ရှိပါတယ်မမ၊ ခဏလေးနော်”

ရုံးခန်းအပြင်နဲ့မှ စာရေးမလေးကို မေးလိုက်မိစဉ် ကောင်
မလေးက စောင့်ခိုင်းသဖြင့် စားပွဲရှေ့မှာ ကျွန်မအသာထိုင်လိုက်
ပါ၏။ ဖေဖေတို့သားအဖ ထမင်းထွက်မစားဖြစ်သေးတာ ထင်ပါ
ရဲ့။ ရုတ်တရက် တစ်ဖက်ခန်းတံခါးပွင့်သွားသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်း

ကြည့်လိုက်မိစဉ် ကျွန်မရင်ထိတ်သွားရလေ၏။ ကျွန်မရှေ့ရောက်
လာသူက မောင်ရယ်လေ။

“Lunch စားပြီးပြီလား”

“အင်း”

‘အင်း’ လိုလို ‘ဟင့်အင်း’ လိုလို မပီမသဖြေသံက အိ
လည်လည်ပါ။ မောင့်မျက်နှာက ခါတိုင်းလို ချိုမြေနေဘဲ (အနည်း
ငယ်မျှ) မာကျောနေသလိုနယ်ပင်။

“ဖေဖေဆီ လာတာလား”

“အင်းပေါ့”

“အချိန်ရမလား။ ငါ နင်နဲ့ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီတိုင်း ခဏနဲ့ပြီးမယ့်ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အချိန်ယူ
ပြီးပြောရမှာ”

လက်ဖျားတွေ အေးသွားသည့်နယ်ပါ။ ထင်ထားသည့်
အတိုင်းပါပဲလား။ မေမေက ပြောထားသည့်အတိုင်း မောင့်ကို
ပြောပြီးချေပြီ။ သဘောတူထားပါတယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ဂရီ
ဂကျောင်ကျပြီး ကျွန်မကို ရစ်တော့မှာလေ။

“နင်ပြောချင်ရင် Phone ဆက်ပြီးပြောလေ မောင်။”

ငါအချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ကျစ်! နင့်ကို နင်းမန်နေကျာက မတရားသဖြင့် နင်းကန်
သိမ်းကြိုးခိုင်းနေသလား။ ဒါဆိုလည်း ဒီကိုပြန်ပြောင်းလာခဲ့”

မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်မိ၏။ ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ၊
‘ရုံးခွဲမှာ လူနည်းနေလို့ သမီးသွား’ ဆိုပြီး ဖေဖေကိုယ်တိုင် အမိန့်
ပေးခဲ့တာကိုဖြင့် နင်မသိဘဲနဲ့ မောင်ရယ်။ ပင်ပန်းတာနဲ့ ဒီပြန်လာ
ခဲ့လို့ ပြောရအောင် နင်က ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်လောက်များ Power
ရှိနေလို့လဲ။

“နင် စကားကို ကပ်သပ်မပြောနဲ့မောင်”

“ငါအတည်ပြောနေတာလေ။ ဘာလဲ... ဖေဖေကို
ငါကိုယ်တိုင် ပြောပေးရမလား။ ရတယ်လေ”

“မောင်!”

သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်မိစဉ် ဖေဖေ
ရုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားသလို တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်သည့်ဖေဖေမျက်
ဝန်းက စူးခနဲဖြင့် ကျွန်မနှင့်မောင့်ပေါ် ရောက်လာလေ၏။ လက်
မောင်းကိုဆွဲထားမိသည့် ကျွန်မလက်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်မိသည်။
မဆင်မခြင်လုပ်ရပ်မျိုးကိုမှ ဖေဖေရှေ့ လုပ်မိရတယ်လို့ မိုးနဲ့သာ
ရယ်။

“လာခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဖေဖေရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်မဝင်ခဲ့မိစဉ် မောင်က ကျွန်မ နောက်သို့ လိုက်ဝင်ခဲ့တာမို့ ဖေဖေက မနှစ်သက်သလို မျက်မှောင် ကြူတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ဒါကိုသိပေမယ့် မောင်က မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ကျွန်မထိုင်လိုက်သည့်ဘေးခုံမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ သည်။

“ဒီမှာပါဖေဖေ၊ မန္တလေးစာရင်းက တစ်ဝက်ရှင်းဖို့ ကျန် နေပါသေးတယ်။ အဲဒါကို လဆန်းဆယ်ရက်မကျော်ခင် ရှင်းပေး ပါ့မယ်လို့ အဲဒီက မန်နေဂျာက Phone ဆက်ပြီး ကတိပေးထား ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး”

“ဒါက တိုင်ပင်က လာတဲ့အမှာစာပါ။ ပစ္စည်းက နည်း နည်းပဲရသေးလို့ ထပ်ရှာရပါဦးမယ်”

“မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ လာထိုင်နေရတာလဲ မှန်းသက်တံ”

အလုပ်ကိစ္စပြောနေလျက်မှ သားဖြစ်သူကို ဟောက် လိုက်မို့ ကျွန်မ စကားရပ်လိုက်ရလေ၏။ မောင်ကလည်း မောင် ပါလေ။ ကပ်သပ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မှမရှိတာကိုး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေရ”

“ဟ! သမီးက အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးဖို့ ငါ့ဆီလာတာကို မင်းက ရုံးခန်းထဲ ဘာလို့လိုက်ဝင်ရတာလဲ။ ငါမေးတာကို မဖြေ ဘဲ မေးခွန်းပြန်မမေးစမ်းနဲ့”

“ကိုယ့်အဖေရုံးခန်းထဲ သားက စွပ်စွဲမရဘူးလားဖေ ဖေ၊ ဘာများ အရေးတကြီးကိစ္စ ဆွေးနွေးနေလို့လဲ”

“ဖိုးသက်နော်၊ မဟုတ်တာကို မင်းလိုက်ဂျစ်မနေစမ်း နဲ့၊ မင်းအကြောင်း ငါမသိရင် ခက်မယ်။ ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ် သလဲဆိုတာ နောက်မှ မင်း အေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ရတယ်။ အလုပ်ချိန်ကြီး သမီးနဲ့ဆွေးနွေးနေတာကို မနှောင့်ယှက်ချင်စမ်း နဲ့”

“ကျွန်တော် ဘာနောက်ယှက်နေမိလို့လဲဗျ”

“ဟေ့ကောင်!”

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ နင်ပြောစရာရှိရင် နောက်မှလာပြော ပါ။ ဒီမှာ ငါ ဖေဖေနဲ့ရှင်းစရာစာရင်းတွေ အရေးကြီးလို့ပါ”

“ကြားတယ်နော်၊ အလိုက်သိ”

“ကျွန်တော်. . .”

စကားဆက်ရန် ကြံရွယ်လိုက်စဉ် ဖေဖေက မျက်ထောင့်

နိဖြင့် ကြည့်လိုက်တာမို့ မောင်ဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ ခုံမှလေးပင်စွာ ထသွားလေတော့၏။ ကြည့်ရတာ အလုပ်ကိုလည်း စိတ်ပါဝင်စားပုံမရပါလေ။ အဘယ်ကြောင့်လဲ။

ဖေဖေနှင့်အလုပ်ကိစ္စပြောတာ အတော်လေးကြာသွားပါ၏။ နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးနေပြီမို့ ဘာမှမရှိသည့်ဗိုက်ထဲမှ အသံတွေထွက်လာတော့မှ ထမင်းစားချိန်မှန်း ဖေဖေသတိရသွားလေသည်။ အဲဒီလိုမျိုး အလုပ်ကို လောဘတကြီးလုပ်တတ်အောင် ကျွန်မကို ဖေဖေပဲ သင်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

“Sorry!...သမီး ဟော်တော်ဆာနေပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေ”

“ထမင်းသွားစားရအောင်လေ”

“ဖေဖေစားမယ်ဆို မောင်နဲ့ပဲသွားစားလိုက်ပါဖေဖေ။

ကျွန်မ အလုပ်ကိုအမြန်ပြန်ရမှာမို့လို့ပါ။ မန်နေဂျာနဲ့ အတွင်းရေးမှူးက အပြင်ကိုထွက်သွားတာဆိုတော့ ကျွန်မရှိနေမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါဖေဖေ”

“တော်တော်မှ မောနေပြီလားသမီး”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ”

“သားနဲ့တာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဪ... ကျွန်မနဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်တာကို အချိန်မပေးနိုင်ဘူးပြောလို့ လိုက်ဂျစ်နေတာပါဖေဖေ။ ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး”

“သမီးမေမေနဲ့ ဘော့ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်”

အသံကို မတုန်အောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရလေ၏။ ဖေဖေရော မေမေပါ သဘောတစ်ထပ်တည်းမှန်း ကျွန်မ ရိပ်မိနေပြီလေ။ အရင်တုန်းကလိုမျိုး မောင့်အပေါ်ကို တရင်းတနီးပြောဆိုခွင့် ဆက်ဆံခွင့်တွေ လုံးဝမရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ တွေ့ပြီးပြီလားဆိုကတည်းက နောက်ထပ်သတိပေးပြီမှန်း ကျွန်မ သိထားရမှာကိုး။

“တွေ့ပြီလား”

ရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ အတင်းကြီးလို့ မဆိုချင်ပေမယ့် ‘မြန်မြန်’ဆိုတဲ့သဘောကို ဆောင်နေတာပါလေ။ ကိုကျော်မိုးပိုင်ဆိုသည့်သူကို အတွေးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲသတိရသွားပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ဘဝလက်တွဲဖော်ကိုရွေးဖို့အတွက်ကတော့ အဝေးကြီးပဲ မဟုတ်ပါလား။ Sorry ပါ ပိုင်၊ အာရုံထဲမှာ သတိရသွားတာမို့ပါလေ။

“သမီးကိုယ်တိုင် ရှာလို့မတွေ့ရင် ဖေဖေတို့ ရှာပေးပါမယ်”

“နေပါစေ ဖေဖေ၊ ကျွန်မဘာသာ ရှာပါ့မယ်။ ဒီကိစ္စ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေတို့ကို ဒုက္ခထပ်မပေးချင်လို့ပါ”

“တွေ့ခါနီးလို့လား သမီးမိုး”

“နီးစပ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“OK...လေ၊ သမီးကိစ္စပြီးပြတ်မှပဲ သားကို ဖေဖေတို့ စီစဉ်ပေးရမှာ”

မောင့်အတွက်တဲ့။ တကယ်ဆို သားအရင်းဖြစ်တဲ့မောင့်အတွက်သာ ဖေဖေတို့စီစဉ်ပေးရမှာလေ။ အခုတော့ ကျွန်မကိုသာ အရင်ဆုံးရွေးစေချင်တာ မဟုတ်ပါလား။ ‘ဆန်ရင်း နာနာ ဖွတ်’ ဟု ဆိုရိုးရှိပေမယ့် ‘ကိုင်းဖျားကိုအရင်ချိုင်’ ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကိုသာ ဖေဖေတို့လက်ကိုင်ထားကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့လေ။

“မောင့်ကို ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သမီးနဲ့ ပေးစားဖို့ လှည့်ရွယ်ထားတယ်”

“မောင်သိထားပြီလား ဖေဖေ”

“အင်း... မြိုင်ကတော့ ပြောထားပြီးပြီထင်တာပါပဲ။ ခက်တာက ကဗျာလေးက သိပ်ငယ်လွန်း၊ အငယ်စိတ်ရှိတဲ့

သားနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ဖေဖေမိတ်ပူနေရတယ်”

“ကဗျာ! . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မိုးထက်စံကုမ္ပဏီရဲ့ MD ဦးမိုးမြင့်ရဲ့ သမီးလေးလား ဖေဖေ”

“မှန်တယ်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ Meeting လုပ်တုန်းက ဦးမိုးမြင့်ကို သမီးတွေ့ဖူးတာပဲ။ ကဗျာလေးကိုရော မြင်ဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်ဦးမိုးမြင့်တို့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ပွဲတုန်းက တစ်ခါတွေ့ဖူးပါတယ်ဖေဖေ။ ကဗျာသီက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

‘ကဗျာသီ’နဲ့တဲ့။ အခုထိ ကျောင်းမပြီးသေးသည့်ကောင်မလေးနဲ့မှ မောင့်ကိုသဘောတူထားတာတဲ့လား။ အင်းပေါ့လေ၊ သူမက ရွှေလင်ပန်းနဲ့အချင်းဆေးလာတဲ့သူဆိုတော့လည်း မြကို စိန်ရံရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ လမ်းဘေးမှာပေါက်တဲ့မြက်ပင်လေးပဲ မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒါကို သမီးပဲ သားကိုနားဝင်အောင် ပြောပြလိုက်ပါ မိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“သမီးမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ လူတစ်ယောက် သာရှိနေရင် ပြီးပြီလေ။ သားက သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေရင် သူလည်း လက်တွဲဖော်ကိုတွဲဖို့ အစီအစဉ်ရှိမှာပါသမီး။ ဖေဖေပြောတာ နား လည်ရဲ့လား”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိတော့သည်။ မှုန်းသက်တံ ကို လိုသလိုဆေးခြယ်ဖို့ စုတ်တံလေးအဖြစ် မိုးနံ့သာက ရှိနေရမှာ တဲ့လေ။ ရက်စက်လိုက်တာလို့ မရေရွတ်ချင်ပေမယ့် တကယ့် ကို ရင်ကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့နဲ့တန်းတူ သက်တူရွယ်တူ လူငယ်တွေက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှင်သန်နေကြဦးမှာပါ။

ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ချစ် သူချစ် နှစ်ကိုယ်တူချစ်ခြင်းမျိုး နဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို လက်တွဲလျှောက်ဖို့ ရည်စူးကြမှာ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ ဒီဘဝမှာ မောင်နဲ့ကျွန်မသာဆိုပြီး ပြည်ဖုံး ကား ချလိုက်ရတော့မှာလေ။ ရင်နာတယ်ဆိုတာကို တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တွေးပိုက်သိမ်းဆည်းထားရဦးမှာပါပဲ။

“ကျွန်မပြန်လို့ရပါပြီလား ဖေဖေ”

“အေး . . . ရပါပြီသမီးရဲ့”

ပြန်ယူသွားရမည့် File တို့ကို ပြန်ပိုက်လိုက်ပြီး ထရပ် လိုက်ရတော့၏။ ဆာနေသည့်ပိုက်က ဘယ် ကံသွားမှန်းမသိ

ဘဲ ရင်ခေါင်းထဲပူနေတာအမှန်ပင်။ ဒီလိုသာ အချိန်မှန်မှန် အစာ မစားဖြစ်တာကြာရင် ကျွန်မတော့ အစာအိမ်ရောဂါရတော့မှာမှန်း ကြိုသိနေပြီလေ။ မကြာခဏ ဝိုက်ထဲက အောင့်တဲနိမိတ်က ပြ တတ်တာကိုး။

တံခါးကိုဖွင့်ထွက်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မလက်ကောက် ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲလာဆွဲလိုက်သည်က မောင်ရယ်လေ။ ပြဿနာ ပါပဲ။ အခုလေးတင် သတိပေးလိုက်တဲ့ဖေဖေစကားက နားထဲ မှာ ပဲ့တင်သံဖြစ်ပြီး ကြားယောင်နေတုန်းပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပြောစရာရှိတယ်လို့ ငါပြောထားတယ်လေ”

“ကျစ်! ငါအချိန်မရဘူးလို့ နင့်ကိုပြောထားတယ်လေ မောင်ရာ။ ပြောစရာရှိရင် Phone နဲ့ . . .”

“Phone နဲ့ပြောလို့မဖြစ်တဲ့ကိစ္စမို့လို့ အခုလို မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ပြောနေရတာပေါ့။ နင့်ကိုယ်နင် ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေး များလို့ ထင်နေလား မိုးရဲ့။ ငါသိပ်ကြည့်လို့မရတော့ဘူး”

“အေး . . . ကြည့်မရလည်း ဘာလို့ လက်လာဆွဲပြီး ပြောနေရလဲ။ မကြည့်ချင်ရင် မကြည့်နဲ့။ ပြောလည်းမပြောနဲ့ပေါ့”

“မိုး! . . .”

သူ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကို စူးခနဲစိုက်ကြည့်လာ
တာကို အချိန်အတော်ကြာ ကျွန်မပြန်ကြည့်ပေမယ့် မျက်ရည်
ဝိုင်းလာတာမို့ ဖျတ်ခနဲအကြည့်လွှဲလိုက်ရလေ၏။ အဲဒီလိုကြီး
ရင်ထဲထိ ထိုးထွင်းမြင်နိုင်တဲ့မျက်ဝန်းမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုမကြည့်ပါနဲ့လား
မောင်။

ဟိုး... အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာမှာ ဖုံးဖိသိုဝှက်ထားတဲ့
ချစ်ခြင်းတွေကို နင်မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါလေ။

“နင် ဘယ်သူနဲ့တွေ့နေသလဲ”

“ဟင်”

“မှန်နေပြီမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့စကားပြောတိုင်း
ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်လုပ်နေတာ။ မေမေပြောတုန်းက ယုံတောင်
မယုံဘူး”

“အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ။ နင့်အပူမပါဘူး”

“မိုး... နင်”

“သားရေ သွားကြစို့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်ပြီး စကားပြောနေတာမို့ ရုံး
ခန်းထဲမှထွက်လာရင်း ဖေဖေလှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် စကားပြတ်
သွားရလေ၏။ ဖေဖေတို့နှင့်အတူ Lift ဖြင့် မဆင်းဖြစ်ဘဲ ရိုးရိုး

လှေကားထစ်မှ ကျွန်မဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဒီလှေကားကို သိပ်မသုံးဖြစ်
ကြတာမို့ လူရှင်းနေပြီး မျက်ရည်တပေါက်ပေါက်ကျနေရသည့်
ကျွန်မကို ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ကြပါချေ။

အခန်း (၇)

ကျွန်လူ့ဘဝကို Save လုပ်ကာ စာရင်းသိမ်းငြိမ့် လက်နစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ဆန်မြှောက်ကာ သန်းဝေလိုက်မိလေ၏။ လက်ကို ဟိုဒီပြန်လွှဲလိုက်ရင်း ဇက်ကိုပါ ဘယ်ညာချိုးလိုက်ပါသည်။ ခုံမှထရပ်လိုက်စဉ် တံခါး Bell သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“တင်း! တောင်! . . .”

ဘယ်ကများ...။ ကျွန်မတိုက်ခန်းကို ပိုးဝါရှိတုန်းကသာ ဧည့်သည်တွေ လာလည်ကြတာလေ။ ပိုးဝါ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးကတည်းက မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနည်းသည့် ကျွန်မထံ မည်သည့်ဧည့်သည်မျိုးမှ မလာတတ်တာကိုး။

“တင်း! တောင်! . . . “တင်း! တောင်! . . . “

သေချာပါတယ်။ ဒါ ကျွန်မတိုက်ခန်းထဲမှာ တပ်ထား
သည့် Bell သံပါပဲ။ ခုံကို ဖယ်ရွှေ့လိုက်ပြီး ညှဉ်ခန်းထဲသို့ထွက်
လာကာ တံခါးကိုအသာဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ခါးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ထောက်ကာ ကျောပေးရင်နေသည့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
ရစဉ် ခေါင်းထဲနောက်ကျသွားရလေတော့၏။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်
ပြီး ရောက်လာပြန်တာပါလိမ့်။

“ဘာကိုစွန့် လာရတာလဲ မောင်”

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာကာ မဟာတဟလေး ဖြစ်နေ
သည့်တံခါးကိုတွန်း၍ ကျွန်မမခုံးကိုတိုက်ကာ သူဝင်လိုက်လေ
၏။ စလာကတည်းက ရန်လိုပုံနဲ့ပါလား မောင်။ ညှဉ်ခန်းမှာမထိုင်
ဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတာမို့ ကျွန်မဖျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။
အလိုလေး! ဘယ်လိုကြီးလဲ။

“မောင်”

“ငါတစ်ညလုံး တစ်မှေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး”

“ဘာလို့”

“နင့်ကြောင့်လေ၊ နင်လုပ်လို့ ငါဒီလိုဖြစ်ရတာ။ တရားခံ

က နင်”

ကျွန်မပါးစပ် ပိတ်သွားရပါ၏။ ပြဿနာလာရှာသည့်
သူက ကုတင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် လှဲချလိုက်တာမို့ မတားဖြစ်
လိုက်။ မိန်းကလေးအိပ်ရာပေါ် လာအိပ်တာ ဘုန်းကံနိမ့်တတ်
မှန်း မောင်သိလျက်သားနဲ့ အဘယ်ကြောင့် ဇွတ်လုပ်ရတာပါ
လိမ့်။ ခက်ပျဲ မှန်းသက်တံရယ်။

“နင်ဒီကိုလာတာ မေမေတို့သိလား”

“ငါ့အသက် ဘယ်နှုန်းရှိပြီလဲ”

“(၂၁)”

“ဒေး. . . ဒီအရွယ်အပြင်ထွက်ရင် လူကြီးတွေကို ခွင့်
တောင်းစရာမလိုမှန်း နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့”

“ငါ့ကိုမရစ်နဲ့နော် မိုး၊ ငါညစ်လာတာ”

ပြဿနာပဲ။ ညစ်လာတာနဲ့ ကျွန်မကိုလာပြီး ရစ်နေတာ
လေ။ Computer ကိုပိတ်ပြီးပြီမို့ စားပွဲထက် ပွနေသည့် File
တွေ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်စီထပ်လိုက်စဉ် ကြမ်းပေါ်သို့
ကတ်လေးတစ်ကတ်က ဒေါက်ခနဲ ထောင်လိုက် ကျသွားသဖြင့်
ရင်ထဲ ထိတ်သွားရလေသည်။ ဒါ ပိုင့်ကတ်မဟုတ်လား။

“ဘာလဲ”

“ဟင်”

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကတ်ကိုကောက်ရန် လုပ်နေသည့်ကျွန်မ လန်သွားရသလို ခေါင်းခါပြဲလိုက်ရလေ၏။ သူက ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေရာမှာ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်လေသည်။ ဪ၊ အခုမှ မူကြိုကျောင်းသူနဲ့ ဆရာလို ကြောက်နေတာပါပဲလားနော်။

“ဒါက ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်မ ကောက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ သူက ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလျက် ကြည့်လိုက်၏။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးရဲ့ Visiting Card မို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှကတ်ကို ကျွန်မ လှမ်းယူလိုက်စဉ် သူက လက်ကိုရှောင်လိုက်လေ၏။

“ဒါ ဘယ်သူလဲ”

“နာမည်မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ပေးပါ မောင်ရာ”

“ကုမ္ပဏီ Mumber မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါဘယ်သူလဲလို့ ငါမေးနေတယ်နော် မိုး”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချလိုက်ရလေ၏။ ဘာမှမဟုတ်သေးပါဘဲ သံသယဝင်နေတာမို့ မောင့်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာပါလဲ။

ဒီမျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေကို ကျွန်မ အဘယ်မျှစွဲမက်ခဲ့ရပါသလဲ။ ပြုံးလိုက်တိုင်း အပြစ်ကင်းစွာ ပေါ်လာတဲ့ ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဖက်ကို အဘယ်မျှ လှမ်းဆွတ်နေရသလဲဆိုတာကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်သာ သိနိုင်တာပါလေ။

“နင့် ဒိုင်ယာရီ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီလူ့အကြောင်း နင့်ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ပြည့်နေပြီမဟုတ်လား”

“ကျစ်! မဆိုတာ မရစ်စမ်းနဲ့ မောင်ရာ”

“နင်မပြန်ရင် မရိုးသားတာပဲပေါ့ မိုးရ၊ နင့်ရဲ့တစ်နေ့တာကိစ္စတွေကို ရင်ဖွင့်ချတဲ့စာအုပ်မှာ ရေးတတ်မှန်း ငါအသိဆုံးပဲဟာ။ ဘယ်မှာလဲ”

“မောင်”

အံ့ခွဲတွေကို လိုက်ဖွင့်နေသဖြင့် ကျွန်မ တားဆီးလိုက်မိ၏။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲလေ၊ အဲဒီဒိုင်ယာရီထဲမှာ ချရေးထားသမျှ အကြောင်းတွေက မောင့်အပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်နေသလဲဆိုတဲ့သက်သေတွေပဲ ရှိနေတာပါလေ။ ဒါကိုသာ မောင်မြင်ရင် မေမေတို့တားထားသမျှစည်းကို ကျော်သလိုဖြစ်ပြီး

မိုးမီးလောင်ကုန်မှာမဟုတ်ပါလား။

“မောင်... ဒီလောက်ထိ နင်စွက်ဖက်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“ဒါဆို ဒါဘယ်သူလဲဆိုတာကို နင်ပြောနိုင်ရမှာပေါ့။ ပြောစမ်းပါ”

“ပိုင်က... ”

“ဘာ!”

“ကိုကျော်မိုးပိုင်က ငါနဲ့ခင်နေတဲ့မိတ်ဆွေပါ မောင်”

“ငါမယုံဘူး”

“မောင်ကလည်းဟာ”

“ခင်ရုံနဲ့တော့ နာမည်အဖျားဆွတ်မခေါ်လောက်ဘူး မိုး နဲ့သာ။ နင် ငါ့ရင်ကို မီးရှို့ဖို့ပြင်နေပြီမဟုတ်လား”

ဘုရား!... ကိုယ့်စကား ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ ကို နင်သိပါရဲ့လား မောင်။ နင့်ရင်ကို မီးရှို့ဖို့ပြင်တာမဟုတ်ရပါ ဘူးကွယ်။ ငါက ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့နှလုံးသားကို ပြာကျသွားအောင် သဂြိုဟ်နေရတဲ့လူမို့လို့ပါ။ ဒါတွေ နင်မှမမြင်နိုင်တာလေ။

“ကျစ်!... မောင်ကလည်း”

“ဘာမောင်ကလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကို မေ့မေ ဘာ

ပြောတယ် ထင်သလဲ”

“... ”

“နင့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီတဲ့ အဲဒီတော့ ငါ့ကို သူတို့သဘော တူထားတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ စေ့စပ်ပေးမယ်လို့ပြောနေကြပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကွ!”

“ကဗျာဆိုတာ ဒီတိဒီတိကျ ဖီးပွားရေးပညာရှင်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ မောင်ရဲ့။ သူ့ကိုလိုချင်တဲ့သူတွေ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်နေတာပါ။ နင်က ကံအကောင်းဆုံးမို့ ဒီအခွင့်အရေး ကို ရတာမှန်း သိရမှာပေါ့”

“ငါ့ကိုမရဲ့နဲ့ မိုးနဲ့သာ။ နင် ဘယ်ကကောင်ကို ဘယ် လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ဘယ်လိုရွေးချယ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့ကို အသိပေးတိုင်ပင်ခဲ့သလား... ပြော။ နင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ သူ များလက်ထဲ ငါ့ကိုထိုးမထည့်ချင်နဲ့။ မရဘူး”

“ကဗျာက”

“မကြားချင်ဘူး! နင် အဲဒီကောင်မလေးကို မြင်ဖူးတွေ့ ဖူးပြီးသားပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

မိဘတွေပြောတာကို သိရဲ့သားနဲ့ ကျွန်မကို အပြစ်ပုံချ

နေတာပါပဲလား။ အင်းပေါ့လေ၊ မိုးနို့သာဆိုတာ နင် နှစ်နှစ်သား ကတည်းက နင် နင်းဆော့ခဲ့တဲ့မြေပျော့ပျော့လေးမှန်း ငါအသိ ဆုံးပါပဲ မောင်ရယ်။ နင်နိုင်စားရာ သက်မဲ့လေးလို ငါရပ်တည် ခဲ့ရတာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ပြောလေ၊ အဲဒီအကြံကို ဖေဖေတို့ကို နင်ပေးလိုက် တာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာ! နင်... နင်”

“နင့်အတွက် ကောင်းမွန်ပေးတာပါ မောင်။ ဘာနစ် နာစရာတစ်ခုမှ ပါတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မနစ်နာဘဲရှိပါ့မလား။ ငါ့ဘဝ ငါ့လက်တွဲဖော်ကို ငါ စိတ်ကြိုက်ရာဖွေဖန်တီးခွင့်ရှိတယ်။ နင် ဘာမှစိစဉ်ပေးစရာမလို ဘူး”

လိုချင်သည့်အတိုင်း ကွက်တိဖြစ်လာတာပဲမဟုတ်လား။ သိပ်အကွက်မြင်တာပါပဲ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။ မောင့်ကို ဒီလိုလုပ် ရင် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ မေဖေတို့စိစဉ်တဲ့အတိုင်း အခု တကယ်ဖြစ်လာရတာပါပဲ။ ‘လေး’ပစ်သူကို ကျွန်မလို့ညွှန်ပြလေ သလား။

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒါဆို ငါရွေးချယ်တဲ့လူကိုလည်း နင် ပြဿနာရှာစရာမလိုဘူး”

“မိုး! . . .”

“နင်လည်း နင့်လမ်း နင်လျှောက်ပါမောင်။ ငါလည်း ငါ့လမ်းငါ့လျှောက်ရမှာပါ။ ဒီတော့ ငါ့လမ်းကို နင်လာမပိတ်ပါနဲ့၊ ငါဒါပဲပြောချင်တယ်”

“အဲဒီ . . . အဲဒီကောင်အကြောင်း နင် ဘာများသိထား လို့လဲ”

“အဲဒါ နင်သိစရာမလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ပိုင်ကို အဲဒီ ကောင်လို့ နင်ခိုင်းခိုင်းစိုင်းစိုင်း မပြောပါနဲ့၊ ငါမကြိုက်ဘူး။ သူက လူကြီးလူကောင်းပါ မောင်ရဲ့”

“အေး . . . သူက လူကြီးလူကောင်းဆိုတော့ လူဆိုး လူမိုက်က ငါပေါ့၊ ကဲ!”

“ဂုန်း! . . .”

မှန်တင်ခုံမှပစ္စည်းတွေကို အကုန်တိုက်ချပစ်လိုက်သလို ထိုင်ခုံကိုပါ ခြေထောက်နှင့်ပစ်ကန်လိုက်တာမို့ ကျွန်မ လန့်သွားရ ပါ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ မောင် ဤသို့ဂုန်းခိုင်းကျတာမျိုးကို ကျွန်မ တစ်ကြိမ်မှ မပြင်ဖူးခဲ့တာလေ။ အခုတော့ ကျွန်မကို မကျေမနပ်

သမျှ သောင်းကျန်းပြနေပါရောလား။

“မောင်နော်၊ နင် နိုင်ရာလူ မမဲချင်နဲ့”

“ငါက နိုင်စားတာလား၊ နင်က ငါ့ကိုနိုင်စားတာလား။

ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ဦး။ နင့်ဘာသာနင် ကြိုက်ချင်တဲ့လူနဲ့ ကြိုက်ပြီး ငါ့ကို အဲဒီပီစီညှောင့်တောက်ကောင်မလေးနဲ့ မပေးစားချင်ပါနဲ့ မိုးရဲ့”

“ကျစ်... နင်လည်း လူငယ်ပဲဟာ၊ ဒီလောက်တော့ နားလည်မှုရှိမှပေါ့”

“ဘာနားလည်မှုလဲ၊ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ ကဲကွာ”

“ဟဲ့!...”

လက်ထဲဆုပ်ထားသည့်ကတ်ကို တစ်စစ ဆွဲဖြုတ်ကာ ပါလား။ သေရော... သူ့ဆီ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ Phone မဆက်ရသေးတာမို့ Phone နံပါတ် အလွတ်မရသေးတာလေ။ တကယ်တမ်းနိုင်စားတာက မောင်ကိုယ်တိုင်ပင်မဟုတ်ပါလား။

“Phone ရော ဘယ်မှာလဲ”

“နင်နော်”

တားနေစဉ်အတွင်းမှာပင် ခေါင်းအုံးနံဘေးမှ Hand Phone ကိုမြင်သွားပြီး ဆတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်လေ၏။ ဒုက္ခ

အဲဒါ Phone ကို ပေါက်ခွဲတော့မလားလို့ စိတ်ပူသွားရပေမယ့် မောင်က Phone ကိုဖွင့်ပြီး Phone နံပါတ်တွေ Miss call နံပါတ်တွေကိုစစ်ပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“နင်ညာတာမဟုတ်လား”

“ဟင်... ဘာညာတာလဲ”

“အဲဒီကောင်နဲ့ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်များ လည်သည့်ကောင်လေးမိလဲ။ Phone ထဲမှာ သူ့နာမည်နဲ့သူ နံပါတ်တွေ တစ်ခုမှမရှိသေးတာနဲ့ ကျွန်မ ညာနေမှန်းသိသွားချေပြီ။ ရင်ထဲက နေရာမှာ ဘယ်သူရှိနေမှန်း နင်မမြင်တာမို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်။

“နင်ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ ဝု။! တော်ပါသေးရဲ့၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး မီးတောက်နေသလို ပူလောင်ဆို့က်တာ မိုးရာ။ နင် ငါ့ကိုအတော်ဒုက္ခပေးတာပဲ။ ငါ့ကို အအေးလေးတစ်ခွက်ဖျော်ပေး”

ကြည့်! အိပ်ရာထက် ပြန်လှဲချလိုက်တာမို့ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး စိတ်ပြေပြန်တာလည်း သူပါပဲ။ အိမ်မှာ အအေးဘူးထားလေ့မရှိတာမို့ ရေခဲ

ရေဘူးဖွင့်ကာ သံပုရာချည်အေးအေးလေးပဲ ဖျော်လိုက်ရပါ၏။ ကျွန်မအိမ် (တိုက်ခန်း)အထိ လာပြီး ဗိုလ်ကျတဲဲ့ကောင်လေးပါပဲလား။

“ရပြီ၊ ထသောက်။ ဇာကယ်ပဲ သောင်းကျန်းသူ။ ငါ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ဖြုတ်စင်ခြင်းတောင်းနဲ့ ကွဲကုန်ပြီလားမသိ”

“ကွဲကုန်ရင် အကုန်ပြန်ဝယ်ပေးမှာပေါ့”

အိမ်ရာထက် မှောက်လှဲကာ ကုတင်ဘေး ပျံ့ကျနေသည့် ပစ္စည်းတွေကိုငုံကြည့်ရင်း သူပြောလေ၏။ အပြောက လွယ်ပျံ့ မှုန်းသက်တံရယ်။ သူ့လက်ထဲ ဖန်ခွက်လှမ်းပေးလိုက်ပေမယ့် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းမကိုင်ဘဲ ကျွန်မလက်ဖြင့် သူ့သောက်တာနဲ့ မမှောက်ရန်သတိဖြင့် ကိုင်ပေးရပြန်လေ၏။ မောင်တို့ကတော့ အပါးခိုရင် ဒီလိုပါပဲလားလေ။

“ဘာဟင်းချက်လဲ”

“ဘာမှမချက်ဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါဆို ထမင်းသုပ်စားကြတာပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ငါ့ကို နှင်ခွံကျွေးလေနော်... မိုး”

မျက်စောင်းကိုသာ ခိုင်းမနဲ့ခဲပြလိုက်ရလေ၏။ ခုနကပဲ ဒေါသတကြီး လာသောင်းကျန်းတာ သူ့ ကံသလိုပါပဲလား။

မေးလေး လက်ထောက်ကာ ချစ်စဖွယ်ပြောနေသည့် ကောင်လေးကြောင့် ပြုံးချင်လာသည့်မျက်နှာကို မနည်း ဣန္ဒြေ ဆည့်လိုက်ရလေ၏။

မောင်... နင် ငါ့ကိုသွက်သွက်ခါ ရူးသွားရလေအောင် မပြုစားချင်ပါနဲ့။

ရှင်ဆန်ခြင်း

မမြင်ရပေမယ့်
ကွယ်ရာကပဲ ပြောပါရစေ....

“မောင်” မှေးစက်ပျော်ရာမှာ
ကျွန်မသာ ခေါင်းအုံးလေး ဖြစ်စေချင်....

“မောင်” နိုးထမယ်ခွာချိန်မှာ
ကျွန်မသာ လွှာစောင်လေး ဖြစ်စေချင်....

“မောင်” သေသပ်ပြင်ဆင်ချိန်မှာ
ကျွန်မသာ ဘီးကလေးဖြစ်စေချင်....

“မောင်” ခြေကြွလှမ်းရာမှာ
ကျွန်မသာ ဖိနပ်လေး ဖြစ်စေချင်....

“မောင်” ရှူရှိုက်သွင်းယူရာမှာ
ကျွန်မသာ လေပြည်လေး ဖြစ်စေချင်....

“မောင်” ကြည်နူးပြုံးပျော်ချိန်မှာ
ကျွန်မသာ ပါးချိုင့်လေး ဖြစ်စေချင်....

“မောင်” စိတ်ညစ်ညူးနေချိန်မှာ
ကျွန်မသာ ပင့်သက်လေး ဖြစ်စေချင်....

“မောင်” ခဏတာ လဲလျောင်းနေချိန်မှာ
ကျွန်မသာ Dereum bed လေးဖြစ်စေချင်....

“မောင်” ရင်ဖွင့်ပြောပြချိန်မှာ
ကျွန်မသာ ကြည့်မှန်လေး ဖြစ်စေချင်....

“မောင်” ဘဝ “မောင်” ကမ္ဘာ
“မောင်” ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်
ဝိညာဉ်လေးအဖြစ်နဲ့
အနီးဆုံးရှိနေချင်ပေမယ့်....

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိခဲ့သူမို့
ကွယ်ရာကသာ ငေးကြည့်ရင်း
စိတ်ကူးတွေမျိုသိပ်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းတွေနဲ့
(ကျွန်မ) ရှင်သန်နေလျက်ပါလေ....

အခန်း (၉)

ရှေးဝယ်မထားတာမို့ ညနေစာကို ခေါက်ဆွဲပြုတ်စား
ပို့အတွက် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကျန်နေသေးသည့် ရှမ်းနံနံ၊ ဂေါ်ပီ
ပန်းပွင့်၊ မုန့်ညင်းခွက်၊ ပုစွန်၊ ကြက်ဥနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ကို
ကောကုံးလေးထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါ၏။ ပုစွန်က ခေါင်းနှင့်အမြီး
ပါမက ကိုယ်အခွံကိုပါချွတ်ပြီး ရေဆေးကာ Plastic တူးဖြင့်
အဆင်သင့်ထည့်ကာတာမို့ ရေထပ်ဆေးပြီး အသားထဲစိမ့်ဝင်စေ
ရန် ဟင်းခတ်မှုန့်နှင့်ဆား ရောနယ်ကာ သိပ်ထားလိုက်ပါသည်။

နံရံကပ်ဗိမ္ဗိထဲ သိမ်းထားသည့် ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်
ထဲမှ အနည်းငယ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပါ၏။ မီးခလုတ်ဖွင့်ကာ ရေခွေး
အရင်ဆုံးတည်ထားလိုက်ပြီး ဟင်းရွက်တွေ သင်တာကို လုပ်လိုက်

ပါသည်။ ငရုတ်သီးစိမ်းကို အရှည်လိုက်ခြမ်းကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ထားပါ၏။ ကြက်ဥကိုလည်း ကြေသွားအောင် ပန်းကန်လုံးထဲမှာ ဇွန်းဖြင့်မွှေခေါက်ထားလိုက်ပါသည်။

ရှမ်းနံနံကို လက်တစ်လုံးခန့်ဖြတ်၊ မုန့်ညင်းကိုလည်း စားကောင်းအောင် သေးသေးမျှင်မျှင်လေးတွေ လှီးဖြတ်ကာ ပန်းပွင့်ကိုလည်း ထိုသို့ပင် စိပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ရေခွေးဆူတော့ ခေါက်ဆွဲခြောက်ကို ဇလုံထဲချိုးထည့်ကာ ရေခွေးလောင်း၍ နှစ်လိုက်ပါ၏။ ခေါက်ဆွဲအနေတော်ပျော့လာမှ ကောဖြင့် ဆယ်ထားကာ ရေခွေးပြန်တည်လိုက်ပါသည်။ ရေခွေးဆူတော့ ခေါက်ဆွဲနှင့်အတူ ပုစွန်နှင့်အရွက်တွေကို တစ်ခုချင်းထည့်လိုက်ပါသည်။ အရောင်လှစေရန် အရောင်တင်မှုန့်နှင့် ဗိုက်မနာရလေအောင် ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ကို နောက်ဆုံးမှထည့်ရမှာပါလေ။ ကြက်ဥခေါက်ထားတာကို လောင်းထည့်လိုက်ပြီး ကျက်လာတော့ အဖုံးခဏဖွင့်ကာ အရသာမြည်းလိုက်ပါ၏။

အပေါ့အင်အချို လိုတာကို ထည့်လိုက်ပြီး မီးဖိုခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ပိတ်ရက်မို့ ဈေးသွားဝယ်ရန် စီစဉ်ထားကာမှ မောင်ရောက်လာတာနှင့် အစီအစဉ်ပျက်သွားရတာလေ။ စားရန်အတွက် ကြော့ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်၊ ဇွန်း

နှစ်ချောင်းနှင့် တူနှစ်စုံကို ရေဆေးဆပ်ပြာတိုက်ကာ ရေစင်စင်ဆေး၊ ရေစစ်အောင် မှောက်ထားကာ လက်ဆေးပြီး လက်သုတ်လိုက်ပါ၏။

မီးဖိုခန်းမှထွက်ကာ နောက်ဖေးဝရံတာမှာ လျှော်လှန်းထားသည့်အဝတ်တို့ကိုရုပ်ပြီး ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည့်အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့စဉ် ကုတင်ထက် မှောက်လျက်လေးအိပ်ပျော်နေသည့်မောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခြေသံဖွပြီး အဝတ်တွေကို တန်းမှာအသာတင်ထားလိုက်ပါ၏။ ညကျမှပင် မီးပူဝိုက်ရမှာပါလေ။

နာရီက ညနေလေးနာရီကျော်နေချေပြီ။ နေခင်းကတည်းက ပြဿနာရှာပြီး အိပ်ပျော်နေတာ ကြာပြီမို့ ခုကိမ်ထသေးပါလား။ တစ်နေကုန်ပျောက်နေတာမို့ မေမေတို့မရှာဘူးလား။ ကြည့်ရတာ သူ့ Phone ကိုပိတ်ထားတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကုတင်နားကို အသာလေးရောက်လာသည်အထိ ကျွန်မကောင်လေးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မော့ကျနေတုန်းပါလေ။

ညက တစ်မှေးမှေးအိပ်ဖြစ်တာ တကယ်ပြောတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ စက်ရုပ်လို အချိန်လူပြီးလုပ်နေရသည့်ကျွန်မကတော့ အိပ်မပျော်ရင် အတင်းပဲအိပ်ဆေးသောက်ကာ အိပ်ခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပါ

ပြီလေ။ မနက်မခိုးမှာစိုးရင် နာရီကို Alum ပေးထားကာ မထ ချင်ဘဲ ထခဲ့ရတာပင်မဟုတ်ပါလား။

ကြည့်ပါဦး။ အခုတော့လည်း ဂျီကောင်လေး မဟုတ် တော့သလို အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးလေးလိုပါပဲလား။ ဘယ်လောက် များ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒူးကွေးလိုက်ပြီး မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ နဖူးထက်အုပ်နေသည့်ခံနွယ်စတို့ကို အသာဖွ ဖွ သပ်တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဒီနဖူးလေးမှာ တစ်လက်မခန့် ကျန် ရစ်နေသည့် အမာရွတ်လေး ရှိနေတာလေ။

“ဟဲ့!”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆွဲလိုက်တာခို ကျွန်မ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသလို လူကပါ သူ့အပေါ်အုပ်သွားသလို ဖြစ်သွားတာခို နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အမြန်ထောက်လိုက်ရ ပါသည်။ မောင်ကတော့ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းကြီးပါပဲလေ။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မောင်ရာ”

“ဘာလုပ်ဖို့ကြံတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြော”

“အာ... ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင် ငါ့ဆံပင်တွေကို သပ်တင်နေပြီလေ၊ ပြီးရင် ဘာ လုပ်မှာလဲ၊ ပြော”

ကျွန်မမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ကုတင်ထက် ထိုင် ချလိုက်ပေမယ့် မောင်က ကျွန်မလက်ကို ခုခိုနှိတ် မလွှတ်သေး ပါချေ။ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသံကိုကြောင့် မောင်ကြား သွားမှာကိုပင် ကျွန်မ စိုးရိမ်နေရပြီလေ။

“ပြောလေ”

“ဘာလဲဟာ”

“နင် တစ်ခုခုကြံစည်နေတာမဟုတ်လား မိုးရ၊ ဝန်ခံ လိုက်စမ်းပါ”

“အံ့ဟာ! နင်နဖူးမှာ မည်းနေလို့ ဘာပေးနေသလဲလို့ ကြည့်လိုက်မိတာ။ ဘာမှမကြံစည်ဘူး။ ရှာရှာဖွေဖွေ မစဉ်းစား ချင်စမ်းပါနဲ့ အရှူးရဲ့”

“ယုံအောင်လည်း ပြီးစမ်းပါ မိုးရာ”

“ကဲပါ၊ လေများမနေနဲ့။ ငါခေါက်ဆွဲပြုတ်ထားတာ ပွ ကုန်တော့မယ်။ စားမယ်ဆို ထ။ အခုပဲ လေးနာရီကျော်နေပြီ။ ခုခိုနှိတ် နင်အိမ်ပြန်မရောက်ရင် မေပေစိတ်ပူနေမှာကို တွေးထား ဦး။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်မယ်ဆို အဲဒီနံရံကပ်မိရုံထဲမှာ ငါ အသစ်ဝယ်ထားတဲ့ သွားပွတ်တံရှိတယ်။ ယူတိုက်လိုက်”

“ရေချိုးရင်ကော”

“ဟဲ့! ငါ့ဆီမှာ ပုဆိုးတွေဘာတွေ ဘယ်လိုရှိမှာတုန်း။
Towel တော့ အသစ်ထုတ်ပေးလို့ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီတိုင်းချိုးပြီး ဒါပဲပြန်ဝတ်ရမှာပေါ့။ နင်
ချောင်းမကြည့်ရင် ဖြစ်တယ်”

“ခွေးနာ”

မောင့်လက်မောင်းကို ထုရန်ပြင်လိုက်စဉ် မောင်က
ကျွန်မလက်သီးဆုပ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြန်လေ၏။ မဖြစ်သေးပါ
ဘူး။ ဒီပုံစံအတိုင်းသာ နှစ်ယောက်သား နေလို့မဖြစ်တော့ပါလေ။

“ပြန်သင့်ပြီ မောင်”

“အတင်းနှင်လေ၊ ငါမပြန်ဘဲ ညအိပ်ပစ်လိုက်မှာနော်။
မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“ကျွန်! ထင်ရာစွတ်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်ရာ။ နင်က
ခုထိ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်က လွတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နင်ကတော့ လွတ်ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်
နေပြီပေါ့လေ”

“တော်တော့ဟာ၊ ငါ ညနေဈေးသွားရဦးမှာ။ နင်ရှိနေ
သေးရင် အဆင်မပြေဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဝိုင်းကူသယ်ပေးရင် အဖော်တောင် ရ

ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲ! မောင်မင်းကြီးသား မှုန်းသက်တံ။ ဆလံသပါရဲ့။
ရေမြန်မြန်ချိုးချင်လည်း ချိုးပါတော့။ ကြွ”

“နင်မချောင်းဘူးလို့ ကတိပေးနော်”

“ဒါများ ရိုးနေပြီ”

“ဘာ”

“ငယ်ငယ်တုန်းက တွေဖူးထားလို့ပြောတာလေ”

“မိုးနော်... နင်”

ကျွန်မ မအောင်နိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိတော့၏။ ကျွန်မ
အဲဒီလိုပြောလိုက်တိုင်း မောင်မျက်နှာ ရဲသွားတတ်တာကို ကျွန်မ
အသိဆုံးပါလေ။ ရေချိုးခန်းထဲမဝင်ခင် Towel အသစ်ကို ဗီရို
ထဲမှ ထုတ်ယူကာ သူ့ကိုပေးလိုက်တော့ ပြုံးစေမျက်နှာဖြင့် ကျွန်မ
ဆံပင်ကို ဆွဲဖြစ်အောင်ဆွဲလိုက်သည့်မောင်ရယ်ပါ။

သူ့ရေချိုးနေစဉ် လိမ်းဖို့အတွက် Hair coat နှင့် ဘီး
အသစ်ကို အဆင်သင့်ထုတ်ထားသလို Fair and lovely ဘူးကို
ပါ တွဲပြီးထားလိုက်ပါ၏။

သူအိပ်ထားသည့် အိပ်ရာဖုံးကို ဆွဲခါကာ ခေါင်းအုံးကို
သုံးလေးချက်ရိုက်ပြီး ဖောင်းအောင်ပြန်လုပ်စဉ် မောင့်ကိုယ်ရနံ့

မွေးနေတာပဲ ပြုံးပြီး ခေါင်းအုံးကို ဖျတ်ခနဲငုံမွှေးလိုက်မိပါ၏။
မောင်... အနီးဆုံးမှာ ကာလကြာရှည်စွာ မနေခဲ့ရပေ
မယ့် ငါက နင့်ရဲ့ရင်ခွန်သံကို ကြားခွင့်မရတဲ့လူပါကွယ်။ နောင်
'တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင့်ရင်ခွန်ဖက် မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ပြီး ငါ့ရှေ့မှာ
လျှောက်တာကို မြင်ရတော့မှာမဟုတ်လား။ အဲဒီအခါ ကျေနပ်ပြီး
မျိုးနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး နင်တို့ကိုပြုံးပြနိုင်ဖို့ အခုကတည်းက ငါ
အားမွှေးထားရတော့မှာလေ။

“ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရစ်ဝဲလာသည့်မျက်ရည်စကို မျက်တောင်ဖြင့် အမြန်
ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်သလို ကုတင်ပေါ်မှ ထရပ်ကာ မောင့်
ကိုကျောပေးလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်မရဲ့တိတ်တဆိတ်ကြေကွဲခြင်း
တွေကို မောင်မသိမှဖြစ်မှာလေ။

“မိုး”

“ဟင်”

“ဘာ Style လဲကွ”

“ခါဒီမှာ နင်သုံးဖို့ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်တင်ထားပေး
တယ်လေဟာ။ မြန်ပြန်လုပ်၊ နေ့က ညမှောင်ရင် လူအများကြီး
ပဲ။ လူတိုးရတာကို ငါမကြိုက်ဘူး”

“လူကြားထဲ တိုးရတော့ နင်နဲ့ငါ ပိုနီးကပ်ခွင့်ရတာပေါ့
ဟာ။ ဒီလိုဒီလိုလေ”

မောင်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်မနောက်ကျောမှ ဖျတ်
ခနဲ ပိုက်ထွေးလိုက်တာမို့ ရုန်းလိုက်ပေမယ့် အချည်းနီးပါပဲလေ။
ယောက်ျားလေးအားနဲ့နို့ သေးသေးသွယ်သွယ်ခန္ဓာကိုယ်က မောင့်
ရင်ခွင်ထဲသို့ လုံးလုံးလျားလျား ကျသွားရတာလေ။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါဟာ”

“နင့်ဘဲကြီး ဒီလိုလုပ်ရင်တော့ နင်ငြိမ်နေမှာပဲမဟုတ်
လား”

“ကျစ်! ဘယ်က ဘဲလဲ၊ ဘာမန်ဒါလီမှမရှိတာကို”

“ငါသိပ်မယုံသေးဘူးနော်၊ ကတ်လည်းမရှိတော့သလို
Phone ထဲမှာ မမှတ်ထားတာဆိုတော့ ကြည့်စမ်း! နင် Inter-
net သုံးတာမဟုတ်လား။ အဲဒီထဲမှာ နင်တို့ Message ပဲပို့ပို့
ကိုယ်တိုင်စကားပြောလို့လည်းရတာလေ။ မှန်းစမ်း”

“မရှိပါဘူးဆိုနေမှ မောင်ရာ”

“ငါမယုံဘူး”

အကိုမဝတ်သေးဘဲ Towel ကိုခြုံထားပြီး Computer
ကိုဖွင့်နေပြန်သဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်ရမိပြန်၏။ ခုထိ သံသယက

နည်းနည်းမှမပျောက်သေးပါလားနော်။ ရှိသမျှ Save လုပ်ထားသည့် File တွေထဲ ရှာနေပြန်တာမို့ အလုပ်ကိစ္စတွေ Delete လုပ်မိမှာစိုးပြီး သူ့နားမှာရပ်ကာ လက်ကာပြပြီး တားမြစ်နေရပါသည်။ ကျွန်မစိုးရိမ်နေတာကို သိတာမို့ မောင်က ပိုပြီးသံသယဝင်နေတော့တာလေ။

“ပြော၊ ဘာ Password သုံးလဲ”

“ဪ... နင်မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီထဲမှာ အလုပ် File တွေပဲ အပြည့်ရှိတာကို။ ပျက်လို့မဖြစ်ဘူးလေ မောင်ရာ၊ နင်ကတော့ ပြဿနာပဲ”

“မိုးလို့ သုံးလား။ ဒါမှမဟုတ် နံ့သာလို့သုံးတာလား”

“ကျစ်... ငါ့ Code ကို MNT ပဲသုံးတတ်တာ နင် သိရဲ့သားနဲ့”

“အဲဒီကောင်က ပိုင်ပေါ့လေ”

ဟောကြည့်! မရမကကို လိုက်စစ်နေတော့တာပဲ။ သူနဲ့ ဆုံတာမှ နှစ်ခါပဲရှိသေးတာ။ ပထမတစ်ခါက မြင်ဖူးရုံပဲ။ ဒုတိယအခါမှ နာမည်ပြော မိတ်ဆက်ပြီး ဖိနပ်ဝယ်ပေး”

“ဘာ! ဖိနပ်တောင်မှ ဒီကောင်ဝယ်ပေးတယ်။ အဲဒီရင်းနှီးတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲကွ။ ပြောစမ်း! ဘယ်ဖိနပ်လဲ၊ ဒါလား”

“ဟဲ့”

ဖိနပ်စင်ပေါ်မှာထားသည့် ဖိနပ်တွေကို သွားကြည့်ကာ စီးနေကျမဟုတ်သည့် ကွင်းထိုးအဖြူလေးကိုမြင်ပြီး မောင်က သူလိုက်ကာ ဖိနပ်သံကြိုးကို အားဖြင့်ဆောင့်ဆွဲပြတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် အမှိုက်ပုံးထဲသို့ သွားပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ စိတ်ပုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိပါလား မှန်းသက်တံ။

“နှမော့စရာကြီးဟယ်... အသစ်ကြီးရှိသေးတာဟဲ့။ အတော်စိတ်ပုပ်တဲ့ကောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ... နင်စီးချင်ရင် နိုင်ငံခြားကနေတောင် Order မှာပေးလို့ရတယ်။ ဘယ်နှရံ လိုချင်သလဲပြော။ အဲဒီကောင် ဝယ်ပေးတာကို ဘာလို့စီးရတာလဲ။ နင့်မှာ မာနမရှိဘူးလား”

“ဟဲ့! ငါ ဖိနပ်ပြတ်တာနဲ့ကြုံလို့ ဝယ်ပေးတာပါမောင်ရဲ့။ လူကြီးကို အဲဒီကောင် အဲဒီကောင်နဲ့ မပြောပါနဲ့ဆိုတာကို တကယ်ပဲ”

“ပြောမှာပဲ။ နင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ယောက်ျားမှန်သမျှ ငါ့ရန်သူဆိုတာကို မြဲမြဲမှတ်ထား။ ဒင်းနဲ့တွဲခတ်တာကို ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ မြင်ရင်တော့ အဲဒီကောင်သေပြီသာမှတ်။ ငါမလုပ်ဘူး မထင်

၁၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

နဲ့နော်”

“သြ... ဒါဖြင့် နင်ကတော့ ကဗျာသိနဲ့ယူပြီး ငါ့က အပျိုကြီးလုပ်ခိုင်းမယ်ပေါ့လေ။ အတော်တရားတာပဲ”

“ငါ ဘယ်မှာ အဲဒီကောင်မလေးကို ယူမယ်လို့ပြောလို့လဲ။ နင်နော်၊ ငါမသိအောင် အဲဒီကောင်မလေးကို လိုက်တော့ လည်မျိုညှစ်သတ်ပစ်မယ်”

“အံ့မာ! ညှစ်ရဲညှစ်ကြည့်ပါလား။ ငါကလည်း ငြိမ်ခံမယ်မထင်လေနဲ့”

“ကြည့်စမ်း! စကားထဲက ဇာတ်ပြနေပြီ။ မိုး... နင်”

“အား... သေပါပြီ”

သူက တကယ်ပင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကျွန်မလက်မောင်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ခါရမ်းပစ်လိုက်သဖြင့် နာကျင်သွားသလို ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲမူးသွားရလေ၏။ မောင်ကတော့ ပြောထိုအတိုင်း လူကိုနှိပ်စက်ချေပြီ။

“မှတ်ပြီလား။ ဒါ နမူနာပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ကို အဲဒီကောင်မလေးပတ်သက်ရဲ ပတ်သက်ကြည့်။ နာမယ်မှတ်”

သူပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မှ ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုး ရှောင်လိုက်ရလေ၏။ မောင်၊ နင်ဒီလိုလက်ပွန်းတတီး နေရင် ငါ့ရင်နာ

သံကို နင်ကြားသွားမှာကို စိုးလို့ပါလေ။ နင့်ကိုတစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတဲ့ ငါ့ချစ်ခြင်းတွေကို ဒီတစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားရမယ်နား နင်မသိဘူးမဟုတ်လား။ ဒီလိုသာကြာရှည်နေမိရင် နာတာရှည်လူမမာလို ငါ့နည်းသားလေး အားနည်းချို့ယွင်းကုန်မှာ အသေအချာပါကွယ်။

“ဈေးသွားပျိုမယ်ဆိုမှ မြန်မြန်လုပ်”

“ငါ့ကို ကတိပေးဦးလေ”

“ဘာကတိလဲ”

“အဲဒီလူနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ပိုင်လို့လည်း မခေါ်နဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ပေးတယ်ဟာ၊ ပေးတယ်။ ကျေနပ်ပြီလား”

“OK!...”

အနိး (၉)

“တစ်နေ့ကုန် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေသလဲ သား”
အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်သည့်
မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ဒီနေ့လောက် ပျော်စရာကောင်း
တာမရှိတော့။ မိုးနှင့်အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားရတာ၊ ခေါက်ဆွဲ
ပြုတ် လှသောက်ရတာ၊ မိုးခွံ့ကျွေးသည့်ထမင်းသုတ်ကို မြိန်ယုက်
စွာ စားခွင့်ရခဲ့တာပါလေ။

မိုးရဲ့မွေ့ရာထက်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့တဲ့
အချိန်လောက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့တဝတစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ မိုးလက်
ကိုဆွဲလျက် ညနေဈေးတန်းကို မမှောင်ခင် လျှောက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး
သူမဝယ်သမျှပစ္စည်းတွေကို ကူသယ်ပေးခဲ့ရတာလောက် စိတ်
ချမ်းမြေ့တာမရှိ။

တိုက်ခန်းဆီ ပြန်ပို့ပေးစဉ် အပေါ်ကို လိုက်မတက်ဘော့
ရန် တားမြစ်နေသည့်မျက်နှာလေးကို ငေးမဝခဲ့။

ကျွန်တော် သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ ဆံနွယ်ရည်တို့ကို မသိစိတ်
က တရှိုက်မက်မက်ဖြင့် မွှေးလိုက်ချင်ပေမယ့် သိစိတ်ရဲ့ ချွန်းအုပ်
မှုဖြင့် ဆံပင်အဖျားကိုသာ ခပ်နာနာလေး ဆွဲမိတာကိုက ခံစားမှု
ရသတစ်မျိုးပါပဲ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မောင်နှမအရင်းအချာသဖွယ် နွယ်
ခဲ့ရတဲ့သံယောဇဉ်ကို ငဲ့ကွက်ပြီး ခြေလှမ်းကို ဆက်မတိုးရက်ခဲ့
တာပါ မိုးနံ့သာ။

“မိုးဆီကို သွားတာပါမေမေ”

“ဘာရယ်”

“မေမေ့သမီးဆီမှာ ကျွန်တော် တစ်နေကုန်ရှိနေတာပါ
မေမေရ။ မယုံရင် သူ့ဆီ Phone ဆက်ပြီး မေးကြည့်လိုက်လေ”

“သား ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည့် မေမေ့ကြောင့်
သူ့ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူ့ထက် သူမကို ပိုချစ်ပိုဂရုစိုက်ခဲ့သည့်
မေမေ့မေတ္တာကိုလည်း သူ့အသိဆုံးပါပဲ။ ဘာပဲပေးပေး ဘာပဲ
ကျွေးကျွေး သမီးဖြစ်သူရပြီးမှ သူ့ထံ ဒုတိယရောက်ခဲ့ရတာပါ

လေ။ သိတတ်စအရွယ်လောက်မှာ ‘သမီးက မေမေတို့ရဲ့ မွေးစား
သမီး’လို့ သူ့ကို မေမေပဲ အသိပေးခဲ့တာပါပဲ။

‘မောင်’လို့ ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်တတ်လေ့ရှိတဲ့သူမက
ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးစားအစ်မတဲ့လေ။ ဒါကြောင့်ပဲလား။ State
ကျောင်းတက်စဉ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ‘ယောက်ဖ’ခေါ်ကြ
တုန်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ မုန့်စားဆင်းချိန်တိုင်း အတန်းပြင်
ကိုရောက်လာပြီး ကြည့်တတ်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည် ပုံတုံးတုံးကျောင်း
သူလေးရဲ့ အကြွင်းနာမျက်ဝန်းတို့ကို ယမ္မေ့အထိ အမှတ်ရနေဆဲ
ပါလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“သားကို ကျားလေးနဲ့သဘောတူပြီးသားလို့ မေမေ
ပြောလားပြီးသားနော် မှန်းသက်ဘဲ”

“အဲဒါ မေမေတို့သဘောထားလေ။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒမှ
မပါတာကို”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမှာလဲ မေမေတို့ပြောတုန်းကတော့
မေမေတို့သဘောဆို။ ရှုံ့ချည်နှပ်ချည်လုပ်တာမျိုး မေမေမကြိုက်
မှန်း သားသိရဲ့သားနဲ့”

“သူ့ကို ကျွန်တော်ယူပါမယ်လို့ ကတိပေးထားတာမှ

မဟုတ်တာမေမေရ။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“သက်တံ!”

ကြည်နူးလာသည့်စိတ်ကို နောက်ကျိစေသူက မေမေ တဲ့လား။ အခုမှ သူ့အသက် (၂၁)နှစ်ထဲဝင်ရုံလေး ရှိသေးတာကို အတင်းကြီး အိမ်ထောင်ချပေးစေချင်သလိုပါပဲ။ ကုမ္ပဏီအလုပ် ကို စိတ်မဝင်စားပါဘဲ ဘွဲ့ရတာနှင့် အတင်းကြီးဝင်လုပ်ခိုင်းတာ ကို မကျေနပ်ပေမယ့် မိုးနှင့်အတူလုပ်ခွင့်ရပြီဆိုပြီး ဝင်လုပ်ကာ မှ မိုးကို ရုံးခွဲမှာ လုပ်စေခဲ့သတဲ့။

သူ့အထက်တန်းအောင်စဉ်ကတည်းက မြင်ခွင့်မရတော့ တဲ့ ဆံနွယ်ရှည်တွေ၊ တွေ့ခွင့်မရှိတော့တဲ့ မျက်ဝန်းညိုတွေကို အဘယ်မျှ လွမ်းတသသဖြစ်ရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် အသိ ဆုံးမဟုတ်ပါလား။ တစ်မိမိမို့ကြည့်ချင်ခဲ့တဲ့မျက်နှာလေးကို ခဏ တဖြုတ်သာ မြင်ခွင့်ရပြီး ကြားချင်တဲ့အသံချိုချိုလေးကိုလည်း ခဏတာလေးသာ ကြားခွင့်ရခဲ့တာပါ။

အဘယ်ကြောင့်များ ကျွန်တော်နှင့်မိုးကို မတွေ့မမြင်ရ လေအောင် အဝေးသို့ခွဲခွာပို့ထားရတာပါလဲ။

“မေမေ သားကိုကြိုပြောထားပါလျက်နဲ့”

“မေမေ့ဘက်က ရိုးသားမှုရှိရင် ကျွန်တော့်ဘက်က

လည်း ဆန့်ကျင်မှုတွေရှိလာမှာမှ မဟုတ်ဘဲမေမေ”

“ဘာ!”

“မိုးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုပြီး အန်ကယ်ဦးမိုးမြင့်ရဲ့သမီးနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ညာတာ”

“ဘယ်လို”

“မေမေညာပြောတာလေ၊ မိုးမှာမှ ချစ်သူမရှိဘဲနဲ့ ကျွန် တော့်ကို ဒီလိုစိစဉ်လို့ဘယ်ရမှာလဲ”

ဘုရားရေ! ဒေါ်အင်ကြင်းမြိုင်ရင်ဘတ်ဖိ၊ ဘုရား‘တ’နေ ရချေပြီ။ မိမိတို့စိုးရိမ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာနိုင်ပါရောလား။ ဒီ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဒီလိုတွေနီးစပ်လာမှာစိုးရိမ်ပြီး ကြိုတင်ခွဲ ထားပါလျက် အစီအစဉ်ပျက်အောင်လုပ်ရတယ်လို့။ သားများ သမီးကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

မဖြစ်ဘူးနော်... မဖြစ်ဘူး။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပြီး စိတ္တဇဆန်ဆန်ဖြစ်ခဲ့ရလို့ မနည်းအသက် လုခဲ့ရတဲ့သားလေးကို အချိန်အကြာကြီးဆေးကုသပေးခဲ့ရတာ လေ။ ဘာကိုမှနားမလည်သေးတဲ့အရွယ်ဖြစ်ပေမယ့် ‘ဝုန်း’ခနဲဆို

တဲ့ အသံနက်ကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားယောင်တတ်လေ့ရှိပြီး နားပိတ်ကာ အော်ငိုလေ့ရှိခဲ့သည့်သားလေးရဲ့အတိတ်ကို ခုချိန် မှာ လုံးဝပြန်သတိမရစေချင်တော့ပါလေ။

“မိုးက ဒီအတိုင်းပြောလိုက်သလား”

“ပြောမလားဗျ၊ သူက အမြဲတစေ မြဲစိစိ မပွင့်တပွင့်

နဲ့ကို”

“ဒါပေမဲ့ လက်ရှိသူတွေနေတဲ့လူကို လက်ခံဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများပါတယ် သားရယ်”

“မစွပ်စွဲပါနဲ့မေမေ၊ မိုးမှာ လက်တလောတွေနေတဲ့ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမှ မရှိသေးဘူး”

“သားက ဘာကိုခိုင်ခိုင်မာမာသိနေလို့ အပ်ကျမတ်ကျ ပြောနေရတာလဲ”

“သူ့ကို မရမက သွားစစ်ဆေးခဲ့တာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ Phone ရော Computer ရော Net သုံးတာကိုပါ စစ်ကြည့်ရင် သူ့ဘာမဟုတ်တာလုပ်သလဲဆိုတာ အားလုံးသိနိုင်တာပဲ။ သူ့ဘာတစ်ခုမှ ညာလို့မရဘူးမေမေ”

“ခက်လိုက်တာ သားရယ်”

“မခက်ပါဘူးမေမေ၊ ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို ပစ်ထားပြီး မေမေတို့လုပ်စေချင်တဲ့ကုမ္ပဏီအလုပ်အတွက် ကျွန်တော် လိုက်လျောပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝလက်တွဲဖော်ကို တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ ဇွတ်မလုပ်ပါနဲ့မေမေ။ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“သားကို ဂုဏ်တူခြင်တူအဆင့်တူတဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ပဲ မေမေသဘောတူနိုင်မယ် သက်တံ။ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တော့ မျက်စိစုံမှိတ် ပေးစားလိမ့်မယ်မထင်လေနဲ့။ သားကို ချစ်တာက ချစ်တာပဲ။ အဲဒီလောက်တော့ မေမေတို့အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ဆင်းရဲတာကိုတော့ မေမေမြင်ချင်တာပေါ့လေ။ ဟုတ်လားမေမေ”

“သက်တံ၊ စကားတတ်တိုင်း ကပ်ဖိုးကပ်ဖွဲမပြောစမ်းနဲ့”

သူ့စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခုတလောလေးမှ ဒီကိစ္စတွေက သူ့ကိုအလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာရတာပါလိမ့်။ စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်တဲ့ရင်ထဲကို ရှုပ်ထွေးပူလောင်လာစေတာအမှန်ပါလေ။

“ဟိုသားအမိတွေ ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

အပြင်မှပြန်ရောက်လာသည့်ဖေဖေက သူနဲ့မေမေစကား များနေသည့်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာလေပြီ။ အိမ်မှာ ဖေဖေက လိုသည့်စကားကိုသာ ခပ်တိုတိုပြောလေ့ရှိပေမယ့် မေမေကတော့ ပြောရင် မဆုံးနိုင်တော့အောင် အရစ်ရှည်လွန်းတာမဟုတ်လား။

“ကိုသားကို မြိုင်ပြောလို့မရတော့ဘူး”

“ဘာကိုလဲ၊ သားကလည်း မြိုင်စကားကို နားထောင် ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်အမေကို မရိုမသေနဲ့”

“မေမေက ကျွန်တော်မကြိုက်တာကို ဇွတ်ပြောနေတာ ကိုး ဖေဖေရဲ့”

“ဘာတွေလဲ မြိုင်”

“ဒီမှာလေ၊ ကဗျာလေးကို မစေ့စပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဂျစ် နေလို့”

“ကိုမိုးမြင့်သမီးလေးကလည်း ငယ်ပါသေးတယ် မြိုင်။ ခုမှ First year တက်နေတုန်းရှိသေးတာ။ ကျောင်းပြီးတော့မှ စိစဉ်ပေးကြမှာပေါ့။ လောစရာမလိုပါဘူး။ သားလည်း ကဗျာလေး ကို လေ့လာဖို့အချိန်ရှိပါသေးတယ်”

“ကျွန်တော်မှစိတ်မဝင်စားတာ ဖေဖေရဲ့”

“တွေ့ပဲတွေ့ကြည့်ပါဦး သားရာ၊ ကလေးက အင်မတန် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ သားကို သမီးမပြော ပြဘူးလား”

ကြည့်စမ်း! . . . အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အကြံ ပါလား။ မိုးကိုဦးတည်ပြီး ဖေဖေပြောနေပြီလေ။ ကဗျာသီကို ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ ဖေဖေနဲ့အတူ မိုးမြင့်ဖူးခဲ့တာအမှန်ပဲပေါ့။ အဲဒါ နဲ့ပဲ ဖေဖေအကြံပြုလိုက်တာကို မိုးက လက်သင့်ခံခဲ့တာပေါ့လေ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ကျွန်တော်တောင်မှ အဲဒီကောင်မလေးကို တစ် ကြိမ်တစ်ခါလေးတောင်မှ မမြင်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါပဲ။

“မောင်နဲ့လိုက်ဖက်တယ်ဆိုပြီး သမီးပဲမှတ်ချက်ပေးခဲ့ တာ သားရ။ ဒီနေရာမှာလည်း ဖေဖေတို့သားအဖတွေ အမြင်တူ ကြပြန်ရော။ အံ့ဩဖို့မကောင်းဘူးလား”

ကဲ! အဘယ်မျှသေသပ်လှပတဲ့ စည်းရုံးမှုပါလဲ။ သူက မေမေနှင့်တူတဲ့သားဖြစ်သလို စိတ်မြန်လက်မြန် ဇွတ်တရွတ် ပြော တတ်လုပ်တတ်တဲ့လူငယ်လေးပါပဲ။ ဖေဖေနှင့်မိုးကတော့ အလုပ် တစ်ခုကို ရည်ရွယ်ချက်ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ သေချာ Plan ချပြီးမှ စ လုပ်တတ်မှန်း သူ့အသိဆုံးပါလေ။ အခုလည်း ဖေဖေနဲ့အတူ မြင်တွေ့ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သူ့ကိုရွေးပေးခဲ့တာပါပဲလား။

ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရပါ၏။ အပိုင်ရိုက်ရတယ်လို့ ဖေ ဖေရယ်။ မိုးရဲ့ဆန္ဒပါရင် မှန်းသက်တံက အမြဲတမ်းခေါင်းညိတ် ပြီး လက်ခံတတ်တဲ့အကျင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိခဲ့တာကိုး။ သို့သော် ကျွန်တော်ဆက်လျှောက်ရမယ့် ဘဝခရီးလမ်းကိုတော့ ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူရဲ့လက်ကုပ်ကိုင်ပြီး သွားပါရစေလော။

“မိုးက”

“အေးလေ”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ သူ့ဆီရောက်တာ ဒီလိုမှမပြောဘဲ ဖေဖေရဲ့”

“သားကို ဖေဖေရော သမီးပါ ဘယ်နှခါများ အတင်း အကျပ်လုပ်ခိုင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ။ သမီးလည်း သူနစ်သက်တဲ့သူကို တွေ့ ပြီးလို့ သားကိုပါ လက်တွဲဖော်ရွေးဖို့ပြောတာလေ”

“မိုးမှာ ချစ်သူမှမရှိသေးတာဘဲဖေဖေ”

“မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူအဖြစ်ရွေးချယ်ဖို့ သူ မြင်ထားပြီးပြီသားရဲ့။ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ရွေးရမှာဆိုတော့ စဉ်းစားချင်ချိန်ဖို့ အချိန်အတိုင်းအတာတော့ သူယူရမှာပဲ။ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလဲဆိုတာကို ဖေဖေနဲ့မြိုင်ကို အသိပေးမှာပဲ”

သူ တွေဝေသွားရပါ၏။ မိုးပြောတော့ မရှိဘူးဆို။ သူ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေစစ်ဆေးခဲ့တာပဲ။ ဘာသက်သေမှမရှိတာလေ။ နေ ပါဦး။ သက်မဲ့သက်သေတွေက အပြင်မှာမရှိပေမယ့် ဦးနှောက် ထဲမှာ ရှိမနေဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်လို့လဲ။ ဒါဖြင့် နှလုံး သားထဲမှာရော၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်လိုမှမမြင်နိုင်တဲ့နှလုံးသား ရဲ့ထောင့်တစ်နေရာမှာ သူမ ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့သူကို ဖုံးကွယ်သို ဝှက်ထားပါက သူဘယ်လိုမြင်ရမှာလဲ။

တော်လိုက်တာ၊ ဖေဖေသမီးလို့မပြောရလေအောင် ပိ ပိရိုရိုလုပ်တတ်ပါပေ။ သူကတော့ ရင်ထဲမှာခံစားရတဲ့အတိုင်း ရှင်း ရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောချတတ်လေ့ရှိပြီး ဘာကိုမှဖုံးကွယ်မထားတတ် တာလေ။ မိုးကတော့ နာကျင်စရာရှိရင်တောင် မျက်ရည်တစ်စက် မှမကျသလို အံကျိတ်ပြီး အော်သံမထွက်တတ်တဲ့ အံ့ပုန်းမိန်း ကလေးပါပဲ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“သူ့မှာရွေးချယ်ပြီးသားလူ ရှိနေပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံးပြောမှာ ဖေဖေရဲ့”

“ပြောမှာပေါ့၊ တစ်ဖက်ကိုခေါင်းမညိတ်ရသေးဘဲနဲ့တော့

သားကို ရင်ဖွင့်ပြမှာတဲ့လား။ သမီးမိုးအကြောင်းလည်း သားသိ
ရဲ့သားနဲ့။ ဘာမဆို စနစ်တကျလုပ်တတ်လေ့ရှိတဲ့အစ်မကိုများ”

အစ်မတဲ့။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ထက်
အသက်သုံးနှစ်ကြီးတဲ့မိုးကို မမလို့မသတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသလို အဲဒီလို
ခေါ်ဖို့လည်း တစ်ခါမှစိတ်မကူးခဲ့ဖူးတာလေ။ မိုးနဲ့သာဆိုတာ မှန်း
သက်တံ့ရဲ့မမဟုတ်တာဘဲ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ‘နင်နဲ့ငါ’ ဆိုပြီး
သုံးခဲ့တဲ့ဝိသေသက ယခုတိုင် သက်သေအဖြစ် တည်ရှိနေတုန်း
ပါလေ။

“ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး”

“သူ့စိတ်ကြိုက် သူ့ရွေးပါစေလား သားရာ။ သမီးဆုံး
ဖြတ်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က သူ့ဘဝအတွက် မှားယွင်းစရာအကြောင်း
မှမရှိတာ။ မိုးကို ဖေဖေယုံတယ်သား။ မိုးက သားလိုစိတ်ပျော့
တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ စိတ်မာတယ်။ ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာတဲ့သူ။ သူ
ထောက်ခံလို့ ဖေဖေလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်မှန်သမျှ မအောင်မြင်ဘူးဆို
တာ တစ်ခုမှမရှိခဲ့ဘူး သား။ ဒီတော့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ရွေးချယ်
မယ့်သူကို ရွေးခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ အငယ်စိတ်နဲ့ ကပျက်ယပျက်
လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကို ဒီနေ့ချာမှာ အသုံးမပြုချင်စမ်းပါနဲ့ သား
ရာ။ မွေးစားသမီးတစ်ယောက်ကို လုပ်ငန်း... ပ်ပေးဖို့အတွက်

ဖေဖေစိတ်ချသလိုမျိုး ဖေဖေသားအရင်းက ပိုပြီးယုံကြည်ရမှာ
မဟုတ်လား မှန်းသက်တံ့”

အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်မိပါ၏။ မွေးစားသမီး
ကို ပိုယုံကြည်တယ်တဲ့လား။ အမွေးစားခံသမီးမို့ လုပ်ငန်းခွဲပေး
တာ ငွေကြေးအမွေခွဲပေးတာကို သူ့ဘာမှကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။
သို့သော် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာနာကျင်ကျင်ကြီးခံစားရလေ
အောင် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးလိုက်တာကတော့
တရားမမျှတဘူးလို့ သူယူဆထားတာပါလေ။

အကယ်၍များပေါ့။ အကယ်၍သာ မိုးက သူမချစ်တဲ့
မြတ်နိုးတဲ့ ကြင်နာတဲ့ တွယ်တာတဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ပေးချင်
တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုရွေးခဲ့ရင် ဘာယုံနယ်လုပ်မလဲ။ ‘မောင့်ကို
မှန်းတယ်’ ဆိုတဲ့စကားကို မိုးနှုတ်က ထွက်လာရင် ကျွန်တော့်
အတွက် သေမိန့်တစ်ခုပဲဆိုတာကို ကျွန်တော်အသိဆုံးပါဖေဖေ
ရယ်။

အချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယူဆထားသလို ပိုင်ဆိုင်ခြင်း
မဟုတ်တဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်လေလား။

အခန်း (၁၀)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သားရေ၊ မထသေးဘူးလား။ ဖေဖေတောင် အလုပ်
သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မေမေအသံကြောင့်
နီးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည့်သူ လန့်နိုးသွားရပါ၏။ ခေါင်း
ထဲမှာ တစ်စစ်ကိုက်ခဲ့နေသလို နားထင်တွေပါ ထိုးနေလေပြီ။
ဇိုဘူးလို့ အံကျိတ်ခဲထားပေမယ့် ကျိတ်ကျခဲ့ရတဲ့မျက်ရည်တွေ
အကြောင်းကို သူ့ခေါင်းအုံးလေးသာ အသိဆုံးပါလေ။

“သားရေ. . . မှန်းသက်တံ”

အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ အခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်

လာခဲ့ပါ၏။ Doorlock ကို အသာလှည့်လိုက်စဉ် အခန်းမှာ ဆိုင်သွားရန် လှပစွာပြင်ဆင်ခြယ်သထားသည့်မေမေက လန်းဆန်းနေလို့ပါလေ။ နားထင်နေရာကို လက်မနှင့်လက်ခလယ်ညှပ်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့တွဲကာ သူ့ညည်းညူလိုက်မိလေ၏။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!...”

“ဘာဖြစ်လဲ သား။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ။ ဒီနေ့ Leave ယူမှဖြစ်မယ်။ ဝေ

ပေ့ကို ပြောပေးပါ”

“မှန်း... ကိုယ်တော့ မပူပါဘူး”

“ခေါင်းထဲမှာ တအားပဲ ကိုက်နေတာမေမေရ။ ဘယ်လို

မှ နေလို့မရဘူး”

“ဘယ်လို”

“နားထဲမှာလည်း”

“ဘာရယ်... နားထဲမှာ ဘာတွေကြားရပြန်ပြီလဲ”

မျက်လုံးပြူးကာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားရှာသည့်မေမေမေ့ကြောင့် ဝေဒနာက ပိုတိုးသွားသည့်နယ်ပါ။ နားထဲမှာ လေတွေက တဝှူးတူးထွက်နေသလို ခေါင်းထဲမှာ တဒုန်းဒုန်းမြည်နေတာ မို့ စိတ်ပျက်နေပါတယ်ဆိုမှ မေမေက သူ့ကို ငါးနှစ်သားကလေး

ဆို စိုးရိမ်ပိုနေတာလေ။

“အသံပေါင်းစုံပဲ”

“ဘယ်လို! ဒါဆို ဆရာဝန်ခေါ်မှဖြစ်မှာပေါ့။ မကြိုင်ရေ”

“ရှင်”

“ဒေါက်တာနေမျိုးသော်ကို Phone ခေါ်စမ်း။ ဒီမှာ သားနေမကောင်းဖြစ်နေပြီလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်။ ကျန်းမာရေးကရစိုက်ဖို့ မေမေ ပြောထားလျက်နဲ့။ ဖြစ်သလိုသိပ်နေနိုင်တာပဲ။ ညက မအိပ်ဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာလဲ။ ပန်းချီပြန်ဆွဲနေပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ။ အိပ်ရေးဝသွားရင် ပျောက်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်အိပ်ပါရစေ၊ မေမေသွားစရာရှိတာ သွားပါတော့”

“ဟဲ့! ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ မေမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆိုင်ကိုသွားလို့ရမှာလဲသားရယ်”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေမေမေရာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘေးနားမှာ ဘာစကားမှလာမပြောပါနဲ့။ ဘာမှ

မကြားချင်ဘူး”

“ကိုရေ”

ကဲ! ပြောမှပဲ ပိုဆိုးတော့တာလေ။ ဖေဖေကိုပါ တပ်ကူ
ခေါ်ပြန်ပါရောလား။ ခေါင်းကိုပြတ်ပြီး လွတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်
စိတ်ညစ်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ သူ့နေမကောင်းဖြစ်တဲ့အခါတိုင်း
တစ်အိမ်လုံး ပျာယာခတ်တတ်တာမို့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတာကို
မေမေလာတာနဲ့ ကိစ္စက ပြီးပြတ်ပါရောလေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဒီမှာ ကိုသားပေါ့။ ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး နားထဲမှာ အသံ
တွေကြားနေပြန်ပြီတဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ”

“အိပ်ရေးပျက်လို့ဖြစ်တာနေမှာပါ မြိုင်ရာ။ မင်းမလည်း
တဆိတ်ရှိ လသားကလေးလို ပူသလိုပူတတ်နေပြန်ပါပြီ”

“ဪ... မြိုင်က သားကိုမွေးတဲ့အမေကိုး ကိုရဲ့။
ပြောတတ်ပါတိ။ မြိုင်တို့မှာ ရှားရှားပါးပါးဒီသားကလေးပဲရှိတာ၊
ဘယ်သူ့ကို သွားပူရမှာတုန်း။ သူ့မမွေးရတိုင်း တကယ်ပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ။ ပူပူ... ဒေါ်လွမ်းပူရဲ့။ ဗိုက်ထဲ
မှာ အစာမရှိရင်လည်း ခေါင်းကိုက်တတ်တာကိုပဲ”

“ဟုတ်လား... ဆာနေလား သား။ ဘာစားချင်လဲ။

မေမေ့ကိုပြော”

“ဘာမှမစားချင်ဘူးဗျာ... ကျစ်”

“ကြည့်! တွေ့လား။ ဘာမှမေးမရဘူး”

သားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ ပူရတာတဲ့။ ဒါဖြင့်
မီးကိုတော့ မပူပေးဘူးပေါ့လေ။ ကျီးထိုးထိုး ခွေးဆွဲဆွဲ ဖြစ်ချင်
ရာဖြစ်ဆိုပြီး မမြင်ကွယ်ရာမှာ တစ်ဦးတည်းသွားထားထားရတယ်
လို့။ ဗိုက်ခန်းထဲကို တကယ်လို့များ သူ့ခိုးစားပြဲတွေဝင်လာရင်
မဟုတ်သေးဘူး။ မိုးက ချမ်းသာတာမှမဟုတ်တာ။

အလယ်ဇွန်များ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်းလူ
ယုတ်မာတွေ ရောက်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မိန်းမသား
တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကူကယ်မယ့်သူမရှိဘဲ ဒုက္ခရောက်မှာလေ။
ဒါကိုတော့ မေမေမတွေးမိဘူးလား။ မိန်းကလေးဖြစ်လို့ ပိုပုပန်
ရမှန်း မေမေမစဉ်းစားပေးဘူးလားဗျာ။

မျက်လှည့်လာ နားထင်ထက် စီးကျသွားလေ၏။ လူက
ငြိမ်နေပေမယ့် စိတ်က လွင့်ချင်ရာလွင့်ပြီး တွေးချင်ရာတွေးနေ
တော့တာမို့ပါလေ။ မိုးရယ်... ဟိုးအရင်ငယ်ငယ်တုန်းကလိုမျိုး
‘နေကောင်းရဲ့လား’ ဆိုပြီး ငါ့နဖူးကို နှင့်လက်ဖမိုးလေးနဲ့ လာစမ်း
ပေးလှည့်ပါတော့လား။ ဒါဆိုရင် ငါ့ရင်ထဲကဒဏ်ရာကြောင့် ခံ

စားနေရတဲ့ဝေဒနာ သက်သာကောင်း သက်သာနိုင်မှာပါလေ။

“တော်တော်များ ကိုက်နေလားဟင် သား။ မျက်ရည် ပူတွေတောင် ကျကုန်ပြီ။ ကိုရေ လုပ်ပါဦး”

“ဆရာဝန်ရောက်ပါပြီ မမ”

“ကဲ! ဆရာဝန်ရောက်ပြီတဲ့ ဘေးက ဖယ်ပေးပေးတော့ ကလေးအမေရေ့”

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“အိပ်ရေးပျက်ပြီး ခေါင်းကိုက်တယ်ပြောတာပဲ ဒေါက်တာရယ်။ သိတဲ့အတိုင်း သူ့အမေက ကဲကဲဆတ်။ သားဖြစ်သူ ကလည်း ခပ်ပိုပို”

ဆရာဝန်က သူ့ကိုစမ်းသပ်ပေးရင်း ပြုံးလေ၏။ ကြီးကောင်ကြီးမားသားကို ဒီအမေစိတ်ပူနေတယ်ဆိုမှတော့ လူရယ်စရာဖြစ်တာ ဆန်းမှဆန်းတော့တာလေ။ မျက်လုံးထဲ ဓာတ်မီးသေးသေးလေး ထိုးကြည့်။ ဟိုစမ်းဒီစမ်းနှင့်မို့ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာပါလားနော်။

“ညက ဘယ်အချိန်အိပ်သလဲ”

“ဟင့်အင်း... မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတာ။ အဲဒါ မေမေလာနှိုးတာနဲ့ ခေါင်းကိုက်သွားတာပဲ”

“အလိုတော်! ကျုပ်ကပဲ တရားခံဖြစ်ရတယ်လို့”

“အိပ်ရေးပျက်တာ ဘယ်နှရက်လောက် ရှိပြီလဲ”

“အင်း... နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်တော့ရှိပြီ”

“ဒါဆို အိပ်ချိန်က အများဆုံး လေးနာရီလောက်ပဲ ရှိမယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အတွေးများလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မယ်။ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပါ။ ဒါမှခေါင်းကိုက်တာ စွဲမဖြစ်မှာလေ။ လောလောဆယ် ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး ပေးခဲ့မယ်။ လိုလိုမယ်မယ် Delax (အိပ်ဆေး)တစ်ကတ် ပေးခဲ့ပါ့မယ်။ လိုအပ်မှသောက်ပါ။ အမြဲသောက်ရင် ဆေးမသောက်ဘဲ အိပ်မပျော်ဖြစ်ပြီး ဆေးစွဲမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“Pressure လည်း နည်းနည်းလေး နည်းနေပါတယ်။ အားရှိအောင် တစ်ခုခု ပေးပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်လိုက်ပါ”

အိပ်ဆေးတဲ့လား။ သူ့အဖြစ်က အိပ်ဆေးကုရလောက်တဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်တာတဲ့လေ။ မိုးရယ်၊ နင့်မှာ ချစ်သူမရှိသေးတာတောင်မှ ငါဒီလောက်ရင်ပူနေရရင် ‘ဒါ ငါ့ချစ်သူလေ’ဆိုပြီး လက်

ဆွဲပြလိုက်လို့ကဖြင့် အဲဒီနေရာမှာတင် ငါ ဗိုင်းခနဲလဲသေလောက်
မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ကဲ! ကြားတယ်နော် သား။ တစ်ခုခုစားတဲ့။ ဘာစား
ချင်သလဲ ပြော”

“ဘာမှမစားချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို တစ်ခုခုသောက်ချင်လို့လား”

“ဘာမှမသောက်ချင်ပါဘူးဆိုဗျာ၊ တိုက်ချင်ရင် သေ
ဆေးသာ တိုက်လိုက်ကြပါတော့”

“ဟဲ့!”

ဆရာဝန်ပြန်သည်နှင့် မေမေနှင့်သူ တိုက်ပွဲက ဆက်
ဖြစ်နေပြီလေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့နေမကောင်းဖြစ်ရင် အရမ်း
ကျိကျဟတ်တာမို့ အိမ်မှာ မိုးနှင့်အန်တီကြိုင်ကသာ သူ့ဒုက္ခကို
ခံတတ်ကြတာအမှန်ပါပဲ။ အစာချောကျွေးဖို့ ဆေးချောတိုက်ဖို့
ကို မိုးပြောမှသာ သူ့လက်ခံတတ်တာပါလေ။

ကဲ! ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ ဘယ်သူက သူ့ကို သည်း
ညည်းခံနိုင်တော့မှာလဲ။ မေမေလည်း ခဏနေ ရတနာဆိုင်ဖွင့်
ဖို့သွားတော့မှာလေ။ အဲဒီတော့မှပဲ တစ်ယောက်တည်း လွတ်
လွတ်လပ်လပ်တွေ့ပြီး အားပါးတရင့်ချလိုက်ရင်တော့ ရင်ထဲမှာ

ပေါ့သွားမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုကြီး ရင်ထဲကျိတ်ခံစားနေရတာက
ပိုပြီး ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ကြီးဖြစ်ကာ ခံရခက်လွန်းနေတာလေ။

“ခက်လိုက်တာနော်၊ နင့်ဒုက္ခတွေကို ငါပဲယူလို့ရရင်
ယူထားလိုက်ချင်ပါရဲ့”

“ယူလို့မရဘဲနဲ့ အပိုတွေမပြောပါနဲ့မေမေရာ။ ကျွန်တော့်
ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရမလား။ ပြော”

“ဟဲ့! ဪ... မအေက စေတနာနဲ့ပြောနေတာကို
နည်းနည်းမှမသိဘူး။ ဘယ်လိုသားလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်၊ နေပါရစေ၊ သွားကြ
ပါတော့”

“အေးအေး... ပြီးရော၊ နောက်မှ ထအော်မနေနဲ့။
ကလေးလည်းမဟုတ်၊ သူငယ်လည်းမဟုတ်၊ အတော်ခေါင်းမာ
တဲ့ကောင်လေး”

မေမေက ပွစ်ပွစ်ပြောကာ ထွက်သွားလေ၏။ နှုတ်က
ဘယ်လောက်ပြောပြော ခဏနေ အန်တီကြိုင်ကို တစ်ခုခုပို့ခိုင်း
ပြီး သူ့ကိုစားခိုင်းတော့မှာလေ။ သိတယ် သိတယ်၊ ဒီအမေက
မွေးထားတဲ့ဒီသားမို့ မေမေဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကြိုသိထားပြီး
သာ။

နာရီက မနက်ဆယ်နာရီကို ညွှန်ပြနေပြီမို့ ဒီအချိန် သူမ အလုပ်မှာရှိမည်မှန်း သူသိလိုက်ပါ၏။ စားပွဲခုံထက်မှ Phone ကို လှမ်းယူကာ နံပါတ်တွေကို ကြိုးစားနှိပ်လိုက်ပါသည်။

တူ! တူ! တူ! တူ! . . . ဟူသည့်အသံက Phone မအား ကြောင်းကို သိစေသည့်အပြင် ဖြစ်နေသည့်သူ့ရောဂါကို ပိုတိုး စေသည့်နယ်ပါ။

“တောက်!”

ဘယ်သူနဲ့ Phone ပြောနေလို့ ဒီလောက်ကြာနေရတာ လဲ။ တကယ်ဆို အလုပ်က Phone ကိုသာ ကိုင်ရမှာလေ။ ဖေ ဖေ Hand Phone ဝယ်ပေးထားတာကို အားအားလျားလျား ဘယ်လျှောက်ဆက်နေသလဲ။ သူဒီလောက် Phone ခေါ်နေတာ ကို နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့လား။

Phone ထပ်ခေါ်လိုက်စဉ် စောစောကအသံတွေပဲ ထပ် ကြားနေရပြန်တာမို့ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ကိုရောက်ချေပြီ။ ဒီလောက် (၁၅)မိနစ်ခြားပြီး ခေါ်တာတောင်မှ Phone လိုင်းမအားရလေ အောင် မည်သို့သောအရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်နှင့် Phone ပြောနေရပါ သနည်း။ မိုး . . . နင်ကျောပေးထားတိုင်း ငါ့ရင်တစ်ခါအောင့်တာ ကို နင်သိပါလေစ။

“ကဲကွာ”

“ဖောင်း! . . .”

“အမယ်လေး!”

နံရံဆီသို့ Phone ဖုန်းကိုပစ်ပေါက်လိုက်စဉ် တံခါးဖွင့် ကာ ဝင်လာသည့်အန်တီကြိုင်က အထိက်ဇာလန်ဖြစ်သွားလေ ၏။ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ မေမေလွှတ်တော့မှာပါလို့။

“လန့်လိုက်တာ ကိုသက်ရယ်”

“လာပြန်ပြီ၊ ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ”

“မမက သားဆေးသောက်ရမှာမို့ ခွားနို့ပူလေးနဲ့ ပေါင် မှန် Jum သုတ်လေး ဝင်အောင်စားလိုက်ပါတဲ့”

“ကျစ်! မစားချင်ဘူးဆိုနေမှဗျာ”

“ကိုသက်ကလည်းကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို စားစေချင်သလား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဆို မိုးကိုခေါ်ပေး”

“ဘယ်လို”

“မခေါ်ပေးနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ လုပ်မပေးနိုင်ရင် ဘာ မှလာမကျွေးနဲ့။ လုံးဝမစားဘူး။ ဒါပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

အန်တီကြိုင်က လင်ဗန်းကို သူ့ကုတင်သား စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး သူပစ်လိုက်သည့် Phone အပိုင်းအစကို လှဲကျွင်း ရန် လုပ်နေလေ၏။ လူ့ကိုဂရုစိုက်တယ်ဆိုပြီး အခန်းရှုပ်ပွနေရင် အအော်ခံရမှာကို ကြောက်ရတယ်လို့။ စိတ်တိုတယ်နော်၊ စိတ် တိုတယ်။

အိပ်ရာထက် မှောက်ခုံအိပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးတစ်ခုကို အပေါ်ဘက်မှဖိကာ နေပေမယ့် ဝေဒနာက မသက်သာသေးပါ ချေ။ သေချင်တယ်နော်၊ သေချင်တယ်။ သောက်လိုက်တာနဲ့ ဘာဝေဒနာဆိုးမျိုးမခံစားရတော့ဘဲ ဗိုင်းခနဲလဲသေလို့ရတဲ့ အဆိပ် မျိုးသာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို လာတိုက်လှည့်ပါတော့။

“ကိုသက်... သားလေး”

“ဆေးသောက်ရမှာလေ”

“မသောက်ဘူး”

“မသောက်ရင် ခေါင်းက ပိုကိုက်နေမှာပေါ့”

“ကိုက်ကိုက်ဗျာ၊ ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်။ ခုထိမသွားသေးဘူး

လား”

“မမကလေ”

ဆတ်ခနဲထထိုင်ကာ နို့ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့ သောက်လိုက်တာမို့ အန်တီကြိုင်ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါလေ။ ဒေါက်တာနေမျိုးသော်က သူ့အတွက် ဆေးကို တစ်ခွက်စာစီ Plastic တစ်ထုပ်စီဖြင့် ထားခဲ့တာမို့ Stapla ဖြင့်ချုပ်ထားသည့် တစ်ထုပ်ကိုဖြုတ်ခနဲခွဲဖြုတ်ကာ ဖွင့်မော့ချလိုက်တော့ အန်တီ ကြိုင်က ရေဖန်ခွက်ကို ကမ်းပေးလေ၏။

“ရပြီမှတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို သွားတော့၊ ကျွန်တော်အိပ်တော့မှာ။ ဘယ်သူ မှဝင်မလာနဲ့။ ဝင်လာတဲ့လူ ရန်သူပဲ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ပြောလိုက်ပြီး အိပ်ရာထက် ပစ်လှဲ ချလိုက်မိလေ၏။ ဝေဒနာဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာများလား။ ဒါ ဖြင့် ရင်ထဲက အောင့်သက်တဲ့ခံစားမှုမျိုးကိုရော မည်သို့ခေါ်ဆို နိုင်မည်နည်။ အချစ်ဆိုတာ လူကိုဒီလိုမျိုးနုံးခွေပျော့ဖတ်သွားပြီး ဘာမှမလုပ်ချင်မကိုင်ချင်ဖြစ်အောင် ပြုစားနိုင်တဲ့နတ်ဆိုးတစ်ပါး ပေပဲလား။ ကျွန်တော်မသိတော့ပါချေ။

အခန်း (၁၁)

Phone ကိုပိတ်လိုက်ပါ၏။ ကိုမျိုးအောင်က ကျွန်မကို
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာမို့ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ကာ ထရပ်
လိုက်ရတော့သည်။ မန်နေဂျာထံမှာ ခွင့်တိုင်စရာမလိုတော့အောင်
အကွက်ကျကျစီမံတတ်သည့်ဖေဖေပါပဲ။

“သွားလိုက် မိုးရေ၊ မှန်းသက်တံတစ်ယောက်ဖျားရင်
အိမ်ကရှိသမျှလူ အကုန်စိတ်ညစ်ရောတဲ့၊ ဒီနေ့နဲ့မရရင် Leave
ကို နှစ်ရက်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရတယ် ရတယ်. . . သွား. . . သွား”

အိတ်ကိုကောက်လွယ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထထွက်ခဲ့

ပါ၏။ လှေကားထစ်တို့ကိုနင်းပြီး ဆင်းခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေက တစ်ပြုံကြီးပြည့်နေတာပါလေ။ မောင် ခေါင်းကိုက် ပြန်ပြီတဲ့။ ရိုးရိုးဖျားနာနေမကောင်းဖြစ်ရင် ဘာမှစိတ်မပူရပေမယ့် ခေါင်းနဲ့ပတ်သက်သည့်ရောဂါဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါ ဖိုးရိမ်သောက ပိုရတာပါလေ။

ငယ်စဉ်တုန်းက ကုသပေးသည့်ဆရာဝန်ပြောခဲ့တာကို ခုထိ ကျွန်မမှတ်မိနေတုန်းပါပဲ။ ဦးနှောက်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့် ပြီး မောင့်ခေါင်းကို နောက်ထပ်နာနာကြည်းကြည်းမျိုး မထိခိုက် မိအောင် သတိထားပါတဲ့။ သွေးထွက်သံယိုမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖြစ်ပြီး အနာတရဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုမှကုသလို့မရနိုင်တော့ တဲ့ သွက်သွက်ခါရူးသွပ်ခြင်းမျိုးအထိ ဖြစ်သွားနိုင်သတဲ့လေ။

ကဲ! ဒီတော့ ဒီလိုကောင်လေးကို တစ်မိသားစုလုံး ဝိုင်း ဂရုစိုက်နေရတော့မှာမဟုတ်လား။ သိပ်ပြီးဦးနှောက်စားစေမယ့် စာရင်းဇယားမျိုးတွေ မကိုင်ခိုင်းတာ၊ မောင့်စိတ်တိုင်းကျ စိတ် လွတ်ကိုယ်လွတ် ဝါသနာပါတဲ့ဓာတ်ပုံရိုက်တာ၊ စိတ်စုစည်းပြီး အာရုံတစ်ခုတည်းစိုက်ရတဲ့ ပန်းချီဆွဲရတဲ့အလုပ်ကို စိတ်တိုင်းကျ လုပ်စေခဲ့ပြီးမှ ကုမ္မဏီအလုပ်ကို ဖေဖေတို့ ဘာသဘောနဲ့များ ဝင်လုပ်စေခဲ့ပါသလဲ။

လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်အောင် ကျွန်မကိုသင်ပြပေးရုံနဲ့ ပြီး ပါပြီဖေဖေ။ မောင်အလုပ်လုပ်စရာမလိုအောင် ကျွန်မပဲ ဖေဖေ တို့ရဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးမှာပါ။ မွေးစားသမီးမို့ ဖေဖေလုပ်ငန်း ဖေဖေကုမ္မဏီကို တစ်နေ့ အပိုင်သိမ်းလိမ့်မယ်လို့များ ယူဆထား လေသလား။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မကို မန်နေဂျာနဲ့အတူ ရုံးခွဲတစ်ခု ခွဲပေးလိုက်တာလေ။ မောင်နဲ့နီးစပ် သွားမှာစိုးရိမ်ပြီး အဆောင်မှာနေခိုင်းကာတည်းက ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ရိပ်မိခဲ့ရတာပါပဲ။

“ရပါပြီ”

Taxi ကို ခြံရှေ့မှာရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကားခရုင်းပေးလိုက် ပါ၏။ ခြံတံခါးရုံ လူခေါ် Bell ကိုနှိပ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ခြံတံခါး အသေးလေးက ဂျလောက်ခနဲမြည်ကာ ပွင့်သွားလေ၏။ ကျွန်မ ရောက်လာတာကို ကြိုများသိနေလေသလား။ တံခါးကိုတွန်းကာ ဝင်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီးရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့၏။

“တော်သေးတာပေါ့၊ သမီးရောက်လာပေလို့ပဲ”

“မေမေရော အန်တီကြိုင်”

“အရေးတကြီးဝယ်သူရှိလို့ဆိုပြီး စောစောကလေးတင် ဆိုင်ထွက်သွားတာ”

“ဪ”

“သားတော့ ဆေးတစ်ခွက်သောက်ပြီး အသံတိတ်သွားတာပဲ။ အိပ်ပျော်နေပြီထင်ပါရဲ့”

“ဆရာဝန်တာပြောသွားသေးလဲ အန်တီ”

“သောက်ဆေးတော့ ပေးသွားတာပဲသမီးရယ်။ ခက်တာက ဘာမှမစားချင်ဘဲ အိပ်မပျော်တာက ပိုဆိုးတာတဲ့”

“ခက်တာပဲ။ မောင်က သိပ်ခေါင်းမာတာလေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

အပေါ်ထပ်လှေကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်လာခဲ့ပါ၏။ ခေါ်မှပဲလာခဲ့ရသည့်အိမ်၊ ခွင့်ပြုမှသာ တက်ခွင့်ရသည့်အပေါ်ထပ်ကို တက်လာရပြီပဲ။ အရင်တုန်းကတော့ မေမေဇက်ကြောတက်ရင် ခြေထောက်ကိုက်ခဲရင် ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး ဇက်ကြောဆွဲ နှိပ်ခိုင်းတတ်တာမို့ မကြာခဏ မေမေတို့အခန်းထဲ ရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။

အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ မောင်ရှိနေသည့်အပေါ်ထပ်ကို မခေါ်ကြသလို ဘာမှမခိုင်းဘဲ အပြင်ထွက်ပြီး သင်တန်းတွေတက်ဖို့အတွက်သာ ပျံ့ကြတာမဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ မောင်ဖျားနေတာကို ဘာမှမလုပ်နိုင်တာနဲ့ပဲ ကျွန်မကို ဖေဖေ Phone ဆက်ခေါ်တာလေ။

အပေါ်တက်ခါနီး အန်တီကြိုင် သတိပေးလိုက်တာကို ပြန်ကြားယောင်လျက် ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ မောင်က ‘အခန်းထဲဝင်လာတဲ့သူ ရန်သူ’ဆိုပဲ။ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မက ခဏတစ်ဖြုတ်လာတဲ့သူဆိုတော့ ရန်သူလို့ မောင်သတ်မှတ်ရင်လည်း ခိုပါစေတော့။

အခန်းတံခါးစေ့ထားတာကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အိပ်ရာထက်မှာ အိပ်ဆေးသောက်ထားတာကြောင့် အိပ်ပျော်နေသည်က အတော့်ကို အိပ်မောကျနေတာပါပဲလား။ ခြေသံဖွပြီး လျှောက်လာသည်အထိ တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ပါလေ။ နားထင်မှာ စီးကျထားသည့် မျက်ရည်စီးကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာအတော်ဆိုးမှန်း သိလိုက်ပါ၏။

တကယ်ပါ မောင်။ မေမေမေတ္တာလိုမျိုးပါပဲ။ နင်ခံစားရတဲ့ဝေဒနာဆိုးကို ငါယူလို့ရရင် ယူလိုက်ချင်တာပါလေ။ မောင်နာကျင်ရမယ့်အရာမှန်သမျှ ကျွန်မသာ ရှေ့က ကာဆီးခံယူချင်ပါရဲ့။ မျက်ရည်ဆိုတာတွေကို မောင့်ဘဝမှာ ရှိမနေစေချင်တော့တာ အမှန်ပါ။ ကြည်နူးပြီးပျော်စရာတွေ ရမယ်ဆိုရင်တော့ မောင့်ရှေ့ကနေ ကျွန်မအသာရှောင်ဖယ်ပေးပြီး မောင်ရရှိဖို့ပေးချင်တာပါမောင်ရယ်။ ပေးဆပ်သူရဲ့ရင်ထဲက စစ်မှန်မှုကို မောင်မသိနိုင်

တဲ့နေရာမှာပဲ တိတ်တိတ်လေး ဝှက်ထားပါရစေလား။

ဦးစွာပထမ အသက်ရှူသံမျှင်းမျှင်းလေးကို ကြားရခြင်း ပါပဲ။ ပြီးနောက် ရှူထုတ်လိုက်သည့်ပင့်သက်ငွေငွေက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို လာရိုက်ခတ်ဖြတ်သန်းသွားတာပါလေ။ မျက်လုံးဖွင့် မကြည့်သေးပါဘဲ စိတ်စေတသိတ်ရဲ့အာရုံနဲ့ ဘယ်သူရောက်နေ သလဲဆိုတာကို အလိုလိုသိနေတာ မထူးဆန်းဘူးလား။

ကျွန်တော်ချစ်သော ကျွန်တော့်နလုံးသား ကျွန်တော့် မိုးခုံသာက အနီးဆုံးမှာရှိနေချေပြီ။ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ကျွန် တော်ရနေပြီမို့လို့ ရင်ခုန်သံက တဒိတ်ဒတ်ဖြင့်တိုးကာ စိတ်ထဲ မှာ ကြည့်နှူးပိတ်ဖြစ်လိုက်တာမပြောပါနဲ့။ ဘယ်သူက အကြောင်း ကြားလိုက်လို့များ ကျွန်တော့်အနီးနားကို မိုးရောက်လာပါသလဲ။

သက်ပြင်းရှိုက်သံ ထပ်ထွက်လာပြန်လေ၏။ ဘာကိုများ ဒီလောက်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေလို့ပါလဲ မိုးရယ်။ မျက်ဝန်းတို့ ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုငေးကြည့်နေ ပါသည့် မျက်ဝန်းညိုတို့နှင့် ဆုံလေ၏။

- “သက်သာရဲ့လား”
- “ဟင့်အင်း”
- “ငါနိပ်ပေးရမလားဟင်”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ အမှန်က မိုး ရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ကတည်းက သူ့ဝေဒနာ တစ်ဝက်သက် သာသွားပြီမုန်း သူ့သိနေပါ၏။ သို့သော် ဂရုတစိုက်ရှိတာကို မက် မောတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် အခုလိုခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းပါ ပေ။

လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေက ကျွန်တော့်နဖူးနှင့် နားထင်နေရာကို ရောက်လာလေ၏။ ခပ်ဃာသာဖိနှိပ်ခြင်းနှင့် အတူ ပရုပ်ဆီရနံ့က ခပ်သင်းသင်း။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန် တော်ကိုပြုစုခဲ့ရပြီး ထမင်းခွံကျွေးခဲ့တဲ့မိုးက ဘာလို့များ ခုချိန် မှာ အဝေးဆုံးကိုရောက်နေရတာပါလဲ။

“အခန်းထဲဝင်လာတဲ့သူ ရန်သူဆို”

သူပြုံးလိုက်မိ၏။ အန်တီကြိုင်တစ်ယောက်ကတော့ သူ ပြောသည့်အတိုင်း မိုးကိုပြောလိုက်ရတယ်လို့။ သူ့အခန်းထဲဝင် ပြီး နောက်ယုက်သာကို သူမကြိုက်တာမို့ ဒီလိုပြောတာပါလေ။

“အဲဒါ သူတို့ကိုပြောတာပါ မိုးရဲ့”

“ဘာလို့အိပ်ရေးအပျက်ခံရတာလဲ”

“ဘယ်သူကရော ပျက်ချင်ပါ့မလဲ၊ အဲဒါ နင့်ကြောင့်”

“ဘယ်လို! ငါ့ကြောင့်”

“ဟုတ်တယ်”

“နေရင်းထိုင်ရင်း တရားခံအရှာခံရပြန်ပါပြီ”

သူက မိုးလက်လေးတစ်ဖက်ကိုယူ၍ ကိုင်ထားလိုက်မိပါ၏။ ‘ချစ်တယ်’ လို့ပြောချလိုက်မိရင် လက်ကိုဆတ်ခနဲပြန်ရုန်းလိုက်ပြီး ထပြန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘာမဆို စိတ်မြန်လက်မြန်လုပ်လေ့ရှိပေမယ့် နင့်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ကတော့ အတော့်ကိုခက်ခဲလွန်းနေတာအမှန်ပါ မိုးနဲ့သာ။

“ဖေဖေက ပြောတယ်”

သူမမျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲမှေးမှိန်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ သူပြောမယ့်စကားတွေကိုများ သူမသိနေလေသလား။ ဖေဖေက သူမနဲ့အရင်ညှိပြီးမှ သူ့ကို ဤသို့ဖွင့်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်လေ။

“အင်း”

“နင့်မှာ ရွေးချယ်ပြီးသားလူ အဆင်သင့်ရှိနေပြီတဲ့”

နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေး ပြုံးလေ၏။ အံ့ဩပုံမရပါလေ။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ဘယ်အချိန်မဆို ကြိုတင် Plan ချပြီးမှ လုပ်ငန်းကိုအကောင်အထည်ဖော်လေ့ရှိတဲ့ ဦးသူရိန်ရဲ့မွှေးစားသမီး ပီသပါပေ။ သူမသိမမြင်လိုက်ချိန်မှာ အဘယ်မျှခရီးပေါက်

နေပြီလဲ။

“ဒါလေးပြောလိုက်တာနဲ့ စိတ်တို ဒေါသထွက်ပြီး အိပ်မပျော်ဘူးပေါ့လေ”

“ဒါလေးမှမဟုတ်တာ၊ ဒါကြီးကွ”

“မဟုတ်တာကို လိုက်ဂျစ်မနေချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်ရာ။ နင့်အသက်လည်း ငယ်တော့တာမှမဟုတ်တာ။ အရွယ်အလိုက်တည်ငြိမ်သင့်ပြီဆိုတာ နားလည်မှပေါ့”

“ခေါင်းထပ်ကိုက်အောင် ပြုစားနေတာလား”

လက်ကိုရုန်းပေးမယ့် သူမလွှတ်ပေးမိ။ ဒီလက်သွယ်လေးကို တစ်သက်လုံးအတွက် ကိုင်ထားချင်တာကို နင်မသိဘူးလား မိုးရယ်။ ငါ့ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ငါမပြောပြပါဘဲ အလိုလိုသာ နင်သိနေရင် ကောင်းမှာပါလေ။

“ဖေဖေတို့ပြောသလို ကဗျာသိနဲ့သွားတွေကြည့်လိုက်ပါဦး မောင်ရယ်”

“ကျစ်! . . . လာပြန်ပြီ”

“မိဘတွေရဲ့စေတနာနဲ့ မေတ္တာကို နင်သိသင့်တယ်မောင်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်မိဘမဆို ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံစေချင်တာ သားသမီးတိုင်းကိုပါ။ ကဗျာသီနဲ့နင်က နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပါမောင်။ အင်မတန်လိုက်ဖက်တဲ့စုံတွဲလေး ဖြစ်မယ်လို့လည်း ငါယုံတယ်”

လက်ကိုတင်းတင်းညှစ်လိုက်တာမို့ သူမမျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားလေ၏။ ရင်ထဲကမပါဘဲ တမင်ပြောနေတာများလားသို့တည်းမဟုတ် တကယ့်စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့ပဲလား မိုး။ နင်ကဘာမဆို လျှို့ဝှက်ချုပ်တည်းနိုင်သူမို့ နင့်မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ပုံဖော်ဖို့က ငါ့အတွက် ခက်ခဲလွန်းတာအမှန်ပါလေ။

“ဖေဖေတို့ဆန္ဒကို ငါတစ်ခါလက်ခံပြီးပြီ မိုး။ နောက်ထပ်လက်သင့်ခံဖို့ ငါအတော်စဉ်းစားရမှာ”

“ကောင်းစေချင်လို့ ဖိကုပ်ပြီး နတ်ပြည်တင်ပေးနေတာပါ ကောင်ကလေးရဲ့။ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချဖို့ အောက်ငုံကြည့်စဉ်းစားမနေနဲ့”

သူမက ကျွန်တော့်ဆံစလေးတွေကို ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ဆွဲဖွဲ့ဆော့လိုက်လေ၏။ ‘ကောင်ကလေး’ တဲ့လား။ နင့်အကြည့်အောက်မှာ ငါဟာ အမြဲတမ်း နင့်ထက်ငယ်လွန်းတဲ့ချာတိတ်လေးအဖြစ် တစ်သက်လုံးမြင်သွားတော့မှာလား မိုးနဲ့သာ။

‘မောင်’ ဆိုတဲ့ဝိသေသကို နင့်နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတိုင်း ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှကျေနပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာတွေကို နင်သိပါလေစ။

“ငါ့ကို အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တော်တော်မှဖြစ်နေစေချင်လို့လား”

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းမည်၏။ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ရင်ဘတ်မှ ရှုပ်အကျီကြယ်သီးလေးထံ ငေးကြည့်နေပုံက စိတ်နဲ့လူ ကင်းကွာနေဟန်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ... သူ့ကို အရင်ဆုံးအိမ်ထောင်ကျစေချင်တဲ့အစိမတစ်ယောက်ရဲ့ Power မျိုး နင်ထုတ်သုံးချင်နေတာလား မိုး။

“အများစိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ နင်ရွေးသင့်တာပေါ့ မောင်။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အများ... ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ ဖေဖေရောမေမေပါ နင့်အတွက် စိတ်ချပြီး ပျော်နိုင်တာ အများလို့သုံးသင့်တာပေါ့”

“အဲဒီထဲမှာ နင်ပါနေသလား”

ငြိမ်သွားပြန်လေ၏။ အိမ်ရာခင်းစကို ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ကိုင်လိုက် ကြည့်ကောင်းအောင် ဖြန့်လိုက်လုပ်နေပုံက လက်ရှိ

အခြေအနေကို အမှုမထားဟန်နယ်ပါလေ။ မာယာများတဲ့မိန်းမ အများစုထဲမှာ မိုးနုံ့သာဆိုတဲ့ငါ့နလုံးသားကို မပါဝင်စေချင်တာ နှင်သိပါရဲ့လား။

“မေးနေတယ်လေ”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“ပါတယ်၊ ငါလည်း ဖေဖေတို့နဲ့ထပ်တူပဲ”

ရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မိုးက... မိုးကိုယ်တိုင် က ကျွန်တော့်ကို ကဗျာသီနဲ့လက်တွဲစေချင်တာတဲ့လေ။ ပြောရက်ပါ။ ဖေဖေတို့အမိနဲ့ကို တစ်သွေမတိမ်းလိုက်နာတတ်တာမှန်ပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ ညှိနှိုင်းတွက်ဆသင့်တာပေါ့။ ခုတော့ သူ့ဆန္ဒကိုပါ ပြတ်ပြတ်သားသားထုတ်ပြောနိုင်ရလောက်အောင် နှင်အသည်းမာလှချည်လား မိုးနုံ့သာ။

“နှင်ပြန်လို့ရပြီ”

နှင်ထုတ်မိချေပြီ။ ရန်သူလို့မသတ်မှတ်ချင်ပေမယ့် ရင်ထဲ ခုနေတာကို ဘယ်နည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ချေပကျေအေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူမ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်၍ ကျောပေးကာ အခန်းဝသို့ လျှောက်သွားစဉ် သူထပ်ပြောလိုက်မိပြန်လေ၏။

“ငါ့ကို ကဗျာသီနဲ့ နှင်လက်တွဲစေချင်ရင် နှင်လက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမကိုင်မိပါစေနဲ့ မိုးနုံ့သာ။ အေး... လက်ပါမကဘဝတစ်ခုလုံးပါ ပုံမပေးပါနဲ့။ ပြီးတော့ နှင်ရင်ထဲက နှလုံးသားကိုပါ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှပေးခွင့်မရှိဘူး။ အဲဒါဆိုရင် ကဗျာသီကို လက်ခံဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ပေးမယ်။ နှင်ကျေနပ်ပါ”

အခန်း (၁၂)

ကျွန်မ ကျေနပ်ဖို့တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေတို့ချိန်
ရွယ်ထားတဲ့မြားဦးက ကျွန်မရင်ကို တည့်တည့်ချိန်ရွယ်ပြီးသား
ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ။ မောင်က မိဘစကားထက် ကျွန်မပြောတာကိုသာ
ပိုနားထောင်တတ်မှန်း မွေးခဲ့တဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေက ပိုသိနေတာကိုး။

မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေတာကို ကျိတ်မှိတ်သည်းခံပြီး
အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါ၏။ အခန်းအောင်းနေရင် တော်ကြာ
ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် သူ့ရောက်လာနိုင်တာမို့လို့ပါပဲ။ ဖတ်စရာ
စာအုပ်တွေလည်း ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီမို့ စာအုပ်တန်းဘက်
မွှေရန် စဉ်းစားလိုက်မိပါ၏။

လှေကားမှဆင်းလာခဲ့ပြီး Platform ရောက်စဉ် တိုက်

ခန်းထဲမှာ မွန်းကြပ်နေတာမို့ လွတ်လပ်စွာလေ့ရှိရင်း မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ လေထဲမှာ မိုးငွေ့တွေပါလာသလိုပါပဲလား။ ကားဂိတ်မှာ ရပ်စောင့်ရင်း လူချောင်သည့်ကားဖြင့် လိုက်စီးခဲ့ပါ၏။ ဆင်းမည့်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းလိုက်ပြီး စာအုပ်တန်းဘက်ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဗိုက်ဆာနေတာကို နောက်မှပဲဖြည့်ရတော့မှာလေ။ စာအုပ်ဟောင်းတွေ ပုံချရောင်းနေသည့်လမ်းနံဘေးမှာ ခဏမျှရပ်ရင်း ကျွန်မဖတ်ချင်သည့်စာအုပ်မျိုး ရှိနိုင်မည်ဈေးသည်ကို အရင်ရှာရလေ၏။ စာအုပ်အသစ်ဝယ်ရတာထက် အဟောင်းဆိုင်တွေထဲမွှေရင်း ကိုယ်ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ရှာရတာကို ကျွန်မ ပိုနှစ်သက်တာလေ။

“ဟိုစာအုပ်လေး ခဏပြပါ။ အဲဒါလည်းပါတယ်”

လက်လှမ်းမမီသည့်စာအုပ်တွေကို ညွှန်ပြရင်း စာအုပ်ပုံရှေ့ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ အချိန်လည်းရတာမို့ စိန်ပြေနပြေဖြင့် စာအုပ်ရွေးတာ အတော်ကြာသွားပါ၏။ ထည့်စရာအိတ်လည်းပါမလာတာမို့ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ဝတ္ထုဆယ်အုပ်ခန့် တစ်ပြုံကြီးပိုက်လိုက်ရလေသည်။

“နောက်လည်း လာအားပေးနေ အစ်မ”

ပြန်အမ်းငွေကို လှမ်းယူကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ အရင်ဆုံး စာအုပ်ထည့်ရန် အိတ်ဝယ်ရတော့မှာမို့ ဆိုင်ခန်းတွေဘက် လျှောက်ခဲ့စဉ် ရန်ကုန်မိုးက အရိပ်အရောင်မပြဘဲ ဝေါခနဲရွာလေတော့သည်။

“ဟောတော်”

လူစိုတာက ကိစ္စမရှိ။ စာအုပ်တွေစိုကုန်ရင် ပြတော့မှာမို့ နီးစပ်ရာအမိုးအောက်ကို အပြေးဝင်လိုက်မိစဉ် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လာသည့်လူနှင့်တိုက်မိချေပြီ။ လက်ထဲမှစာအုပ်သုံးလေးအုပ် မြှတ်ကျသွားတာမို့ ရေစိုသွားမှာစိုးပြီး ကောက်ရန် ကျွန်မ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“Sorry!...”

ဦးစွာမြင်လိုက်သည်က ယောက်ျားစီးကတ္တီပါဖိနပ်အနက်ရောင်ပေါ်မှ ခြေထောက်ဖြူဖြူ။ ပြီးတော့ မင်းကြီးကြိုက်ပုဆိုးအနက်ကွက်။ ပြီးရင် အပေါ်ဘက်မှာ စွပ်ကျယ်လက်တိုခံဝတ်ထားမည့် လည်ကတုံးရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို မြင်ရတော့မှာပါလေ။ အသံကြားရုံမျှဖြင့် ‘ပိုင်’ဆိုတာကို ကျွန်မသိလိုက်ပါ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဖိနပ်ပြတ်တာ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ပိုင်ကလည်းလေ၊ ကျွန်မက မကြာခဏဖိနပ်ပြတ်တဲ့ လူမှမဟုတ်တာကို”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ်နဲ့ဆုံတိုင်း အမြဲတမ်း မိုးက ဖိနပ်ပြတ်တတ်တာကိုး”

သူက ကျွန်မလက်ထဲမှပြုတ်ကျသွားသည့် စာအုပ်သုံး အုပ်ကို ကောက်ပေးရင်းပြောကာ စာအုပ်တွေကို ကျွန်မထံပြန် မပေးဘဲ ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။ ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် တည် ငြိမ်ပြီး ခန့်ထည်လွန်းနေသည့်ပိုင်ပါပဲလေ။

“ဘာလဲ၊ အခုက မိုးဝင်ခိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူက စိုရင်အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ စာ အုပ်တွေ စိုကုန်မှာစိုးလို့”

“စာအုပ်က လူထက် ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုပါတော့”

“အံ့မယ်၊ ရေစိုပြီး ပြုကုန်မှာစိုးလို့ပါနော်”

စမှန်းသိပေမယ့် ပြန်ချေပမိလေ၏။ သူက ကျွန်မလို အပ်နေသည့် Plastic အိတ်ကို (မပြောရပါဘဲ)ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ဝယ် လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မလက်ထဲမှစာအုပ်တွေကိုပါ စနစ် တကျစီထည့်ပေးလေ၏။ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကိုကြည့်ရုံဖြင့် အင်မတန် စည်းကမ်းရှိသည့်အမျိုးသားတစ်ဦးမှန်း သိနိုင်လေသည်။

“နေနိုင်တယ်နော်”

“ရှင်”

“Phone များဆက်မလားဆိုပြီး Card တောင် ပေး လိုက်တာ။ မျှော်တဲ့သူသာ မောသွားတယ်။ ကိုယ့်ဆီဝင်လာတဲ့ Phone call တိုင်း နံပါတ်အသစ်မပါဘူး”

ဘုရားရေ! Card တဲ့။ ပိုင့် Visiting card ကို ကျွန်မ ရှေ့မှာပင် မောင်ဖြဲလိုက်တာလေ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ပျောက် သွားတယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စည်းကမ်းမရှိဘူးလို့ အထင် သေးသွားလေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်နေရာမှာများ ထားမိသလဲ မသိဘူးလို့ပြောမိရင်လည်း နမော်နမဲ့နိုင်လိုက်တာဆိုပြီး ဝေဖန် ခံရတော့မှာလေ။

“ကျွန်မအပြစ်ပါ”

“ပျောက်သွားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အသုံးမဝင်ဘူးဆို ပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲ ထည့်လိုက်တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး နော်”

အားနာစွာပြုံးမိ၏။ သူ့အကြည့်က ကျွန်မခြေဖျားထံ ရောက်သွားစဉ် အတော့်ကို မျက်နှာပူသွားရတာပါလေ။ အဲဒီနေ့ ကပဲ ပိုင်ဝယ်ပေးတဲ့ဖိနပ်ကို မောင်ဆွဲဖြတ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ဖိနပ်ကို မစီးတာ မြင်ကတည်းက အလေးအနက်ထားဖို့မလိုတဲ့သူမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလိုက်ပါတယ် မိုးရဲ့”

“အို... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မိုးပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဖြစ်သွားလို့ လွှင့်ပဲပစ်ပစ် သူများကိုပဲပေးပေး လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

ကျွန်မ တကယ့်ကိုအားနာမျက်နှာပူရသည့်ကိစ္စပါပဲလား။ ဤသို့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည့်မောင်ကို အပြစ်တင်ရမှာ မှန်ပေမယ့် မတင်ရက်ပါလေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်ဆိုတာ ကျွန်မ အင်မတန်မှတုန်ဖိုးထား မြတ်နိုးရသည့်ကောင်လေးမို့ပါပဲ။

“ဒီတိုင်းကြီး ရပ်နေတာ မကောင်းပါဘူး၊ မိုးရေစင်မှာ မို့ တစ်ခုခုသွားသောက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူဦးဆောင်ရာနောက်သို့ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မိပါ၏။ တစ်ဖက်သားကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးတဲ့နေရာမှာတော့ မောင်ထက် ပိုသာလွန်းနေတာအမှန်ပါလေ။ ကျွန်မထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးတာ မို့ပဲ စိတ်ရှည်တတ်တာများလား။

“ဘာသောက်ချင်သလဲ မိုး”

“ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်တတ်တာမျိုး မရှိဘူးလား။ Black coffee နှစ်ခွက်ပေးပါ”

ကျွန်မကိုပြောနေရင်း တစ်လက်စုတည်း ကော်ဖီလှမ်းမှာလိုက်လေ၏။ Coffee ကြိုက်သည့်နေရာမှာ ကျွန်မနှင့်တူနေပြန်တာလေ။

“စကားပြောချင်စိတ်ရော ရှိရဲ့လား”

“ဟင်... ကျွန်မဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကိုယ်ကချည်း မေးခွန်းတွေ မေးနေပေမယ့် မိုးက ဖြေချင်မှဖြေတာကိုး။ မဟုတ်လို့လား”

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မက အဲဒီလိုပဲ”

“မထုံတက်တေးပေါ့လေ”

သူဝေဖန်တာ အမှန်ပဲမို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ မိုးအေးအေးနှင့် ကော်ဖီပူလေးသောက်ရတာမို့ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားရပါသည်။ လူတစ်ယောက်နှင့်အမှတ်မထင်ဆုံရချိန်က သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ပြည့်သွားပြီပဲ။ ဘာမဆို ဖုံးဖိသိုဝှက်ထားတတ်ပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာတော့ ကျွန်မပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြချင်နေတာက

အမှန်ပါလေ။

“ကျွန်မအမှန်အတိုင်းပြောရရင် ပိုင်စိတ်မကောင်းဖြစ်
မှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ မိုးရဲ့”

“ပိုင်ပေးထားတဲ့ပစ္စည်းတွေအတွက်လေ”

“ဆိုပါဦး”

“တကယ်တော့ အဲဒါတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖျက်
ဆီးပစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မောင်ပါ”

“ဘယ်သူ”

အံ့ဩသွားမည်မှန်း သိနေပါ၏။ ကျွန်မထံမှ ဤသို့သော
ဝိသေသမျိုး ထွက်လာမည်မှန်း ပိုင်ကြိုမတွေးမှာပါလေ။ ကော်
ဖီခွက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာတို့ထိ ပိုင်းဆော့
ကစားလျက် မျက်လွှာကိုချထားမိလေ၏။

“မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မိုး”

“ကျွန်မပြောမှာပါ ပိုင်၊ ဘယ်အရာမဆို ရင်ထဲမှာပဲ
ထားတတ်ပေမယ့် ပိုင်ကိုတော့ ကျွန်မခံစားချက်ကို မချွင်းမချန်

ပြောပြချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစကားတွေကြောင့် ပိုင် စိတ်ညစ်
ညူးသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိတယ်”

“ပြောပါ မိုးရဲ့... ကိုယ်နားထောင်နေပါတယ်။ တစ်
ယောက်ယောက်ကိုပြောပြလိုက်မှ မိုးရဲ့ရင်ထဲ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ခံ
စားချက်တွေ ပေါ့သွားမှာလေ”

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ရှိုက်ထုတ်မိလိုက်ပါ၏။ မှန်ချပ်များ
မှတစ်ဆင့် အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ် မိုးရေစက်တွေက တဖွဲ
ဖွဲကျနေတုန်းပါပဲ။ အဲဒီလို မိုးရေတောထဲမှာ ဆော့ကစားရတာ
ကို သိပ်နှစ်သက်ခဲ့ပါလျက် (ကျွန်မလုပ်ရင် လိုက်လုပ်တတ်သည့်
မောင်က သိပ်ချူးချာတာမို့) ငယ်စဉ်ကတည်းက အဲဒီလို မိုးရွာ
တိုင်း မဆော့ဖြစ်ဘဲ ဝမ်းနည်းခဲ့ရတာပါလေ။

“မောင်ဆိုတာ ကျွန်မဘဝရဲ့အရေးပါ အရာရောက်ဆုံး
သူပါ”

“...”

စိတ်တို့က အတိတ်ကိုအပြေးရောက်သွားရပါ၏။ ဖေဖေ
လက်ကိုတွဲလျှောက်ခဲ့သည့်ကောင်မလေး။ လက်ထဲကို မုန့်ထည့်
ပေးကာ ခြံရှေ့အုတ်ခုံမှာ စောင့်ခိုင်းခဲ့သည့်ဖေဖေ။ ဝန်းကျင်ကို

ငေးကြည့်ရင်း မုန့်စားကာ စောင့်နေသည့်ကလေးမလေး။ အဲဒီ
နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ ခြံထဲမှ အန်တီတစ်ယောက် ပြေးထွက်
လာပြီး ကျွန်မကိုပွေ့ဖက်ခိုကျွေးခဲ့တာ။ ‘သမီးလေးရဲ့ဖေဖေ မရှိ
တော့ဘူးတဲ့’။ ဗလုံးဗထွေးပြောတာဖြစ်ပေမယ့် ငါးနှစ်အရွယ်
ကောင်မလေးက ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်နေတာပါလေ။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ပြိုကျခဲ့ရသလိုပဲ။ နေမင်းကြီး
ပျောက်ကွယ်သွားသည့် လမိုက်ညလို မှောင်မိုက်ခဲ့ရသည့်ဘဝပါ
လေ။ မေတ္တာပင်လယ်ကြီး ခမ်းခြောက်သွားရတာအမှန်ပါပဲ။ မောင့်
ကို ဖေဖေနဲ့မေမေ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ကြတိုင်း ကျွန်မနဖူးနှင့်ပါးဖောင်း
ဖောင်းလေးကို မွှေးရှိုက်တတ်သည့်ဖေဖေကို သတိအရဆုံးပါလေ။
အထူးသဖြင့် ဖေဖေဖွပြီး ကျီစယ်ကာ အမြဲစည်းနှောင်ပေးတတ်
သည့်အတွက် ဒီဆံပင်ရှည်တွေကို (မောင်လည်း သဘောကျတာ
မို့) အမြတ်တနိုးထားဖြစ်ခဲ့တာပင်။

အကျဉ်းချုံးပြောပြသည့်ကျွန်မဇာတ်စုံကို ကြားပြီးမို့ ပိုင်
က မျက်ရည်ဝဲကာ ကျွန်မကိုစိုက်ကြည့်နေပါတ်။ သနားသွားတာ
များလား ပိုင်။ ကျွန်မက သူတစ်ပါး သနားတာမျိုးကို လုံးဝမလို
ချင်တဲ့သူပါလေ။

“ဒါဖြင့် မိုးတစ်ယောက်တည်းနေတာ ကြာပြီပေါ့။ ဟုတ်
လား”

“အင်း. . . သုံးလကျော်ပြီပေါ့”

“နေရဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ကိုအကူအညီတောင်းမယ်ဆိုတာက”

စကားတောက်ပေးလိုက်တာမို့ ပိုင်ကို အားနာစွာကြည့်
လိုက်မိ၏။ သိပ်ကြီးမရင်းနှီးသေးပါဘဲ ကိုယ့်ဘဝကိုရင်ဖွင့်ပြမိ
တာ မှားများများပြီလား။ ဟင့်အင်း. . . ပိုင်လိုလူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်က ကျွန်မလို သာမန်မိန်းကလေးကို အထင်တသေး
တော့ မရှိနိုင်ပါလေ။

“နောက်မှ”

“အခု ဘာလို့မပြောချင်တာလဲ”

“အားနာလို့ပါ”

“သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ မိုးရယ်၊ ကိုယ်ဖြင့် မိုးကိုစတွေ့
ကတည်းက သူစိမ်းလိုတစ်ခါမှမသတ်မှတ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“သိတာမှ ဘာမှမကြာသေးဘဲ ဒီအကူအညီတောင်းရင်
ကျွန်မကိုများ ပိုင် အထင်သေးသွားမလားစိုးရိမ်လို့ပါ ပိုင်။ တခြား

တော့မဟုတ်ပါဘူး”

“အထင်သေးစရာလား မိုးရဲ့၊ ပြောမှာသာပြောပါ”

ရင်ထဲမှာရှိနှင့်နေပြီးသား မောင်ကို ကျွန်မနှုတ်က ‘ချစ်
ပါတယ်’ ဆိုတဲ့စကားက ဒီဘဝမှာဖွင့်ပြောခွင့်မှမရှိတာလေ။ ကဗျာ
သီနှဲ့လက်ဆက်ဖို့အတွက် ကျွန်မက ဘယ်အမျိုးသားနဲ့မှ လက်
တွဲခွင့်မရှိဘူးဆိုပဲ။ မောင်၊ နင်ဒီလိုပြောပေမယ့် မေမေတို့က ငါ့
ကို နှင့်ထက်အရင်ဆုံး လက်ထပ်စေချင်နေတော့ ခက်သားလား။

“မေမေတို့ဆီ ပိုင်ကိုခေါ်သွားပြမလားလို့ပါ”

“ကိုယ့်ကို”

“အင်း”

သူပြုံးလေ၏။ အထင်သေးပုံလည်း မရပါချေ။ မိတ်
ဆွေကောင်းဆိုတာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလိုရှိချိန်မှာ ကူညီလေ့
ရှိကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘာသဘောနဲ့ ခေါ်ပြချင်လို့လဲဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်
နော်”

“ပိုင်ကလည်း”

ကျွန်မမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ကျွန်မရဲ့သက်ဆိုင်
သူအဖြစ် ခေါ်သွားပြမယ်ဆိုတာကို သူလိုလူက ကြိုသိနိုင်တာ

ပဲလေ။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ကိုယ်က မိုးရဲ့ဟန်ဆောင်ချစ်သူတော့ လုံးဝအဖြစ်မခံ
နိုင်ဘူးဆိုတာလေ”

“ရှင်! . . .”

“မူန်းသက်တံကို မေ့နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ မိုးကိုလက်ထပ်
ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မိုးတောင်းဆိုတာကို ကိုယ်သဘောတူလက်ခံပါ
တယ်”

ဘာနိး (၁၃)

'သွားကြည့်လိုက်ပါ' ဆို၍သာ ထွက်လာခဲ့ရတာပါ။ စိတ်ထဲက လုံးဝမပါတော့ မျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုးပုံစံသာ ဖြစ်နေမှာအမှန်ပါပဲ။ သင်တန်းဆင်းချိန်က ညနေလေးနာရီဟုပြောထားတာမို့ ဒီအချိန်ကို သူမုန်းပြီး ရောက်နေတာပါ။ ကားပေါ်မှမဆင်းသေးဘဲ သင်တန်းရှိရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏။

အားကစားသင်တန်းပဲ ဆိုကြပါစို့။ မိန်းကလေးတွေ အလှကြိုက်တတ်တာ မဆန်းပေမယ့် သူ့ရဲ့မိုးကတော့ သနပ်ခါးရေကျဲသာ လိမ်းတတ်တာပါ။ နင်မျှော်လင့်ထားသလို ကဗျာသီကို ငါကြိုက်မကြိုက်ဆိုတာ နင်သိဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီလောက်တောင်မှ မေမေတို့လို ငါ့ကိုမိန်းမပေးစားချင်တဲ့အတွက် ငါဒီကိုရောက်နေပြီ မိုးရေ။

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာသလို သင်တန်းဆင်းလာ သည့်မိန်းကလေးအုပ်စုတွေ ထွက်လာကြလေ၏။ သူကားထဲမှ ထွက်ကာ ကားဘေးမှာ ရပ်စောင့်လိုက်စဉ် နောက်ဆုံးမှထွက် လာသည့် ကောင်မလေးသုံးယောက်က သူ့ကိုသတိထားမိသွား လေ၏။ ကဗျာသီဆိုတာ ဆံပင်ကုတ်ဝဲလေးနဲ့ မျက်ဝန်းတောက် တောက်လေးဆိုပဲ။

ခြေလှမ်းကိုရွှေ့ကာ ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်ရှေ့မှာ သူပိတ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ အလယ်မှာရှိနေသည့်ချာတိတ်မလေး၏ မျက်ဝန်းနက်လေးများက စူးခနဲလက်သွားလေသည်။ မာနရောင် တောက်လွန်းလှချည်လား။

- “ဒါက ဘာသဘောလဲ ယူ”
- “ကဗျာသီဆိုတာ မင်းလား”
- “အဲဒါ ယူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကဗျာသီဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ပြောစရာရှိလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ချင်လို့ပါ။ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ Sorry ပဲ”

သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ထွက်လိုက်ပါ၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့် လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှလှမ်းခေါ်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရပါ သည်။

“ချွတ်! ချွတ်! . . . ခဏလေး”

သူ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကားတံခါးကို ဖွင့် လိုက်ပါ၏။ လူကို လူလိုမခေါ်ဘဲ ဘယ်လိုများ ခေါ်ရတာပါလဲ။ သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ ဆတ်ခနဲလှည့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ လက်ရဲလိုက်တာနော်၊ မိုးနဲ့များ ကွာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

- “ဘာလဲ”
- “ယူကလည်းလေ စိတ်ကြီးပဲ”
- “ဘာပြောချင်လို့ လက်ကိုလာဆွဲရတာလဲ”

“အဲဒါကို တို့ကမေးရမှာပါ ယူရဲ့၊ တို့ ကဗျာသီပါ။ ယူ က”

ကဲ! ခုနမေးကတည်းက ပြေပြေလည်လည်ပြောလိုက် ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါလေ။ လူက ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဂျစ် ကန်ကန်ကောင်မလေးနဲ့ လာတိုးရတယ်လို့။

- “မူန်းသက်တံပါ”
- “အဟုတ်”
- “ဟုတ်တယ်”

သူ့နာမည်ပြောလိုက်စဉ် (သေးသေးမျှင်မျှင်လေးဖြစ်

အောင် ရိတ်ထားသည့်) မျက်ခုံးတန်းလေးက မြင့်တက်သွားလေ၏။ လူချင်းမတွေ့ဖူးကြပေမယ့် နာမည်တွေကိုတော့ လူကြီးတွေ ပြောထားကြတာပဲထင်ပါရဲ့။

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ် မှန်းသက်တံပါ ကဗျာသီဆိုပြီး ကဗျာနဲ့မိတ်ဆက်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ ကဗျာက တခြားလူ တစ်ယောက်လာနှောင့်ယှက်တယ်ထင်ပြီး မချေမငံဆက်ဆံလိုက်မိတာ။ Sorry နော် ကိုကို”

ဘုရား! ခုနတုန်းကတော့ ယူနဲ့တို့ဆိုပြီး ခပ်ရင့်ရင့်အသုံးအနှုန်းက ချက်ချင်း ကိုကိုဆိုပြီး ရာသီဥတုလိုပြောင်းသွားတာပဲလား။ မိုးသာဆိုရင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချလိုက်တော့မှာလေ။ သူကတော့ ချာတိတ်မလေးတွေရှေ့မှာ ဟန်မပျက်ရလေအောင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရပါသည်။

“တစ်နေရာမှာ စကားသွားပြောမလို့ပါ ကဗျာသီ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာပေါ့။ လိုက်နိုင်မလား”

“ရပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ကဗျာဘော်ဒါတွေကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်၊ ခဏလေး”

ကိုယ်လုံးကျွတ်ကျွတ်ကို ပေါ်လွင်အောင် ကိုယ်ကြပ်ဝတ်စုံဝတ်ထားတာမို့ သူ့အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်ရမိ ။ စကားပြောတာ

ပါမက ဝတ်စားတာပါ ရဲလွန်းနေသလိုပါပဲ။ မိုးဆိုရင် Blouse လှလှလေးတွေ ဝတ်သလို Ready made ဝတ်ရင်လည်း ကိုယ် နှင့်သင့်တော်ရုံ လုံခြုံစေသည့်ဝတ်စုံမျိုးကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိတာလေ။

ပြဿနာပဲ။ အခုက ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ပေးမယ့်မိန်းကလေးကို လာတွေ့နေပေမယ့် စိတ်နဲ့ဦးနှောက်က သူ့ရဲ့မိုးကိုသာ တွေးပြီး နှိုင်းယှဉ်မိနေတာလေ။ ဘာမဆို မိုးကိုသာ စံပြနေရာထားပြီး နှိုင်းတတ်လေ့ရှိတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီကိုး။ အလုပ်မှာလည်း တစ်ခုခုပြဿနာဖြစ်လာရင် ‘မိုးဆိုရင် ဒါမျိုးတစ်ခါမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး’ ဆိုပြီး သူပြောလေ့ရှိတာ တစ်ကုမ္ပဏီလုံး အသိပါပဲ။

“ရပြီ ကိုကို”

ဘေးနားပြန်ရောက်လာတော့ သူက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့အရင်တက်လိုက်ပါ၏။ မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိစဉ် ချာတိတ်မက မကျေနပ်သည့်မျက်နှာဖြင့် သူ့ဘေးတစ်ဖက် တံခါးကိုဖွင့်ကာ တက်လိုက်လေသည်။ ဒါ First Warning ပါ ကဗျာသီ။ မှန်းသက်တံဆိုတာ အမျိုးသမီးတွေကို ဦးစားပေးကျင့်မရှိတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဆိုတာကို မင်းသိစေချင်လို့ပါပဲ။

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ကဗျာသီ”

“(၁၈)ပါ ကိုကို၊ ကဗျာကို ကဗျာလို့ပဲခေါ်လို့ရပါတယ်”
နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်မိ၏။ (၁၈)နှစ်တဲ့။ သူ့ထက်

သုံးနှစ်ငယ်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့နေရပြီလေ။ ခက်တာက သူ
ကိုယ်တိုင် သူ့ထက် သုံးနှစ်ကြီးသည့်မိုးကို မြတ်နိုးတွယ်တာ
ချစ်နေမိသည့်နှလုံးသား ရှိနေတာပါ။ ‘လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်
ဆိုတဲ့စကားပုံက လက်တွေ့မှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေတာကို။

“မိုးအေးအေးနဲ့ဆိုတော့ အပူပဲ တစ်ခုခုသောက်ကြရ
အောင်”

“ရတယ်လေ”

လွယ်လင့်တကူ လိုက်လျောတာပဲလေလား။ သို့တည်း
မဟုတ် ဖေဖေတို့မျက်နှာကြောင့်ပဲ လိုက်လျောတာပဲထင်ပါရဲ့။
‘မူးနီးသက်တံ’ကို မူးနီးသက်တံလို့ပဲ မြင်စေချင်သလို ဦးသူရိန်ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသားအဖြစ် အရိပ်မိုးပြီး မကြည့်စေချင်ပါလေ။

နီးစပ်ရာ Coffee ဆိုင်မှာပင် ကားရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲ
ဝင်ခဲ့ကြပါ၏။ ထောင့်ကျကျစားပွဲဝိုင်းမှာ နံရံကိုကျောပေးလျက်
သူတိုင်လိုက်ပါသည်။ နံရံကိုမျက်နှာမူပြီးထိုင်ရင် သူမနှင့် မျက်
နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ပြီး သူမတစ်ယောက်တည်းက ဘာ မြင်နေရမှာနဲ့

အခုလိုထိုင်လိုက်တာပါ။ ကဗျာသီက သူ့ရှေ့ကခုံကိုဆွဲယူပြီး ထိုင်
လိုက်လေ၏။

“သောက်ချင်တာမှာလေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် Black
coffee တစ်ခွက်ပေးပါ”

အနားသို့ရောက်လာသည့် Waiter က သူမှာလိုက်ပါ
၍ ကောင်မလေးမျက်နှာမှာ အပြုံးတို့က ပျောက်နေပါပြီ။ Se-
cond warning ပါ ကဗျာသီ။ မူးနီးသက်တံဆိုတာ ကောင်မလေး
တွေကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ကတ်တဲ့အကျင့်မရှိတဲ့ လူငယ်
လေးပါပဲ။

“တို့ကို Ice- coffee တစ်ခွက်ပေးပါ”

Ice- coffee တဲ့။ အာရုံထဲမှာ ကော်ဖီဆိုရင် ပူပူနဲ့ခါး
သော အတူသောက်တတ်သည့်မိုးကို မြင်ယောင်နေမိပြန်ချေ
ပြီး စောစောက စဲသွားသည့်မိုးကြောင့် အပြင်မှာ ရေတွေစိုနေ
သေး၏။

မိုးရွာတာကို သိပ်နှစ်ခြိုက်လွန်းသည့်မိုးတစ်ယောက် ထီး
သိတဲ့ အပြင်ထွက်နေမလား။ သို့တည်းမဟုတ် ဖတ်စရာစာအုပ်
တစ်ထုပ်ကြီးနဲ့ အခန်းထဲစောင်ခြုံပြီး နှပ်နေမလား။ တစ်ခုခုတော့
သပ်နေမှာပါလေ။

“ကိုကို”

ကျွန်ုပ်! အာရုံကို လာနှောင့်ယှက်ပြန်ပြီ။ အင်းပေါ့လေး ရှေ့မှာထိုင်ထားပြီး စိတ်က လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်နေတာမို့ သူမကို အားနာစရာဖြစ်နေပြီကိုး။

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“အင်း”

“ဘာများလဲ”

ခါးစိမ့်စိမ့်ကော်ဖီကို တစ်ခွက်မျှသောက်လိုက်မိ၏။ မိုးဖျော် တိုက်တဲ့ကော်ဖီအရသာကို မမိဘူးလို့ထင်ရင် သူ့ကိုမျှက်နှာလိုက် တဲ့ကောင်လို့ အများက မြင်တော့မှာလေ။

“လူကြီးတွေသဘောထားကြောင့် မင်းကို အခုလို ကိုယ် လာတွေ့ဖြစ်တာပဲ ကဗျာ”

“အဲဒီတော့”

“မင်းလည်း ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေပြီမို့ ချစ်သူရှိ မယ်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်”

“ကဗျာမှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ကိုကို ဘာကြောင့် ထင်ရ တာလဲ”

“အဲ...”

“ကဗျာက စိတ်ထင်သလို ထင်တိုင်းကျဲပြီး ကောင်လေး တွေနဲ့ တွဲနေမယ်လို့ထင်နေလား ကိုကို”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဗျာသိဆိုတာ စိတ်စေရာလွင့်တတ်တဲ့ သစ်ရွက်လို အညှာလွယ်တဲ့မိန်းမမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

ကောင်းရော... စကားပြောလောသွားတာနဲ့ သူ စမှား တော့တာပါလေ။ မင်းလို ဖျပ်ဖျပ်လူးမဟုတ်တဲ့ မိုးက မင်းထက် ပိုလို့တောင်မှ မာနကြီးပါသေးတယ် ကဗျာသိ။ ဒီလောက်လက် မွန်းတတီးရှိခဲ့တဲ့ အနီးဆုံးလူကိုယ့်ကိုတောင် ယိုင်ပြီး တွယ်တာ မယ့်သူမဟုတ်တာလေ။

“ကိုယ်စကားပြော လောသွားတာ Sorry... ပဲ ကဗျာ။ မင်းမှာ ချစ်သူမရှိပေမယ့် ကိုယ့်မှာတော့ ရှိတယ်”

“ဘာရယ်”

မျက်နှာထားတင်းသွားလေ၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာလေ။ သူ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စကို သူဖျက်ရင် ပွဲပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။ လူ ကြီးတွေကို ကန့်ကွက်လို့မရနိုင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စ ဖြစ်မြောက်မလာ အောင် သူ့နည်းသူ့ဟန် လုပ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ပါလေ။

“ယု... ယု”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်မှာချစ်သူရှိနေတဲ့အတွက် မင်းဘက်ကနေ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စကို ဖျက်စေချင်တယ် ကဗျာသီ”

“အဲဒါ ယုဘာသာယု ဖျက်ရမယ့်ကိစ္စပဲဟာ။ ဘာလို့ ကဗျာကို လာပြောရတာလဲ”

“ကိုယ်လည်း ဖျက်မှာပါပဲ။ နှစ်ဖက်စလုံး ခါးခါးသည်းသည်း ကန့်ကွက်ရင် ဒီ Case က အလိုလို Cancel ဖြစ်သွားမှာလေ”

“ကျွန်ုပ်! ကဗျာက ပါပါနဲ့မဟုတ်ဘူး အမြဲကန့်ကွက်တတ်တဲ့သမီးမဟုတ်ဘူး ယုရဲ့။ ယုဘာသာယု အန်ကယ်ဦးသူရိန်က နေတစ်ဆင့် ပါပါသိအောင်ပြောပါ။ ကဗျာခေါင်းပေါ် လိုက်မပုံပါနဲ့”

ခြေကိုပါဆောင့်လိုက်တာမို့ မကျေနပ်မှုကို သိသာအောင် ပြလိုက်တာပါလေ။ မိုးဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်နေနေ တစ်ဖက်သားမျက်နှာပျက်အောင် ဘယ်တော့မှပြန်မပြောပါချေ။ သူမကတော့ သူတစ်ခါပြောလိုက်တာနှင့် ပက်ခနဲပြန်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲလား။

“မင်းကို ကိုယ်အကူအညီတောင်းတာပါ ကဗျာ”

“တို့ မကူညီနိုင်ဘူး”

“လောလောဆယ်မှာ ကိုယ်မြတ်နိုးမိနေတဲ့ မိန်းကလေး ဆီက အဖြေပြန်မရသေးလို့ပါ ကဗျာ။ သူ့အဖြေကို ကိုယ်ရရင် သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကိုယ့်မိဘတွေရှေ့မှာ ကိုယ်ပြောလို့ရမှာမို့ပါ”

နှုတ်ခမ်းလှလှလေး တွန့်သွားလေ၏။ အထင်သေးတာမျိုးကင်ပါရဲ့။ ရွှေလင်ပန်းနဲ့အချင်းဆေးပြီး လူ့ဘဝရခဲ့တာမို့ မာနက ထိပ်ခေါင်တင်မိန်းကလေးမျိုးပါလေ။

မိန်းမဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်လို ဖက်တစ်ရွက်လို ဘဝမျိုးပဲဆိုတာကို သူမ သိပါရဲ့လား။

“ယုက အဘော်အတ္တကြီးတဲ့လူပါပဲလား မှန်းသက်တံ”

သူ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်မိပါ၏။ ခုနကဖြင့် ကိုကိုဆိုပြီး အရေးတယူရှိခဲ့ပါလျက် အခုတော့ သူ့ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီးဝေဖန်နေပြီပဲ။ ပွင့်လင်းတဲ့နေရာမှာတော့ သူ့နဲ့တူနေပါရဲ့။ မိုးဆိုရင် နှုတ်ပိတ်ငြိမ်သက်နေတာမို့ အမြဲတမ်း သူ့အသည်းယားခဲ့ရတာပါလေ။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ပဲ ကိုယ်ယက်၊ ကိုယ့်ဖို့ပဲ ကိုယ်သိတတ်တာ သဘာဝပဲ ကဗျာသီ။ ဒါကို မင်းလည်းသိနေမှာပါ”

“ယုက လူဆိုးဖြစ်ချင်တာနဲ့ တို့ကိုပါ လိုက်မမိုက်ခိုင်း

ချင်စမ်းပါနဲ့။ လူကြီးတွေစကားကို လက်မခံနိုင်ရင် ယူနည်းနဲ့ယူ ကန့်ကွက်ပါ။ တို့ကတော့ ပါပါနဲ့မာမာစိတ်ခုအောင် တစ်ခါမှ လုပ်ခဲ့တဲ့သမီးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းက ကိုယ့်ကိုပဲ မျက်စိမှိတ် လက်ထပ်မှာ ပေါ့လေ”

“ဘာ! ယူနော်”

ရှေ့မှ Ice-coffee ကော်ဖီခွက်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး သူ့ကိုပက်ရန် ရည်ရွယ်လိုက်တာမို့ သူ့အမြန်တားလိုက်ရပါ၏။ မလွယ်ပါလား။ အခုမှပဲ မိုးကိုအနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခဲ့သမျှ သူ့ဝဋ်လည်ပြီလေ။ စိတ်မြန်လက်မြန် မှုန်းသက်တံ့ရဲ့ Second man ပါပဲလား ကဗျာသီ။

“ဟိုးထား... အဲဒီလောက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ ချာတိတ်ရဲ့”

“ယူစကား ယူစဉ်းစားကြည့်လေ၊ လူကိုများ ဖော်ဖော် ကားကားနဲ့”

“Sorry...ပါကွာ”

“အဲဒီလိုပြောပြီး တောင်းပန်တာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ။ တို့က ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်ပြောတတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးကို သိပ်

မြင်ပြင်းကပ်တာ ယူရဲ့”

မင်းရော ဘာထူးလို့လဲ ကဗျာသီ။

တစ်ဖက်သားရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရလေအောင် ဖိပြောတတ်တဲ့သူပဲမဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၄)

“ဒီနေရာမှာ နေတာ”

“ဟုတ်တယ်”

ကားကို တိုက်တန်းရှေ့ Platform ဘေးနားမှာ ကပ်၍ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားတံခါးဖွင့်ပေးတာ ပစ္စည်းတွေပိုင်းသယ်ပေးတာကိုမြင်တော့ ရင်ထဲမှာ မောင့်ကိုသိသတိရစေပါသည်။ မောင်လည်း ကျွန်မနဲ့အတူ ဈေးလိုက်ဝယ်ရင် ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးတာလေ။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သန့်သားပဲ”

“ကိုယ့်အခန်းနဲ့ပဲ ကိုယ်နေကြတာဆိုတော့ ဘာသိတာသာပဲရှိပြီ သိပ်မရင်းနှီးကြဘူး ပိုင်ရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကားနည်းတော့ ရန်စဲတာပေါ့လေ”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာခဲ့သည်။ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မခေါ်လာခဲ့တာများ မှားသွားသလား။ အိုလေး ကျွန်မကိုလိုက်ပို့ပေးရင်း သူ့ခေါင်းရေစိုနေတာကိုတော့ ခြောက်သွေ့အောင် ကူညီသင့်သည်လေ။ မောင်သာသီရင် ဒေါသုပုန်ထမှာ အမှန်ပါပဲ။

တံခါးသော့ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲအရင်ဝင်ကာ မီးခလုတ်တွေကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ပိုင်က ကျွန်မနောက်မှလိုက်ဝင်လာကာ ပစ္စည်းတွေကို ဆက်တီစားပွဲထက်မှာ အသာတင်လိုက်ပါသည်။ အပြင်မှာတော့ မိုးဖွဲလေးတွေ ရွာနေတုန်းပါလေ။

“အခန်းက အတော်အသင့်ကျယ်သားပဲ မိုးရဲ့။ နေပျော်ပါတယ်”

“ခဏလေးနော် ပိုင်”

ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲဝင်၍ ဗီနိုဖွင့်ကာ Towel အလတ်စား အသစ်တစ်ထည်ကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။ မောင့်တုန်းက ပေးသုံးခဲ့တာ Towel အပြာရောင်လေးပါ။ အခု ပိုင်ကိုပေးသုံးဖို့ ရွေးမိတာက အစိမ်းနုရောင်လေးပါလေ။

“ခေါင်းတွေ ရေစိုနေတာ သုတ်လိုက်နော်”

“ရပါတယ် မိုးရဲ့”

“သုတ်လိုက်ပါ ပိုင်၊ တော်ကြာအအေးမိနေမှ။ ဟောတော်. . . ကုပ်ပေါ်မှာလည်း ရွှဲနေတာပါလား”

“နေပါစေ မိုးရယ်”

“ခဏချွတ်လိုက်ပါလားဟင်၊ အောက်ခံစွပ်ကျယ်ပါတာပဲဟာ။ နည်းနည်းခပ်ထပ်ထပ်လေးဖြစ်အောင် Dryer နဲ့မှုတ်ပေးချင်လို့”

“ရော်! ကိုယ့်အတွက်နဲ့ မိုးအလုပ်ရှုပ်နေပါပြီ”

“မရှုပ်ပါဘူး ပိုင်ရယ်၊ ပေးမှာသာပေးပါ”

“ကိုယ်က အရေးမကြီးဘူးနော်၊ မိုးကမှ အောက်ပိုင်းရွဲရွဲစိုနေတာ။ အဝတ်မြန်မြန်လဲလိုက်ဦး။ ဆံပင်တွေရော စိုသွားသေးသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

Towel ကမ်းပေးတော့ သူက မယူဖြစ်သေးဘဲ ကျွန်မကိုကျောပေးကာ ရှုပ်အင်္ကျီမီးခိုးဖျော့ရောင်လေးကို ချွတ်လိုက်လေ၏။ ခါတိုင်း အဖြူဝတ်လေ့ရှိပေမယ့် တစ်ခါတလေ အပြာနုတို့ ခဲရောင်ဖျော့ဖျော့တို့ကို သူဝတ်တတ်သားပါပဲ။

“သဘောကတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပေါ့လေ”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“Towel colour ကိုပြောတာ”

“ဪ... အဲဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး”

တီးတိုးရယ်ဖြစ်လေ၏။ အခန်းထဲမှာ Dryer ဝင်ယူရင်း မိုးစိုလာသည့်ဝတ်စုံတွေကို လဲလိုက်ပါသည်။ ဆံပင်တွေကို စိုနေသည့်နေရာမှာ Towel ဖြင့် ခပ်ဖွဖွလေးအမြန်သုတ်ကာ ပိုင်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို Dryer ဖြင့် မှုတ်နေမိပါ၏။

‘ဟန်ဆောင်ချစ်သူ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး’တဲ့။ ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းသည့်အခြေအနေမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါလေ။ ကျွန်မ ဝိုင်ထဲမှာရှိနေသည့်မောင်ကို မေ့နိုင်မယ့်နေ့တစ်နေ့မှာမှ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုမှာတဲ့လေ။ တကယ်ဆို ဒီစကားကို ကျွန်မစိတ်ဆိုး စိတ်ခုနိုင်းပေမယ့် စိတ်မဆိုးတတ်တဲ့သူမို့ အံ့ဩရုံထက် မလိုခဲ့ပါချေ။

“မိုးစဲသွားပြီမိုးရဲ့၊ ကိုယ် ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်လိုက်မယ်နော်”

“ရပါတယ် ပိုင်ရဲ့၊ ဖွင့်လိုက်လေ”

သူခွင့်တောင်းတာမို့ ပြုံးမိပြန်လေ၏။ မောင်ဆို တစ်ခါ

မှ ခွင့်မတောင်းဘဲ လက်ရဲခက်ရဲဖြင့် ပြုလုပ်ကာ ကျွန်မပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ခဲ့တာ မကြာခဏပါပဲ။ သူဝယ်ပေးသည့်ဖိနပ်ကို မောင်ကိုယ်တိုင် ဖျက်လိုက်တာကို ပြောမိခဲ့တာလေ။ သူက ကျွန်မ ဖျက်နာကိုငေးကြည့်ပြီး ပြုံးနေတာမို့ ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီးက ခွင့်လွှတ်သည့်အပြုံးခွေးခွေးလေးမျိုးမှန်း ကျွန်မသိနေပါ၏။

“ရပြီ ပိုင်၊ ထမင်းစားသွားမလား၊ ကျွန်မတစ်ခုခုလုပ်လိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ မိုးရယ်၊ အလုပ်နားတဲ့တစ်ရက်လေးပဲဟာ။ ဝင်ပန်းမှာမို့ နားပါတော့”

“စေတနာနဲ့ကျွေးမလို့ဟာ ငြင်းချင်လည်း ရပါတယ်ခင်”

“မစားချင်လို့မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကိုယ်က မိုးပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ကျွန်မသိပါတယ် ပိုင်ရယ်၊ မနက်က ကြံမဆိုင်နဲ့ ကြက်သားကြော်ထားပြီးသား ရှိပါတယ်။ ဟင်းချိုပူလေးတစ်ခွက်ချက်ရင်း ထမင်းတည်လိုက်ရင် တအောင့်လေးနဲ့ပြီးမှာပါ”

“OK...လေ၊ ဒီလောက် စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြု ဖြစ်နေရင်လည်း စားပါ့မယ်။ မိုးသဘောပါ”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နော်၊ အလွန်ဆုံး ကြာလှ နားဝက် (၄၅)မိနစ်ပဲ”

“ကောင်းပြီ”

ကားကို Platform ဘေးမှာပင် ရပ်လိုက်ပါ၏။ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားသည့် နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘယ်ကကားပါလိမ့် မိုးနေသည့်တိုက်ခန်းကို မော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် ပြတင်းပေါက်တွေ လိုက်ဖွင့်နေတာမို့ မိုးရှိနေမှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်ပါ၏။

ဘုရားရေ! . . . ပြတင်းပေါက် ဖွင့်နေသည့်လက်တံက ယောက်ျားလေးလက်ပါလား။ ပြတင်းပေါက်အကျယ်နားမှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်လိုက်တာမို့ ထိုအမျိုးသားကို ကျွန်တော် မျက်မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မိုး . . . နင် . . . နင် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တိုက်ခန်းထဲထိ အလည်ခေါ်တာ ဘာသဘောလဲ။ ငါမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားကို ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးသမှုနဲ့ နင့်ရဲ့အနီးဆုံးကို ဖိတ်ခေါ်ရတယ်လို့။ သွေးခုန်နှုန်းတွေ တဒုတ်ဒုတ်ဆောင့်တိုးလာကာ လှေကားထစ်တွေကို အပြေးအလွှားခြေချော်မတတ် ကြိုးစားတက်ခဲ့ရလေ၏။

မိုးနေသည့်အခန်းရှေ့မှာ အထဲကိုဝင်နိုင်ဖို့ ရှိသမျှခွန်အားကို စုစည်းနေတာပါလေ။ ဘယ်လိုမြင်ကွင်းမျိုးကို ကျွန်တော် လက်ခံရမှာပါလိမ့်။ ကံကြမ္မာကဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကျီစားနေချေပြီ။ ခေါက်ရန်ရွယ်လိုက်သည့်တံခါးက စေ့ထားတာမို့ ကျွန်တော် တွန်းဖွင့်လိုက်ရလေ၏။

မိုးပြာရောင်ရှုလက်ရှည်ကို ကြယ်သီးတပ်ဝတ်နေသည့် လူက အနည်းငယ်အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်မြည်သံနှင့်အတူ ခေါင်းနားပန်ကြီးသွားရတာအမှန်ပါလေ။

“ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျား”

“ဘာကိုစွဲလိုလဲ”

“မိုးရော . . . မိုးဘယ်မှာလဲ”

“အထဲမှာ”

“ဘာ!”

ခြေညွတ်ယိုင်ကျမလိုဖြစ်သွားပေမယ့် ကျွန်တော် မှေးစက်ပျော်ခဲ့သည့်အိပ်ခန်းကို အမြန်လျှောက်လိုက်ရပါ၏။ မိုးက အခန်းထဲမှာလား။ ဒီလူက အခုပဲ အကျိုးပြန်ဝတ်နေပုံရတာလေ။ မိုးရေ . . . နင် ငါ့အသည်းကို ဟက်တက်ကြီးကွဲရအောင် ရက်

၁၉၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ရက်စက်စက်လုပ်ချလိုက်ပြီလား။

“မိုး”

အခန်းထဲမှာ ဘာမှခြေရာလက်ရာမပျက် ငြိမ်သက်နေ တာမို့ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်အေးသွားရပါ၏။ မှားယွင်းထင်မိ နေသည့်ထင်မြင်ချက်က လွဲနေချေပြီကို။ ဒါဖြင့် မိုးက ဘယ်မှာ လဲ။ ဘုရားရေ! ရေများချိုးနေလေသလား။

“မိုး”

“ဟဲ့! မောင်လား။ ငါ ဒီမှာ... မီးဖိုခန်းထဲမှာ”

အသံပြုလိုက်သည့် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ကျွန်တော် ခြေ လှမ်းလိုက်ပါ၏။ မိုးက မီးဖိုပေါ်တည်ထားသည့်ဟင်းချိုရည်အိုး ကို မြည်းစမ်းနေတာပါလား။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဟန်ပန်က ဘာ အပြစ်မှမကျူးလွန်ထားသလိုပါပဲလား။ ဟင်းအိုးကိုအဖုံးပြန်ဖုံးပြီး မီးဖိုကိုပိတ်လိုက်သလို ထမင်းပေါင်းအိုးအဖုံးကိုဖွင့်ကာ ရေခါလိုက် ပြန်လေ၏။

“မိုး”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“နင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ရော်! ဒီမှာ ဟင်းချိုချက်နေတာ နင်မြင်တယ်မဟုတ်

လားမောင်ရဲ့။ ဘာကိုအထူးအဆန်းမေးနေရတာလဲ”

“နင် အဲဒီကောင်နဲ့”

“ဟဲ့!”

“ဒါဘာသဘောလဲ”

“တိုးတိုးပြောနော် မောင်၊ ဘုမသိဘာမသိနဲ့ နင်ဖွတ် မပြောချင်နဲ့”

“နင်လုပ်နေတဲ့အချိုးက တော်တော်ဟုတ်နေတာကို။ ဘယ်လိုခံယူချက်နဲ့များ ဒီလူသူစိမ်းကို နင့်တိုက်ခန်းပေါ် ခေါ်ခဲ့ ရတာလဲ”

အတော့်ကိုစိတ်ပျက်စရာပါပဲလားလေ။ ဧည့်သည်ကို ဘုပြောနေတာမို့ ကျွန်မစိတ်ညစ်နေပြီပဲ။ ကိုယ့်လမ်းပေါ် ကိုယ် လျှောက်ဖို့အတွက် မောင်နဲ့ဆုံးဖြတ်ပြီးတာကို ဘာကြောင့် ဒီလို များ ပြောနေရတာပါလိမ့်။

“ခက်လိုက်တာ မောင်ရာ”

“ခက်တာ နင်ပဲ မိုးရဲ့”

“ကျစ်! ငါ့မှာ ရိုးရိုးသားသားမိတ်ဆွေတောင် ထားခွင့် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ မထားနဲ့... ဒါပဲ”

“နင်အတော်အတ္တကြီးတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဘာ!”

ဝုန်းခနဲ ကျွန်မနားရောက်လာတာမို့ ခြေလှမ်းကို နောက် ဆုတ်လိုက်ရပါ၏။ ဒင်းက လက်မြန်ကမြန်နေတာလေ။ လက် ထဲမှာကိုင်ထားသည့်လက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရပါ၏။ တော်ကြာ မောင်တစ်ခုခုများလုပ်ရင် ကျွန်မရဲ့လက်က မောင့်ကိုပြန် ခုခံမိမှာမို့ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ စွဲနင့်နေသည့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မောင် မမြင်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဖုံးကွယ်သို့ဝက်နေရတာပါလေ။

“နင်... နင် ငါ့ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“နင့်ဘာသာနင် ဘယ်လိုနေနေ၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲပေါင်း ပေါင်း ငါဘယ်နှခါများ စွက်ဖက်ခဲ့လို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“အေး... နင်စွက်ဖက်စရာမလိုပေမယ့် နင့်ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိုတော့ ငါဝင်လို့ရမှန်း နင်အသိဆုံးပါ မိုးရဲ့”

“ဒါကတော့ တရားမျှတမှုမရှိဘူးလို့ ကိုယ်ယူဆတယ် မှန်းသက်တံ”

မီးဖိုခန်းဝ လာရပ်ရင်းပြောလိုက်သည့်လူကြောင့် ကျွန် တော် အတော်ဒေါသထွက်သွားရပါ၏။ လူက မိုးနင့်အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတာမို့ ဒင်းကို ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပုံစံက

Gentleman ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ Cross ပါပဲ။

“ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောရတာလဲ”

“မောင်”

“နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားပါ မိုးရဲ့”

“မောင်နော်၊ နင်မရိုင်းစိုင်းနဲ့”

“ရိုင်းတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ကိုရိုင်းစိုင်းလာအောင် လူဆိုး ဖြစ်အောင်လုပ်တာ နင်ပဲလေ”

“ကျွန်! ခက်လိုက်တာနော်”

“မင်းထက်အသက်ကြီးသူတွေကို မချေမပြန်ပြောနေ တာပါပဲလား မှန်းသက်တံ။ ပြဿနာရှိရင် ဖြည်းဖြည်းသက်သာ နဲ့ ဖြေရှင်းလို့ရမှန်း မသိဘူးလား”

“မသိဘူး။ သိစရာလည်းမလိုဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ဘာများ သက်ဆိုင်လို့လဲ။ ခင်ဗျားဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့”

ထိုလူက ကျွန်တော့်အနီးနားကို ရောက်လာတာမို့ သတိ ထားနေရချေပြီ။ ကြည့်စမ်း! အိမ်ရှင်က ဘာမှမပြောပေမယ့် ခည့်သည်က ကျွန်တော့်ကိုလာထိရင်တော့ သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲ မိတော့မှာလေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မှန်းသက်တံဆိုတာ ပြော ရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လက်မြန်မြန်လုပ်လေ့ရှိတာလေ။

“လူတစ်ဖက်သားကို ဒီလောက်ကြီးမိနိပ်ပြောတာ... မကောင်းဘူးပေါ့ မှန်းသက်တံ။ ပြီးတော့ မိုးက မင်းထက်အသက်ကြီးတဲ့အစ်မအရွယ်မို့ လေးစားသင့်ပါတယ်”

“ဘာ! ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

“အထူးသဖြင့် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်းမနှောင့်ယှက်ဖို့ပါပဲ”

“တောက်!”

“မောင်... ဟဲ့! မလုပ်နဲ့နော်”

ထိုလူ့ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် မိုးက ကျွန်တော့်လက်သီးဆုပ်ထားသည့်လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်တော့၏။ ဒါက ဘာသဘောလဲ။ ဒီလူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မှ အထိမခံဝံ့သလို ကဲကဲဆတ်နာနေပြီပဲလား။

“ပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ လွှတ်ပေးလိုက်လေ မောင်ရဲ့”

“ခင်ဗျားက မိုးနဲ့ဘာများသက်ဆိုင်လို့ ဒီအိမ်တိုက်ခန်းကို လာရတာလဲ။ ဘာမှမပတ်သက်ဘဲနဲ့ မိုးနဲ့ကျုပ်ကြားကိုဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ရတာလဲဗျ”

“ဆိုင်ပါသော်ကော မှန်းသက်တံ”

“ဘာ!”

“မိုးက ကိုယ်စိတ်ဝင်စား လက်ကမ်းပေးထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စောင့်နေတဲ့အချိန်သာ ရှိလို့ပါ မှန်းသက်တံ။ ဘာများသိချင်ပါသေးသလဲ။ ပြောပါ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားရလေဟော့၏။ ဒီလူ... ဒီလူက ကျွန်တော့်ရင်ထဲကမိုးကို ချစ်နေတဲ့လူတဲ့။ ဘုရား! ဘုရား!...

ဗြဲခွဲခြားများ

“မောင်”

နောင်သံသရာအဆက်ဆက်
ထပ်၍ထပ်၍ခေါ်နေချင်.....

ဤလောက ကမ္ဘာမြေမှာ
တစ်ဦးတည်းအတွက် ရည်စူး

“အချစ်ဦး” ဆိုတဲ့ပိသေသ

“မောင့်” ကိုချစ်စေဖို့

(ကျွန်မ) မွေးဖွားလာခဲ့ရတာပါ....

တိတ်တဆိတ်နောင်ငင်

ရှောင်တခင်အကြည့်တွေနဲ့

စိတ်စေတသိတ်ရဲ့ ဓမ္မညွန့်ရာ

“မောင့်” တစ်ယောက်တည်းကိုသာ

(ကျွန်မ) မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့ရတာပါ....

သံယောဇဉ်ကို အစပြု
ချစ်ခြင်းကိုပျိုးထောင်
ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်တွေနဲ့
“မောင်” မသိမမြင်စေဖို့
(ခံစားချက်မှန်သမျှကို)
(ကျွန်မ) မျိုသိပ်ခဲ့ရတာပါ....

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူနဲ့
သက်ဆိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ကျွန်မ
ကန့်လန့်ကာခြားထားလေဘော့
“မောင့်” ပုံရိပ်လေးကိုပဲ
(ကျွန်မ) ငေးခွင့်ရခဲ့တဲ့သူပါ....

ကျွန်မဟာ....

“မောင်” နဲ့ မောင့်သက်ဆိုင်သူကြားက

ဒဿရဲ့ကိုယ်ပွား

“ရင်ခွင်းမြား” တစ်လက်တဲ့လား....

ဒါဆိုရင်

အဲဒီဖြားဟာ

ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်မရှင်သန်နိုင်မယ့်

ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ်မျိုးနဲ့

ကြေကွဲဒဏ်ရာတွေရဲ့ပိုင်ရှင်
(ကျွန်ုပ်)ရင်ကို
တစ်ဆုံးတိုင် ထိုးထွင်းခြတ်သန်းခဲ့ပြီးသား
ဥပေက္ခာလက်နက်တစ်ခုသာ
ဖြစ်နေမှာ အမှန်ပါလေ....

ဘခန်း (၁၅)

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

မေမေရင်ဘတ်ဖိ ကြိုနေသည့် အုတ်လှေကားသုံးထပ်
ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ လူက မတ်မတ်မှမရပ်နိုင်
တော့တာမို့ပါပဲ။ Taxi က သူ့ကိုပို့ပြီးတာနဲ့ ခြံထဲကထွက်သွား
လေပြီ။ မူးလိုက်တာ၊ ခေါင်းထဲမှာပဲ ချာချာလည်နေတာလား။
သို့တည်းမဟုတ် ကမ္ဘာကြီးကပဲ လည်နေတာမို့ပဲလားလေ။

“သား”

“သွားပြီ၊ အေ့! . . . မေမေရဲ့”

“ဟဲ့! ဘာက သွားတာလဲသားရယ်၊ အရက်တွေ ဘာ
လို့သောက်လာရတာလဲ။ ဘာဒိတ်ညစ်စရာများရှိလို့တုန်း။ သား
နဲ့ အဲဒါမတည့်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော့်... အေ့!... ကျွန်တော့်ကမ္ဘာကြီး... အေ့ ! တစ်ခုလုံးတော့ ပျက်ကုန်ပြီ။ လုံး... ဝ မရှိတော့ဘူး အေ့! ...”

“ဘုရား! ဘုရား! ... ဘာတွေဖြစ်လာလဲမသိတော့ပါဘူး။ မကြိုင်ရေ့”

“ရှင်! ... မမ”

“ဒီမှာ လာဝိုင်းကူပါဦးကွယ်”

ငုတ်တုပ်ထိုင်နေသည့်သူ့ကို လာကူတာက မိန်းမတွေ မို့ ထူလို့မရပါချေ။ သူ့ကိုယ်လုံးက အနှစ်ရှိနေတာကို။ လဲကျတော့မှာမို့ မေမေက သူ့နောက်ကျောဘက်မှကိုင်ကာ မှီထားပေးလေ၏။ အခုမှပဲ လောကကြီးအရုပ်ဆိုးမှန်း သူသိနေပြီလေ။

“ရက်စက်တယ်”

“ဘယ်သူက ရက်စက်တာလဲ”

“ဘယ်သူ... အေ့! ... ရှိမှာလဲ မေမေရဲ့။ အေ့! မေမေရဲ့ရှုမငြီးတဲ့... အေ့! ... ချစ်သမီးပေါ့”

“ဗုဒ္ဓေါ့! ... ဒါဆို မိုးပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... ဟုတ်ပါ... အေ့! ... ဟုတ်သမှ သိပ်... အေ့! ... ဟုတ်”

“မိုးက သားကိုဘာပြောလိုက်လို့လဲကွယ်”

လေးပင်သည့်လက်ကို ရမ်းခါပြလိုက်ပါ၏။ ကုန်ပြီဆိုမှတော့ ပြောစရာစကားပါမကျန်တော့တာလေ။ ရက်စက်လိုက်တာ မိုးရယ်။ ငါဒီလောက်ပြောခဲ့တာ နင့်အသိဆုံးမဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဖေဖေနဲ့မေမေက သဘောတူနေတဲ့မိန်းကလေးကိုချစ်ဖို့ အတွက် နင်ပြောတဲ့စကားကို ငါနားထောင်ခဲ့တာပါလေ။

အခုတော့ ငါ့ကိုလုပ်ချင်ရာလုပ်ဆိုပြီး ခွင့်ပြုတဲ့နင်က ငါ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ ငါမဟုတ်တဲ့လူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးကိုရှိပြီး အသည်းချင်းဖလှယ်နေကြပြီကော။ ပြောတော့ဖြင့် မောင့်သဘောမောင့်ဆန္ဒအတိုင်းဆို။ အခုတော့ နင်လုပ်ပုံက နင့်သဘော နင့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲမဟုတ်လား မိုးနဲ့သာရယ်။

“မိုးက”

“အေး”

“မိုးက ချစ်သူရနေပြီတဲ့”

“အေးလေ၊ သားကို မေမေတို့ အစကတည်းက မပြောဘူးလဲ”

“မချစ်ရဘူး”

လက်ပြန်ရိုက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားတာမို့ မေမေပါ လဲကျ

ချေပြီ။ ခဏအကြာ ရေချိုးနေသည့်ကိုမောင်တိုးက ရောက်လာပြီး သူ့ကိုတွဲထူလေ၏။ အပေါ်ထိရောက်အောင် သူ့ကိုယ်ကြီးကို မနည်းပွေ့လာရမှန်း သူမသိပါလေ။

“မိုးကို... ကျွန်တော်ကလွဲပြီး... အေ့!... ဘယ်သူမှမချစ်ရဘူး... ဝေါ!”

“ဟဲ့! ဟဲ့!... အန်ကုန်ပြီ၊ မောင်တိုးတော့ အခုပဲ ရေချိုးပြီးတယ်၊ ပေပွကုန်ပါရောလား”

“ရပါတယ် ကြီးမေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ပြောတယ်၊ ဒီကလေးဟာလေ။ သူ့ရောဂါနဲ့မတည့်ဘူးလို့ပြောထားရဲ့သားနဲ့ ဒီအရည်ကိုသောက်လာရတယ်လို့ ခက်လို့ကတာနော်၊ တကယ်ပါပဲ”

ဒေါ်အင်ကြမ်းမြိုင် ညည်းညူမိချေပြီ။ တစ်ဦးတည်း သားလေးကို ပိုးမွေးသလို တယုတယပြုစုခဲ့ပါလျက် ဇွတ်လုပ်တဲ့ညှဉ်က ဘယ်ကဘယ်လို ပါလာမှန်းပင်မသိ။ ဒေရောက်လာရင်တော့ ဒုက္ခ၊ နဂိုကတည်းက ကိုသူရိန်က စိပါဘိ။

“ကျွန်တော့်... နှလုံးသားတွေ တစ်စစီကွဲ ဟု”

“အကျိုးလဲပေးလိုက်မယ်နော် ကြီးမေ၊ ရေ”

တစ်ခါတည်းတိုက်လိုက်မှ ကောင်းမှာ”

“အေးပါ မောင်တိုးရယ်၊ သားအတွက် အဝတ်အစား ယူပေးလိုက်ပါ မကြိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ရင်ထဲမှာပူနေတာမို့ ဘာမှထမလုပ်ပေးဖြစ်ဘဲ အငေးသားကြည့်နေမိလေ၏။ သားက... သားက နှလုံးသားတစ်စစီ ကွဲကုန်ပြီတဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။ ဂုဏ်တူခြပ်တူ မိန်းကလေးနဲ့သွားတွေ့ခဲ့တာ ဟုတ်သလိုလိုနဲ့ အခုတော့ မိုးကြောင့် ဆတ်ဆတ်နာလာရတယ်လို့။

“မမ... သူဌေးမင်းပြန်လာပြီရှင့်”

“ဟင်!...”

သားပုံစံကိုမြင်တာနှင့် ဒေါသထွက်တော့မှာမို့ အခန်းထဲမှ အမြန်ထွက်လိုက်ရလေ၏။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ခွင့်လွှတ်တတ်ပေမယ့် အရက်သေစာသောက်ရင်တော့ ဒေါသထွက်တတ်တဲ့ အဖေမို့ သားကိုအပြစ်တင်တော့မှာလေ။

“နင့်မမရော အကြိုင်”

“အပေါ်ထပ်မှာပါ သူဌေးမင်း”

“အေးအေး... ပြီးရော”

မြန်လိုက်တာ။ ဒါလား အသက်ငါးဆယ်ကျော် ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်ကြီး။ အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆုံရချေပြီ။ ခုထိအိပ်မပျော်သေးဘဲ ရစ်နေသည့်သား အသံကို ကြားရင်တော့ ပြဿနာကြီးတော့မှာပါပဲလားနော်။

“ဟိုကောင် ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“ရှင်! . . . ဟင်. . . ဘယ်သူ့ကိုမေးတာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ မင်းရဲ့သားကိုမေးနေတာလေ။ ညဉ့် ကိုးနာရီကျော်နေတာတောင် ကားပြန်မရောက်သေးလို့ မေးတာ ပေါ့ မြိုင်ရဲ့”

“ကား. . .”

“အေး”

အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ သားက Taxi နဲ့ပြန်ရောက်လာပြီး ယိုင် ထိုးနေတာမဟုတ်လား။ ဟုတ်သားပဲ၊ ကားက ဘယ်ရောက်နေ တာပါလိမ့်။ ကားထက် သားက ပိုအရေးကြီးနေတာမို့ သားကို သာတွဲပြီး အိမ်ပေါ်ကိုခေါ်ခဲ့တာလေ။ ကားတစ်စီးလုံးကြီးကို ဘယ် နေရာမှာများ ပစ္စလကွတ် ပစ်ထားခဲ့တာပါလိမ့်နော်။

“မြိုင်”

“ရှင်! . . . အစ်ကို”

“ဘာပိုင်နေတာလဲ”

“ဟင်! . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မေမေရော. . . မေမေ”

ဗုဒ္ဓေါ! . . . ဒီလောက်သတိထားနေတဲ့ကြားက အခန်း ထဲရှိနေသည့်သားအသံ ထွက်နေပြီလေ။ ဦးသူရိန် မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်ပါ၏။ ဇနီးသည်ပြောတာက သားဖြစ်သူပြန်မရောက် သေးဘူးတဲ့လေ။ အခုတော့ အိပ်ခန်းဆီမှ လျှာလေးအာလေး အသံဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူကိုခေါ်နေတာမဟုတ်လား။ ဒီသားအမိတော့ မိမိကိုပြောင်လိမ်နေချေပြီ။

“မြိုင်”

“ဟို. . . ဟို”

“မင်းတို့သားအမိကတော့ မဟုတ်သေးဘူးနော်”

“အစ်ကို. . . အစ်ကို”

တာ့ရန်ပြင်လိုက်စဉ်အတွင်းမှာပင် ဦးသူရိန်တစ်ယောက် သားဖြစ်သူ၏အခန်းဝရောက်သွားသလို Doorlock ကိုပါ လှည့် ဖွင့်ပြီးသားဖြစ်သွားပါ၏။ ကြည့်ပါဦး။ မှုန်းသက်တံတစ်ယောက် ကုတင်ထက်မှာ ပိုးလို့ပက်လက်ဖြင့် လူးလို့မ့်အော်ဟစ်နေတာ လေ။

“မေမေရေ”

“ဟေ့ကောင်! ဒီမှာ မင်းပထွေးရောက်နေပြီကွ”

“ဟယ်! အစ်ကိုကလည်း မဟုတ်မဟပ်ပြောတော့မယ်”

“မင်းသားက ငါ့ကို အဖေလို့မြင်ရဲ့လား မေးနေတာလေ။ ဒီမှာ မှုန်းသက်တံ”

“ဗျာ! . . . ဖေဖေလား”

“အေး. . . မင်းကိုမွေးထုတ်ပေးထားတဲ့ ဖအေအရင်းခေါက်ခေါက်ပဲ”

“အဟက်! ဖေ ညာတာပဲ၊ အေ့! . . .”

“ဘာ! . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကို အေ့! မွေးပေးတာ ဖေ အေ့! ဖေမှမဟုတ်ဘဲ။ အေ့! မေမေမှ မွေး အေ့! ပေးတာ”

“ဘာကွ! . . . တယ်! . . . ငမူးက တစ်မူးသာရတယ်လို့။ ဘယ်သူမွေးမွေး ငါ မင်းအဖေကွ”

“No! no!...မှားပြန်ပြီ”

“ဘာရယ်”

“အမူးက သာတာ အေ့! . . . မဟုတ်ဘူးလေ။ အမူးကမှ အေ့! . . . တစ်မူးသာတာပါ အေ့! . . . ဖေဖေရ”

“တောက်! ငါနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်ထည့်လိုက်ရ၊ ဒီအမူးပါး အသက်ထွက်တော့မယ်”

သားဖြစ်သူကို ဆူနေတာ အပေါက်အလမ်းမတည့်တာ မို့ တိုးတိုးရယ်လိုက်သည့်မြိုင်နှင့်မောင်တိုးကို မျက်စောင်းခဲရတာက အလုပ်တစ်လုပ်ပါလေ။ မိတ်ဆွေအိမ်မှာ Dinner စားခဲ့ရသည့် အစားအစာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိဘဲ ဒေါသတွေသာ ခိုက်ထဲပြည့်နေတော့တာလေ။ ခေါင်းသိပ်မကြည်ဘူးဆိုပြီး ကျန်ခဲ့သည့်ဇနီးက ချာချာလည်မူးနေသည့်သားကို ပြုစုဖို့ ကျန်နေသလိုပါပဲလား။

“မေမေ. . . အေ့! . . .”

“ဘာမေမေလဲ၊ မင်းဘာအချိုးချိုးပြတာလဲ မှုန်းသက်တံ။ ကိုမိုးမြင့်သမီးလေးကိုလည်း ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ။ အခြေအနေများကောင်းမလားမှတ်တယ်၊ လမ်းဘေးက ကလေးကချေတွေပုံစံနဲ့ မူးယစ်သောက်စားပြလာတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“နှစ်လုံးလေးတည်းပါ အေ့! . . . ဖေဖေရ”

“ဘာနှစ်လုံးလဲ၊ ဒါလား လက်နှစ်လုံး”

“အဟက်! . . . ပုလင်းနှစ်လုံးပါဗျ”

“ဘာ! ကဲ! . . .”

“အစ်ကို! . . . အစ်ကို သားခေါင်းကိုထိလို့မရဘူးလေ။ သတိထားဦးမှပေါ့။ ခက်တာပဲ”

“မင်း၊ သားပြောပုံကိုမြင်တယ်မဟုတ်လား မြိုင်ရဲ့။ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ”

“ဪ . . . သားက မူးနေတာကိုး”

“မူးနေတာ၊ ဦးနှောက်ပျက်မှာစိုးလို့ ဒီလောက်ဂရုစိုက်နေရမှန်းသိသိကြီးနဲ့”

“အစ်ကို”

ဇက်ပိုးကို ဖြောင်းခနဲရိုက်မိလိုက်တာမို့ မွေးသမိခင်ဖြစ်သူ ကဲကဲဆတ် နာကျင်သွားမယ်မှန်း သိနေပါ၏။ ရှားရှားပါးပါးလေးမွေးထားသည့်သားလေးက ငယ်စဉ်ကတည်းက ချူချူချာချာလေးမို့ ပိုးမွေးသလို ဂရုတစိုက်မွေးခဲ့ရတာပါလေ။ အခုတော့ ဘာအကြောင်းကြောင့်များ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မူးရူးနေခဲ့ရတာပါလိမ့်။

“ဘယ်က ပြန်လာတာတဲ့လဲ”

“မြိုင်လည်းသေချာမသိဘူး။ သားပြောတာတော့ မိုးအကြောင်းတွေချည်း ထပ်နေတာပဲ”

“ကျစ်! ဒီကလေးနဲ့ ဒီလောက်ဝေးဝေးနေခိုင်းထားတာ

တောင်မှ ခက်တာပဲ”

“မေမေ”

“ဘာလဲ သားရယ်၊ အိပ်ချင်လည်း အိပ်ပါတော့လား”

“သေချင်တာဗျ”

“တယ်! ငါလုပ်လိုက်ရ၊ ဟေ့ကောင်! ကားကို ဘယ်နားထားခဲ့လဲ”

“ကား”

“အေးလေ၊ မင်းကိုယ်ပေးထားတဲ့ကားကိုပြောနေတာ” လက်ဝါးကိုလှည့်ခါပြနေတာမို့ စိတ်ရှိတိုင်းသာ ထုရင်တော့ ဒီကောင်သေတော့မှာပါပဲ။ ဒီလောက်အဖိုးတန်ကားကို ဘယ်နားပစ်ခဲ့ပါလိမ့် မှန်းသက်တံရယ်။

“ဖေဖေမေးနေတာ ကောင်းကောင်းဖြေလေ သားရယ်၊ ကားကိုဘယ်မှာရပ်ထားခဲ့သလဲ။ ပြောပါဦး”

“ကားလား. . . အေ့!”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မရှိ. . . အေ့! . . . မရှိတော့ဘူး”

“ကျစ်! မရှိရအောင် ဘာလုပ်ပစ်ခဲ့တာတုန်း”

“ဟင်းဟင်း”

အမြင်ကပ်စရာကောင်းအောင် ရယ်နေပြန်လေ၏။ နှုတ်တယ်ဆိုပြီး ပြောသမျှတော့ အကုန်နားလည်နေတာပါပဲ။ ဘယ်လိုသွေးဆိုးမျိုးနဲ့များ ဒီအရည်ကို ဒီလောက်မျိုချရဲ့ခဲရတာပါလဲ။

“မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလို့မရှိတော့တာလဲ”

“အေ့!... အရက်နဲ့! အေ့!... လဲသောက်ခဲ့တယ်လေ။ အေ့! ... ဟင်းဟင်း”

“ဘာကွ!”

“အစ်ကို! ... အစ်ကို စိတ်ထိန်းပါဦး”

ကြည့်စမ်း! အဘယ်မျှ ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်တာပါလဲ။ ဒီလောက်သိန်းထောင်ချီတန်တဲ့ကားကိုများ အရက်နဲ့ လဲသောက်ခဲ့တယ်တဲ့လေ။ ဒင်းကိုတော့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့သာ ထုရရင် စိစိညက်ညက်ကျေတော့မှာပါပဲ။

“မဖြစ်တော့ဘူး။ မင်းကို ဒီလိုသာလွှတ်ထားရင် ထင်တိုင်းကျဲနေဦးမှာပဲ။ ခြေငြိမ်သွားအောင် မိန်းမကိုပေးစားမှဖြစ်မှာ”

“မိန်းမ”

“အေးလေ”

“ယူမှာ... အေ့!... ယူမှာ”

“ကြည့်!”

“ဖေဖေ... အေ့! ပေးစားတာလည်း အေ့! ယူမယ်။ မေမေပေးစားတာ အေ့! တာလည်း ယူမှာပဲ။ ပြီးတော့ အေ့! ကျွန်တော်ကြိုက်တာ အေ့!... လည်း ယူမှာပဲ။ အေ့! အများကြီးယူမယ်”

“ဟာ! ဒီကောင်တော့”

ပြောချင်ရာပြောပြီး တရူးရူးအိပ်ပျော်သွားသည့်သားတော်မောင်ကိုသာ အငေးသားကြည့်နေရတော့ပါ၏။

ခက်ပါလား မှန်းသက်တံရယ်...

အခန်း (၁၆)

Phone မြည်သံကြောင့် တိုက်ခန်းအပြင်ထွက်စဉ် လန့်
သွားရပါ၏။ တံခါးနှစ်ချပ်ကို Lock ချသည့်အလုပ်ကို ပြီးစီးအောင်
လုပ်ပြီးမှ အိတ်ထဲရှိ Phone ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။
စောစောစီးစီး ဖေဖေ Phone ခေါ်နေပြန်ပါရောလား။

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“ဘာလုပ်နေလို့ အခုမှ Phone ကိုင်ရတာလဲသမီး”

“Sorry...ပါဖေဖေ ကျွန်မ Lock ချနေတာနဲ့ လက်
မအားလို့ပါ”

“ညနေအားမလား”

“ညနေ! အင်း... အားတယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ လ

ချုပ်စာရင်းတွေလုပ်ဖို့တော့ ရှိပါတယ်ဖေဖေ။ ပြောစရာများ နို့ လို့လား”

“အေး”

“အရေးကြီးလို့လားဖေဖေ”

“ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုအောင်ကို ညနေစောစောလွှတ်လိုက် ရမလား ဖေဖေ”

“ကျစ်! . . . အခုပြောမှာ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူးသမီး ရဲ့။ သားကိစ္စပါ”

“ရှင်! . . . မောင့်ကိစ္စ”

“ဟုတ်တယ်”

ဘုရားရေ! မောင်ကိစ္စတဲ့။ ဘာများဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ ဟိုနေ့ ကပဲ အိမ်မှာ ပြဿနာရှာသွားခဲ့တာ ပိုင်ကိုအားနာမိလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒီလောက်ကြီးမရင်းနှီးသေးပါဘဲ နင်ပဲဆဖြင့် မောင်ပြောတာကို ကြားခဲ့ရတာလေ။ ပိုင်ကော်လံစကိုကိုင်ပြီး လက် သီးဖြင့်ထိုးမှာမို့ ရွယ်လိုက်တာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။

ကဗျာသီနှင့်စေ့စပ်ဖို့ တွဲရန်ပြောခဲ့စဉ်ကတော့ ကိုယ် ကြိုက်သလိုလုပ်ဖို့ပြောခဲ့ပြီး အခုတော့ဖြင့် ကျွန်မကိုပြဿနာရှာ

နေတာပါလေ။ အခုလည်း ဖေဖေက မောင့်ကိစ္စဆိုပြီး ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ ကျွန်မကို တစ်မိသားစုလုံး လူစေ့တက်စေ့ ပြောနေကြတာလေ။

“ဖြစ်လား သမီး”

“ဘယ်ကိုလာတွေ့ရမလဲဖေဖေ၊ ပြောပါ”

“အင်း. . . အိမ်ကိုပဲလာခဲ့ပါလေ။ သားလည်းရှိနေမှာ ဆိုတော့ ပြောလို့ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ရှင်!”

“ညတုန်းက ဒင်း၊ ပုလင်းရောလူရော အလဲသောက်ခဲ့ တာလေ။ ဒီမနက် ခေါင်းတောင်မထောင်နိုင်ဘူး။ ကားနဲ့အရက် လဲသောက်ခဲ့တယ်ပြောလို့ ကိစ္စက ရှင်းရသေးတယ်”

“ဟောတော်! ဖြစ်ရလေ”

“ဒါဖြင့် ညနေတွေ့စို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ပြဿနာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ တရားခံက ကျွန်မသာ ဖြစ်နေပြန်တာလေ။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မထံ ညနေဘက်လာခဲ့တဲ့ ညမှာမှ အရက်သေစာသောက်ရတယ်လို့။ ဘယ်လိုလဲမောင်၊ နင် ဒီလိုသာ ထင်ရာစိုင်းနေရင် နင့်ဘဝအတွက် ဘာများကောင်းတာ

ရှိမှာမို့လို့လဲ။ သံကိုသံဖျက်မှသာ သံချေးတက်တာမှန်း နင်မသိ
လေရောသလား မှန်းသက်တံ။

တိုက်အောက်ကိုဆင်းခဲ့စဉ် Platform ဘေးမှာ ရပ်ထား
သည့်ကားကိုမှီပြီး လက်ဝိုက်ထားသည့်ပိုင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
အံ့သြသွားရလေ၏။ စောစောစီးစီး ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း တစ်မှောင့်
ပါလား။

“Morning...မိုး”

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ပိုင်ရဲ့”

“မိုးကိုစောင့်နေတာလေ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူကျိတ်ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ သူစိမ်းဆိုလို့ မှန်းသက်တံ
တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရင်းနှီးခဲ့လို့ပဲလားမသိပါလေ။ သူ့ကို
တော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုသာ သဘောထားတဲ့မိန်းကလေးမို့
သူလာစောင့်နေတာကို လန့်သွားသလိုပါပဲလား။

“အထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ညနေပြန်ရင်
အိမ်လည်ခေါ်မလားလို့လေ”

“အိမ်လည်”

“အင်းလေ”

“ပိုင်အိမ်ကိုလား”

“ဒါပေါ့”

“အာ... မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ မိုးရဲ့၊ လောလောဆယ်တော့ မိုး
ကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလိုသဘောထားပြီး ခေါ်ချင်လို့ပါ”

“လောလောဆယ်”

“အင်းလေ၊ နောက်မှခေါင်းစဉ်လဲပြီး ဖိတ်ခေါ်ရင်တော့
တစ်မျိုးပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ပိုင်၊ ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

“ဪ... မိုးရယ်၊ အခုက မိုးနဲ့ကိုယ်က မိတ်ဆွေ
ပဲမဟုတ်လား”

“အင်း”

“နောက်ဆိုရင် မိတ်ဆွေထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်ပိုကြီး
သွားမှာလေ။ အဲဒီအခါကျရင် ကိုယ့်ရဲ့သတို့သမီးဆိုပြီး မေမေတို့
နဲ့ မိတ်ဆက်ရုံရှိတော့တာပေါ့။ ကိုယ်ဆိုလိုချင်တာ အဲဒါပါ”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ကျွန်မမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်
သွားရပါ၏။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စောစောစီးစီး ကျွန်မကို ရည်းစား
စကားလာပြောနေသလိုပါပဲလားနော်။ မျက်နှာပူလိုက်တာ။

ဒီမှာဖြင့် ညနေကျ ဖေဖေအိမ်ကိုသွားရမှာမို့ ခေါင်းခဲနေ
ပါတယ်ဆိုနေမှပဲ။

“ဟောဗျာ၊ ဒါလေးပြောလိုက်တာနဲ့ ဒီလောက်အထိ
ပျက်နာပျက်နေရသလားမိုးရဲ့။ ဘယ်လိုလဲ”

“ပိုင်ပဲ ကျွန်မစိတ်ရှုပ်အောင် လာပြောပြီးတော့”

“Sorry...ပါ မိုးရယ်၊ မိုးကိုစိတ်ရှုပ်စေသလိုဖြစ်သွား
ရတာကိုပြောတာနော်။ ကိုယ်ကတော့ ပြောပြီးသားစကားကို ပြန်
ရုတ်သိမ်းမှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်အတည်ပြောနေတာ”

“ပိုင်ကလည်း”

“ယောက်ျားတိုင်း ပထမဆုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်မှန်း မိုးသိမိ
တယ်လေ။ ဒီတော့ ကိုယ်လည်း သူများထက်နောက်မကျချင်တာ
သဘာဝကျပါတယ်မိုးရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

တကယ့်ကို အတည်သဘောပြောနေတာဖြစ်မှန်း သူ့
ပျက်နာကိုကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပါ၏။ စိတ်ဆိုးရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ်
စိတ်တိုပြရမှာလား။ ကျွန်မ ဝေခွဲမရနိုင်ခဲ့။

“အစကတော့ ပိုင်ပဲ ကျွန်မလိုအပ်ရင် ကူညီမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ဒီစကားကို ဘာလို့ပြောရတာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောရမှာလား”

“ဘာလဲ၊ ပိုင်က ကျွန်မကိုညာဖို့စိတ်ကူးထားလို့လား”

“No! no!...မိုးကို လိမ်ညာမယ်လို့များ ထင်ရတယ်
လို့ မိုးရဲ့။ ကိုယ့်လိုလူက ညာပါ့မလား”

“သိနိုင်ဘူးလေ”

“အခုကတည်းက အထင်မှားခံရမှတော့ အဲဒီသက်သေ
ကို အတည်ခိုင်မာစေချင်တာပါ”

“ဒါဆို ချော်လဲရောထိုင်လိုက်တာပေါ့လေ”

သူရယ်စရာပဲ။ သူ့သိက္ခာကိုခွဲကွက်လျက် ပေါ့ပျက်ပျက်
စကားမျိုးမပြောမှန်းကိုဖြင့် ကျွန်မသိနေပါ၏။ သို့သော် မကြာ
သေးမီက ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲဖြင့် ပိုင်ကိုခေါင်းညိတ်လက်သင့်ခံဖို့က
တော့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာအမှန်ပါလေ။

“အချိန်တွေ အများကြီးရှိနေသေးပါတယ် မိုးရဲ့။ ဘာ
လဲ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုပြန်ကြိုက်ပါဆိုပြီး တုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်နေ
လို့များလား”

“ပေါက်ကရတွေ”

“အဲဒီလိုမှပေါ့၊ လေးလေးနက်နက်ဆုံးဖြတ်ရမှာ မှန်ပေ
မယ့် စိတ်ကိုတော့ ပေါ့ပေါ့လေးပဲထားပါ။ မဟုတ်ရင် မိုး အိုစာ

နေတာ မျက်နှာပေါ်မှာ အရေးအကြောင်းတွေ ထင်နေပြီ”

“ဟယ်! အဟုတ်”

“မယုံရင် မှန်ထဲကြည့်လေ၊ လာ... ကိုယ် လိုက်ဖို့ ပေးမယ်”

သူ့ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ရင်း နောက်ကြည့်မှန်လေး ထောင့်လေးကို လှမ်းကိုင်ကာ ပြူးပြဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အရေး အကြောင်းတွေတဲ့။ ဘယ်မှာလဲ၊ နဖူးမှာလား၊ မျက်လုံးဘေးမှာ လား။ ဒါမှမဟုတ် အောက်မျက်ခမ်းနားမှာများလား။ ဒီရက်ပိုင်း စိတ်ရှုပ်ပြီး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်၍ မျက်ကွင်းတွေညှို့နေ တာမှလွဲပြီး ဘာအရစ်အကြောင်းမှမတွေ့ပါလေ။

“ဟင်းဟင်း... မိုးကလေ၊ သူများပြောတိုင်း ပစ်ယုံ တတ်တဲ့ချာတိတ်လေးလို့ပဲ”

“ကြည့်စမ်း! ပိုင်ညာပြောတယ်ပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုပြောလိုက်လို့ ကိုယ့်ကားပေါ်ကို မိုးရောက်လာ တာမဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ပိုင်လိုက်တဲ့ ပိုင်လဲ”

“ဟယ်! အဲဒီလိုပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ တစ်ခါတလေ ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကို ပိုင် ပိုင်နိုင်နိုင်အသုံးချတတ်ရတယ်”

“လူလည်ကြီး”

ပေါ့ပါးစွာရယ်ဖြစ်ပါ၏။ ကျော်မိုးပိုင်ဆိုတဲ့ပိုင်က ခေါင်း မညိတ်ဘဲ ငြင်းဆန်ဖို့မလိုအပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ။ လက်သင့်ခံ ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိသေးတာတော့ အမှန်ပါလေ။

“ပိုင်ခေါ်နေတာမှန်ပေမယ့် ပိုင်ဆန္ဒရုံ ကျွန်မဖြည့်ပေး လို့မရသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီညနေ ချိန်းထားတာရှိလို့ပါ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ မှန်းသက်တံနဲ့လို့တော့ ကိုယ့်ကိုမပြော ပါနဲ့နော်”

ကျွန်မ ပြူးမိပြန်၏။ မောင်နဲ့က တကူးတက ချိန်းစရာ မမှလိုအပ်တာလေ။ မောင်တွေ့ချင်တဲ့နေ့ တွေ့ချင်တဲ့အချိန်မှာ ငြိမ်းဆိုရောက်လာတတ်တာမဟုတ်ပါလား။ ဒါဆို ပိုင်ကရော၊ မထူးပါဘူးလေ။ ကျွန်မဆီ Phone မဆက်ဘဲ လာစောင့်နေတာ ဝဲမဟုတ်လား။

“ဖေဖေနဲ့ပါ”

“အိမ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိပြန်ပြီတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်းမသိဘူး”

“အလုပ်ကိစ္စတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်နော်”

“အင်း... အလုပ်ကိစ္စက များသောအားဖြင့် ကိုအောင် ပဲ သွားပေးတတ်တယ်။ အခုက ပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး Phone ဆက်လို့”

“ဘယ်တုန်းက ဆက်တာလဲ”

“ခုလေးတင်”

တွေ့စရာများသွားတာမို့ နှစ်ယောက်သားငြိမ်သက်သွားရပါ၏။ စောထွက်လာသလို ပိုင်ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ထွက်လာရတာမို့ ကုမ္ပဏီရှေ့ကို အစောကြီးရောက်လာလေသည်။ အရမ်းစောနေသေးတာမို့ ကျွန်မ မသွားချင်သေးပါလေ။

“မေမေက ကိုယ့်ကိုမေးနေပြီ”

“...”

“ဘာလဲမသိချင်ဘူးလား”

“ပိုင်ပြောမှပဲသိမှာမဟုတ်လား”

“လက်တွဲဖော်တွေ့နေပြီမဟုတ်လားလို့ တပ်အပ်ကြီး ပြောချလိုက်လို့ ကိုယ် Shock ဖြစ်မတတ် လန့်သွားရတယ်”

“ပိုင်မေမေက ဘယ်လိုသိနေလဲ”

“အဟင်း... ကိုယ့်ပုံစံက သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလာတယ်တဲ့။ မိုးရော ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ”

ကျွန်မခေါင်းခါပြလိုက်တော့ သူတီးတီးရယ်လေ၏။ သူ့မိခင်ကပါ သားဖြစ်သူကို အမြင်တစ်မျိုးပြောင်းနေရင် ပိုင်ဘက်က ကျွန်မထံရှေ့တိုးဖို့ရာခိုင်နှုန်းက (၇၀)ကျော်နေမှာအသေအချာပါပဲလေ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ မေမေတို့တွန်းအားအတိုင်း လိုက်ရွှေ့ပြီး ပိုင်ကိုပဲ မျက်စိမိုတ်လက်ခံသင့်ပါသလား။

မများယွင်းနိုင်တာမှန်ပေမယ့် ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်လိုက်ဖို့ကိုတော့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေရတာအမှန်ပါ။ သူများတကာလူငယ်တွေလို ရင်ခုန်ဘက်နဲ့ အိပ်မက်အတူမက်ပျော်ခွင့်မရှိသလို ဗြဲနီးစားကြီး အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်မှာကိုဖြင့် စိုးရွံ့နေတာပါလေ။

ဪ... မှောင်ရယ်၊ နီးစပ်ခွင့်မရှိပေမယ့် နင်မသိရလေအောင် တိတ်တဆိတ်မျှသိပ်ချစ်ခွင့်လေးတောင်မှ ငါ့မှာမရှိပါလား။

“ခုတလော ဂါတိုင်းထက် ပိုလှချင်နေတာတဲ့”

“ဘာရယ်”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ့်ပုံစံက အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့လား။ ပြောပါဦး မိုးရယ်၊ အဝတ်အစားဆို အရောင်နုလေးတွေ ရွေးဖြစ်တာ၊ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ဆံပင်ကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြီးဖြစ်တာ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် မွှေးမြနေအောင် ပစ္စည်းတွေသုံးဖြစ်တာ သိပ်ကြီးများသိသာနေပြီလား”

“ဒါကတော့ ပိုင်ကိုယ်ပိုင် အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

“မေမေကတော့ သိပြီး၊ မိုးကတော့ ဘာလို့မသိရတာလဲ”

“အန်တီက ပိုင်ကိုမွေးထားတဲ့အမေလေ။ ဒီတော့ အလိုလိုသိနေတာ ဆန်းမတဲ့လား”

“ဒါဆို မိုးကရော”

ကြည့်စမ်း! လှည့်ပတ်ပြောနေရင်း နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပါလားနော်။ မာယာမကြွယ်ဝဘူးပြောပေမယ့် ယောက်ျားတွေ စကားကြွယ်တာကိုဖြင့် ကျွန်မသိနေပြီလေ။

“ကျွန်မယုန်လေး နှာစေးနေပြီ”

“မိုးကလည်းကွာ၊ ပြောရင်း ဒုံးတိကြီးဖြတ်ချရတယ်လို့”

“လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ ပိုင်”

“ကိုယ်တော့ မိုးကိုအိမ်လည်မခေါ်ရသေးခင် ဦးသူရိန်

နဲ့အရင်သွားတွေ့လိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ။ ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်မ နှာခေါင်းကိုသာ ရှုံ့ပြလိုက်တော့၏။ ‘အကြံကုန်ဂဠုန်ဆားချက်’ ဆိုတဲ့စကားပုံက ပိုင်အတွက်များ တီထွင်ခဲ့တာများလား။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ တံခါးပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲဝင်ခဲ့စဉ်အထိ ပိုင်ကားလေး ပြန်ထွက်မသွားသေးတာကိုဖြင့် စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာပါလေ။

အနိး (၁၇)

Taxi ဝေါ်မှဝင်းတော့ ညနေခြောက်နာရီ ရှိနေချေပြီ။
လာလို့ခေါ်တော့လည်း လာရမှာပေါ့။ ပြန်လို့နှင်ရင်လည်း ပြန်ရ
မယ့်ဘဝပါ မောင်။ နင့်အရိပ်လေးကို အမြဲမြင်တွေ့ချင်ပေမယ့်
ငါ့မှာက အခွင့်မရှိပါလေ။

“တင်း! တောင်!”

“ဂျုလောက်!”

Bell တီးလို့ သိသည်နှင့် တံခါးပွင့်သွားတာမို့ အိမ်ထဲမှာ
ဖေဖေရှိနေမည်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ မိမိ့ဆို အန်တီကြိုင်က ကျွန်မ
ကိုစောင့်ခိုင်းဦးမှာလေ။ ခြံတံခါးသေးသေးလေးမှ ခြံထဲသို့ဝင်ကာ
တံခါးကို စေ့ပိတ်လိုက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။
အပြန်မှောင်မှာကဖြင့် အသေအချာပါလေ။

အိမ်ဝရောက်တော့ တံခါးပွင့်သွားပြီး ဖေဖေကိုယ်တိုင် ကြိုလိုက်တာမို့ ပိုအံ့သြသွားရပါ၏။ ဒီနေ့တော့ အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်နေပါရောလား။

မဝံ့မရဲစိတ်က ရုတ်ချည်းရင်ထဲရောက်လာသဖြင့် မျက်နှာညှိုးသွားရတာအမှန်ပါ။ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနဲ့များ အပြောခံရဦးမှာလဲ။

“လာလေ သမီးရဲ့”

“ညနေစာစားပြီးပါပြီလား ဖေဖေ”

“အခုပဲ စားတော့မှာ၊ သမီးပါ တစ်ခါတည်းစားသွားလေ”

လာပြန်ချေပြီ။ မေမေနဲ့တုန်းကလည်း စားသောက်ဆိုင်ထဲခေါ်ကာကျွေးပြီး ကျွန်မကိုအမြန်ဆုံးချစ်သူရာဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့အတွက် တိုက်တွန်းပေးခဲ့တာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ။ အခုတစ်ခါ ဖေဖေကပါ ကျွန်မကိုပြောရန်ရည်ရွယ်နေပုံနဲ့ပါလေ။

“မစားတော့ပါဘူးဖေဖေ၊ ဖေဖေပြောတာကို နားထောင်ပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာပါ”

“ထိုင်လေ”

ညှို့ခန်းထဲခြေချမိစဉ် ညှို့ခန်းမှာပဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်တာ

မို့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါ၏။ ခါတိုင်းလို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စေမယ့်အမိန့်မျိုး မကြားရလောက်ပါရဲ့လေ။

“သေပါတော့မယ် မေမေရေ”

စူးခနဲထွက်လာသည့်အော်သံကြောင့် ကျွန်မ တုန်သွားရပါ၏။ မောင်ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး နေစရာမရှိအောင် ပျာလောင်ခတ်ကုန်ရတာလေ။

“သမီးမောင် ညတုန်းက အရက်တွေသောက်လာတယ်”

“ရှင်! . . .”

ကျွန်မ မျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! အရက်သောက်ဖြစ်တဲ့အထိ မောင်ဘာကြောင့်မိုက်မဲရပါသလဲ။ ဦးခေါင်းနှင့်ဆက်နွယ်နိုင်သည့်ဝေဒနာမျိုး လုံးဝမရှိရလေအောင် ဒီလိုမူးယစ်စေနိုင်တဲ့အဖျော်ယမကာမျိုးကို သတိချုပ်ရှောင်ရှားဖို့ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် မှာထားတာလေ။ သို့ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ပြုလုပ်ရပါသနည်း။

“ဘာကြောင့်လဲလို့ မမေးချင်ဘူးလား”

ခေါင်းကိုသာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါပြလိုက်ပါ၏။ အဲဒီနေ့က ပိုင်နဲ့မောင် ကျွန်မတိုက်ခန်းမှာ ဦးဆုံးတွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ တားဆီးမရ သောင်းကျန်းခဲ့သေးတာပဲ။ ဘယ်သူဘယ်

ဝါကြောင့်ဆိုတာကို ကျွန်မအကြောင်းပြောရာမလိုပါဘူးပေးပေးရယ်။

“အဲဒါ သမီးကြောင့်ဖြစ်တာ”

ခေါင်းကိုင်းချလိုက်မိ၏။ ကော်ဇောနီနီထက်မှာ ရှိနေသည့် ခြေဖဝါးတွေက အေးစက်နေပြီလေ။ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ တာ စုနေပါလျက် အပြစ်က ထပ်ရှိပြန်သတဲ့လား။ ဒီမိသားစုရဲ့အဖြည့် ခံအဖြစ် ကျွန်မဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလအထိ ရှိနေရမှာပါလိမ့်။

“ဖေဖေနဲ့မြိုင် တိုင်ပင်ပြီးမှ သမီးကိုပြောခဲ့တာ။ သား ကိုလိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ့် အစီအစဉ်ဆွဲပေး နိုင်မယ့်နည်းလမ်းမျိုး သမီးမချမှတ်နိုင်ဘူးလား မိုးနဲ့သာ”

“ကျွန်မ”

“ဖေဖေလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သမီး ကဃနဏ နား လည်သေးရင် ဖေဖေသားအတွက်လည်း အကောင်းဆုံး သမီး စီစဉ်နိုင်ရမှာပေါ့”

Plan တဲ့။ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်သမျှအားလုံးကို ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်စွာဖြေရှင်းနိုင်တာ မှန်ပါရဲ့။ သို့သော် နှလုံးသားရဲ့ဆုံး ဖြတ်ချက်ရဲ့အစီအစဉ်ကိုတော့ ကျွန်မမလုပ်နိုင်သေးပါလေ။ လက် ဆင့်ကမ်းနေတဲ့ပိုင်က ကျွန်မကိုပါ။ ကျွန်မ လက်ကမ်းပေးချင်သူ က မောင်ပဲမဟုတ်ပါလား။

“နားထဲမှာ တဝန်းဝန်း တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ကြားနေရတာဗျ”

ဗုဒ္ဓေါ! နားထဲမှာအသံတွေ ကြားနေရပြန်ပြီတဲ့လေ။ မောင် မှာ ဒီရောဂါရှိနေလို့ သိနေပေမယ့် ကာယကံရှင်က ကိုယ်လုပ် ချင်တာကို လုပ်တတ်တဲ့ခေါင်းမာသည့်လူကို။ ယမကာဘေးထွက် ဆိုးကျိုးကြောင့်ပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် နယ်စဉ်က ပျောက်ခဲ့ ကဲ့ရောဂါက ပြန်ပေါ်လာလို့ပဲလား။ ခက်လိုက်တာမောင်ရယ်။

“သားကို သမီးချောပြောရင် ရမယ်ဆိုပြီး ဦးမိုးမြင့်ရဲ့ သမီးလေးနဲ့ကိုစွကို ဖေဖေတို့စီစဉ်ပေးထားတာမိုးရဲ့။ အခုတော့ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာပူစရာဖြစ်အောင် ထော်လော်ကန့်လန့်သွား လုပ်ခဲ့သတဲ့”

ကောင်းရော။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က ဒင်းလေး ဒေါသု ပုန်ထပြီး ရောက်လာတာကို။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြဿနာသွား ရှာပြီး အပြစ်မှန်သမျှ ကျွန်မကိုပုံချနေပါရောလား။ နင်ဘယ်လို ကောင်လေးလဲ မောင်။

“ဘာပြောစရာမှမရှိဘူးလား သမီးမိုး”

သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ပြောချင်တာကိုရော (အလုပ်ကိစ္စမှလွဲ၍) ကျွန်မပြောခွင့်ရှိလို့လား။ ဘယ်တော့မှဆို ဖေဖေတို့လူကြီးတွေ ပြောသမျှကိုသာ ကျွန်မအလိုက်သင့်လေး

ခေါင်းညိတ်နာခံခဲ့ရတာပါလေ။

“ဖေဖေပြောသမျှကို နားထောင်ဖို့ရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုလေးတော့ ပြောသင့်တယ်လို့ ဖေဖေတော့ ယူဆတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်အရာမဆို အနည်းဆုံး နည်းလမ်းနှစ်မျိုးတော့ ရှိကြတာ သမီးလည်းသိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ကောင်းပြီ၊ သားကို အရင်ဆုံး စေ့စပ်ပေးလို့မရရင် နောက်တစ်နည်းက ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

လက်ဖျားတွေ ချက်ချင်းအေးစက်သွားရပါ၏။ တကယ် တမ်းလက်တွေ့ပစ်မှတ်က မိုးနဲ့သာဆိုတဲ့ကျွန်မကိုပဲမဟုတ်လား။ အသက်ရှင်သန်နေပါလျက်နဲ့ မောင်နဲ့ဘဝခြားရလေအောင် ဖေဖေ တို့ တမင်ကြီးစွတ်ဖန်တီးချင်နေတာပါလေ။

“သမီးကိုပဲ အရင်ဆုံး မဖြစ်မနေလက်ထပ်ပေးမှ ဖြစ် တော့မယ်”

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါ ပဲလား။ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ဂရုတစိုက်ပြုစုပျိုးထောင်

ပေးခဲ့တာကို ကျေးဇူးအနန္တတင်ရှိပါတယ်ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မနေချင်တဲ့သူစိမ်းတစ်ဦးရဲ့ရင်ခွင်ထဲကိုတော့ အတင်းဇွတ်ထည့် မပေးချင်ပါနဲ့လား။

“သမီးမှာ ရွေးချယ်ဖို့ Chance ရှိပါတယ်”

ဖေဖေက စကားကို ခဏနားလိုက်လေ၏။ ဟင့်အင်း ဖေဖေ၊ ကျွန်မ ငြင်းပါရစေ။ ဖေဖေရွေးစေချင်တဲ့အမျိုးသားတွေ ထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှမရွေးချယ်ပါရစေနဲ့လား။ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ကျွန်မနှလုံးသားကို အပိုင်စားပေးချင်နေတဲ့သူက ဖေဖေရဲ့သား ဖြစ်တဲ့ မောင်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေလို့ပါဖေဖေ။

“Five star သဘောအင်ဂျင်နီယာ မောင်မင်းခန့်ကို ရယ်၊ သီဟသူရဘွဲ့ရထားပြီးသား ဗိုလ်ကြီးစစ်နိုင်ရယ်၊ နောက် လောလောလတ်လတ် House ဆင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ဖေဖေသူငယ် ချင်းရဲ့သား မောင်နေသွန်းခရယ်၊ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက သမီး နှစ်သက်သဘောကျတဲ့သူကိုရွေးပါ။ သူတို့နဲ့သမီးကို ဖေဖေကိုယ် တိုင် မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

စားပွဲထက် တင်ပြလိုက်သည့် Colour ဓာတ်ပုံသုံးပုံကို တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ရည်မွန်သည့်လူငယ်တွေမှန်း သိ သာပါရဲ့။ အဲဒီလူတွေမှာရော ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချစ်သူမျိုး မရှိနိုင်

ဘူးလား။ ကျွန်မလို ဖေဖေရဲ့မွေးစားသမီး(အမည်ခံ)ကို ရွေးမယ်
လို့များ ဖေဖေထင်နေပါသလား။

အညတရပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတာ လမ်းဘေးမှာသာ ပေါက်
လေ့ရှိတာမို့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ အလေးထားကြ
တာမဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ။ အမှတ်တမဲ့ ကျော်ဖြတ်သွားရုံလေးပဲ
ရှိကြတာပါ။ ဘယ်သူကများ အမြတ်တန်း ခူးဆွတ်နမ်းရှိုက်ချင်
ပါ့မလဲလေ။

ရွေးပေးထားတဲ့သူတွေက ကုမ္ပဏီတွေနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲလား။ ပညာတတ်ပီသပါပေ ဖေဖေရယ်။ ကုမ္ပဏီ
လောကက လူနဲ့သာ ကျွန်မနီးစပ်သွားခဲ့ရင် နောင်တစ်ချိန်ချိန်
မှာ MD ဖြစ်လာမယ့်မှုန်းသက်တံနဲ့ ကျွန်မကို မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဖြစ်မှာကို ကြိုသိနေတာပဲကိုး။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ သမီး”

“ဒီထဲကရွေးမှပဲဖြစ်မှာလား ဖေဖေ”

ဖေဖေမျက်နှာ မှိုင်းခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊
မောင့်ကိုလို့များ ပြောချလိုက်မိရင် ဒီနေရာမှာပဲ ဘိုင်းခနဲလဲကျ
သွားမှာလားဖေဖေ။

ကျွန်မ မလုပ်ပါဘူး။ မလုပ်ဝံ့တာထက် မလုပ်ရက်တာ

အမှန်ပါ။ မိဘတွေကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို
ဒီနည်းနဲ့တော့ မကန်းပါရစေနဲ့ရှင်။

“သမီးမှာ ရွေးချယ်ထားပြီးသားလူ ရှိနေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာတာပါလား။ အဘယ်
မျှ သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေပါလိမ့်နော်။ ယှဉ်ပြိုင်တာမျိုးမဟုတ်ပေ
မယ့် နင့်ကိုတစ်ခါလောက်လေးတော့ ငါနိုင်ချင်ပါတယ်မောင်။
တစ်သက်လုံး နိုင်စားခဲ့သမျှ ငါ့သည်းခံခြင်းတွေထဲမှာ နာကျင်မှု
တွေသာ အဆုံးမဲ့ပျော်ဝင်ခဲ့တာကို သိပါရဲ့လား။

“ကိုကျော်မိုးပိုင်ပါ။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကိုတော့
လောလောဆယ်မသိသေးပါဘူး။ ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တစ်ခုရဲ့ Chair
man ပါဖေဖေ”

“ငါ့သမီးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဘယ်မှာတွေကြတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ လမ်းမှာ မတော်တဆဆုံရင်း တွေ့ခဲ့ခင်ခဲ့ကြ
တာပါဖေဖေ”

“တော်တော်ရော ရင်းနှီးနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်အခြေအနေအဆင့် ရောက်နေပြီလဲ”

အခြေအနေတဲ့။ 90 တည့်တည့်မတ်မတ်မှာ ရှိနေပေမယ့် မောင်တစ်ခွတ်ထိုးလာလုပ်သွားတာမို့ ကျွန်မနဲ့အနီးဆုံးကို ပိုင်ရှေ့ဆက်တိုးနေမှန်း သိနေတာပါလေ။ မယုံလို့မဟုတ်ရပါဘူး ပိုင်။ ပုံအပ်ဖို့ မဝံ့ရဲသေးတာအမှန်ပါ။

“သူ့ဘက်ကတော့ Propose လုပ်ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို သမီးဘက်က စဉ်းစားစေပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းတယ်၊ မြန်လေကောင်းလေပဲ သမီးရဲ့။ သမီးကို တစ်နှစ်မကံလာဆောင်ပေးပြီးရင် နောက်နှစ်မှာ မောင်ကို ဆောင်ပေးလို့ရမှာ”

မှန်းချက်ကတော့ သေသပ်ပါ။ လူကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလိုမျိုး အလကားပေးနေသလိုပါပဲလားနော်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ပိုင်မည်မျှတန်ဖိုးထားသလဲဆိုတာကို ကြိုသိထားတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“သမီးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းရော သူသိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မပြောပြထားပါတယ်ဖေဖေ။ ဖေဖေတို့မွေးစားခဲ့တဲ့လူက အထိ ပြောထားတာပါ။ သူ့အကြောင်းတွေ

ကိုတော့ ကယနဏသိပ်မသိရသေးဘူး”

“ဖေဖေသမီးကို ဒါကြောင့်တော်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ဘယ်အလုပ်မဆို ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲရဲချတတ်လို့ ဖေဖေသိပ်စိတ်ချတာ။ အင်း. . . အိမ်ထောင်ခွဲရင်တော့ အဲဒီရုံးခွဲကို သမီးအတွက် အမွေခွဲပေးဖို့ မြင်ခဲ့ဖေဖေ ချော့ခွေးရဦးမယ်”

“မလိုပါဘူးဖေဖေ၊ ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့။ ကျွန်မကို အရွယ်ရောက်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး ပညာသင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေက အများကြီးပါပဲ။ အမွေပေးဖို့မလိုအပ်ပါဘူးဖေဖေ”

“မဟုတ်တာ၊ သမီးကိုဒီလိုပေးဖို့ ဖေဖေတို့ ဟိုးအစောကြီးကတည်းက စီစဉ်ထားတာပါ။ မဟုတ်ရင်လည်း သမီးစီးပွားထောင်ဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့ငွေကိုပဲ”

“မပေးနိုင်ဘူး”

လှေကားဆီမှ အသံရုတ်တရက်ပေါ်လာတာမို့ ကျွန်မရော ဖေဖေပါ လန့်သွားရပါ၏။ ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေသည့်မောင်ကို မေမေတွဲပြီး ဆင်းလာနေချေပြီ။ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ငါကရော နင်တို့ဆီက ဘာတစ်ခုကိုမှ တောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူးမောင်ရယ်။

“အဲဒါတွေက ကျွန်တော်နဲ့ပဲဆိုင်တဲ့အရာတွေပါဖေဖေ”

“သားကလည်းကွာ”

“ဘာသက်ရှိသက်မဲ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး။ မေမေလည်း ပေးခွင့်မရှိဘူး”

“သား”

“နင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးရင် ဒီအိမ်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာစရာမလိုတော့ဘူး မိုးနဲ့သာ”

“ဟဲ့!”

“နင့်မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး”

ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲထထွက်ခဲ့ပါ၏။ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ ဖို့ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်ဖြစ်တာကို ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်ပါ လေ။

အခန်း (၁၈)

“ဘာသဘောလဲ မိုး၊ ကိုယ်တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင် အောင်ဘဲ”

“နောက် Project တွေကို ကိုအောင်ပဲ စကိုင်ပေးဖို့ ပြောနေတာလေ။ ကျွန်မက လုပ်လက်စမှန်သမျှ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးမှာပါ”

“အေးလေ၊ အဲဒါကိုပဲပြောနေတာ၊ မိုးပြောနေပုံက အခု ဝဲ အလုပ်ကထွက်တော့မယ့်ပုံမျိုးကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ”

မယ့်သလို ညည်းတွားလိုက်သည့်မန်နေဂျာကို ဂရုမစိုက် နိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲပိုက်ထားသည့် File တွေကို စားပွဲထက်

တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ လက်မှတ်ထိုးပြီးသား File တွေကို Aluminium ဗီဒီအံဆွဲထဲ ထည့်သိမ်းနေစဉ် မျက်ရည်တို့က ရစ်ဝဲလာလေ၏။

‘နင့်မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး’တဲ့။ ရက်စက်ဖို့မောင်ရယ်။ ငါက နင်မုန်းအောင် ဘာအမှားတွေကိုများ လုပ်နေမိလို့လဲ။ ပြောပါဦး။ ပိုင်နဲ့ငါက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလိုဘဝမှာပဲ ရှိသေးတာပါ။ ရှေ့ကိုဆက်လှမ်းဖို့ ခြေလှမ်းကို ငါမရွှေ့သေးဘဲ ဘူးမောင်။

ငါသာ ရှေ့တစ်လှမ်းဆက်တိုးလိုက်ရင် ပိုင်နဲ့ငါက ချစ်သူဘဝထက်ပိုပြီး လက်ထပ်ဖို့က နီးစပ်သွားမှာလေ။ ‘အချစ်’ဆိုတဲ့အရာကို ဘယ်လိုအရသာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးရှိမယ်မှန်းကို တောင်မှ မမြည်းစမ်းရသေးပါဘဲ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“မိုး”

“...”

“မိုး”

“ရှင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကိုယ်ခေါ်နေတာဖြင့် ကြာ

နေပြီ”

ရုံးခန်းမှာကို သတိရသွားတာမို့ ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တို့ကို အမြန်သုတ်လိုက်ရပါ၏။ ကိုအောင်က လက်ထပ်ထားတာ ခြောက်လခန့်သာ ရှိသေးတာလေ။ လက်ထောက်မန်နေဂျာမလေး ငိုနေတာကိုမြင်ပြီး ချောနေတုန်း ကိုအောင်မိန်းမဖြစ်သူ မလေးလေးသန့်သာ မြင်လိုက်လို့ကတော့ ခေါင်းဆစ်နင်းခံရပြီပဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငိုနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးသာပြောတယ်၊ မျက်ခွံတွေပျိုးပြီး မျက်လုံးတွေ ရဲနေတာ ငိုတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“အစ်ကိုကလည်းလေ၊ ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို လိုက်စပ်ချင်ရတယ်လို့”

“အံ့မာ! မေးဖြင့်မမေးရသေးဘူး။ ကြိုငြင်းချင်နေတာက အရင်ပဲ။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေပြည့်ကျပ်နေသလဲ။ ဖွင့်ပြောရမယ့် လူမရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြော။ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းရှိမှပေါ့၊ မောင်နှမတွေပဲဟာ”

မောင်နှမတွေကဲ့လား။ မောင်နဲ့အတူတူ ကြီးပြင်းခဲ့သည့် ကာလတွေက ကြာရှည်ခဲ့ပြီးပါပြီလေ။ မောင်နှမလိုသဘောထား

ခဲ့ပေမယ့် အနေနီးစပ်သည့်အချိန်ကြောင့် သံယောဇဉ်ပိုပြီး တွယ်
တာကာ ရင်ခန့်သံမြန်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။ ‘နှစ်ကိုယ်တူချစ်ခွင့်’
ဆိုတဲ့ အခွင့်အလမ်းမျိုးက ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ လမ်းပိတ်နေသည့်
တံတားလိုပါပဲမဟုတ်ပါလား။

“စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းလည်း မသင့်ပါဘူးအစ်ကို
ရယ်။ တစ်ခါတလေ မျှီသိပ်ထားတာကမှ ပိုကောင်းဦးမှာပါ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့လေ၊ မိုး Resign တင်မှာကို ကိုယ်
လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ အန်ကယ် ဦးသူရိန်က ငြင်းမှာ
အမှန်ပဲ”

“ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကိုအောင်ကိုလည်း ခေါင်းမခံခိုင်း
စေချင်ပါဘူး။ ထွက်စာတင်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖေဖေ
ဆီမှာ တင်မှာပါ”

“ဘယ်လို”

တအံ့တကြဲဖြစ်သွားသည့် ကိုမျိုးအောင်ရှေ့မှ ကျွန်မ
လှည့်ထွက်လိုက်ပါ၏။ အာတွေခြောက်နေတာမို့ ရေအေးအေး
လေး တစ်ဝကြီးသောက်ချင်နေတာအမှန်ပါလေ။ ရုံးခန်းအပြင်
ရိုစတို (ကော်ဖီဖျော်ခန်း)သို့သွားရန် ငြင်လိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ်တို့နဲ့ ပြဿနာများ ဖြစ်ကြသလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီလိုပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မဟုတ်မှလွဲရော၊ မှန်းသက်တံနဲ့လား မိုး”

ကျွန်မ ပခုံးကိုတွန့်ပြလိုက်ပါသည်။ မပြောချင်ပေမယ့်
ကျွန်မ၏မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ကိုအောင် သိနိုင်သည်ပဲ။ ရုံးခန်း
ပံခါးကိုဖွင့်လိုက်မိစဉ် အပြင်မှာရပ်နေသည့်လူကို ဘွားခနဲတွေ့
လိုက်ရတာမို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရလေ၏။ ပြောနေတုန်း
ရောက်လာတာ ဒီကောင်လေး သေခဲဦးမှာပါလေ။

“နင်...”

ကျွန်မစကားက မဆက်ဖြစ်ဘဲ အစမှာပင် ရပ်သွားရပါ
၏။ မောင့်နောက်မှာ ကွယ်ရပ်နေရာမှ ဘေးမှာယှဉ်ရပ်လိုက်သည့်
ကောင်မလေးကိုမြင်လိုက်ရစဉ် တစ်ကိုယ်လုံး မီးအူဟပ်လိုက်
သည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မောင်တော့ ကျွန်မကို ကောင်း
ကောင်းကြီး ပညာပြချေပြီ။

“သူလား ကိုကို”

‘ကိုကို’တဲ့။ လက်ဝါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားသည့်မောင့်လက်တို့က မြဲမြဲလေစွ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ချစ်
သူရှိနေပြီဆိုတာကို ငါ့ရှေ့ ဒီလိုလာပြစရာမလိုပါဘူးမောင်ရယ်။

“ဟုတ်တယ် ကဗျာရဲ့၊ ကိုယ့်အစ်မလေ၊ မိုးနဲ့သာတဲ့”

“ကဗျာပါ မမ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

လက်ကမ်းပေးပေမယ့် ကျွန်မဆွဲပြီး မနှုတ်ဆက်ဖြစ်ပါလေ။ ပုံစံက ရဲတင်းပြီး ဘာမဆိုအကြောက်အလန့်မရှိပုံမှန် သိနိုင်သည်ပဲ။ လိုက်ဖက်ပါရဲ့မောင်။ နင်နဲ့သက်တူရွယ်တူ ချာတိတ်မလေးရဲ့အသည်းကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး သိမ်းသွင်းနိုင်တာ အံ့ဩမိပါရဲ့။

“Sorry...နော်၊ ကျွန်မ ဖုံတွေပေးတာမို့ လက်မဆေးရသေးဘူး”

“ဪ”

“ဘာသဘောလဲ မိုး၊ နင်...”

“အထဲမှာ မန်နေဂျာရှိတယ်လေ၊ ငါလက်ထွက်ဆေးမလို့ ထွက်လာတာ။ ခဏလေးနော်”

ကဲ! သဘောထားသေးသိမ်တယ်လို့ပဲဆိုဆို၊ ကိုယ်နဲ့ရန်သူဖြစ်လာမယ့်မိန်းကလေးကိုတော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်ချင်ပါ။ သန့်စင်ခန်းသို့အရင်ဝင်ကာ လက်ဆေးပြီး ခဏမျှနားလိုက်မိလေ၏။ စတိုခန်းထဲ ရေဝင်သောက်နေစဉ် ပန်ပန် ဝင်လာတာမို့ ကျွန်မကိုတွေ့သွားပါသည်။

“ဟော! မမိုးက ဒီရောက်နေတာကိုး။ ဧည့်သည်တွေ

စောင့်နေကြတယ်”

“မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“မမိုးကလည်း၊ မမိုးနဲ့တွေ့ဖို့ အခုပဲရောက်တာကို”

ဟုတ်ပါတယ်၊ မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ဒီထိလာပြီး မဏ္ဍာန်တိုင်တက်ပြနေမှတော့ အလိုက်သင့်လေး လက်ခံရုံပဲပေါ့။ နင့်အလှည့်မှာ နင်လုပ်ထားပေါ့၊ မှန်းသက်ကံ။ ငါ့အလှည့်ကျရင် နင်လည်း ငါ့လိုအပြုံးမျိုးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလက်ခံနိုင်ပါစေ။

“ညနေ ကျွန်မ ရုံးစောစောဆင်းမှာနော် ကိုအောင်”

“ဒေးပါ၊ ဘာလဲ... တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ Date ထားလို့လား”

“အာ”

ချာတိတ်မလေးဆီမှ အသံကျိတ်ထွက်လာလေ၏။ ရုံးခန်းထဲက ဧည့်သည်ဆက်တိုင်းနှစ်ယောက်ခုံပေါ်မှာ ခုထိ လက်တွဲမဖြုတ်သေးဘဲ ထိုင်နေတုန်းပါလေ။ လုပ်သာလုပ် မှန်းသက်ကံရေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေအတော်ရောက်နေပြီလား”

“ဘာကို... ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“ဪ... ကဗျာနဲ့မောင်တို့ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ နီးလာပြီ

လားလို့မေးတာလေ။ မောင်က အဲဒီလိုပဲကဗျာရေး၊ ဘာမဟုတ် တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့လည်း ကျွန်မကိုအနိုင်လိုချင်တာ”

“ရှင်”

ပန်ပန်က ကော်ဖီနှင့်မှန်လာချပေးလိုက်တာမို့ စကားပြတ် သွားရပါ၏။ Laptop ကိုဖွင့်ထားလျက်သားကြီးဖြစ်နေတာမို့ အလုပ်ဆက်လုပ်ရန် ကိုယ့်ခုံမှာပင် ကိုယ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မိုးက ဘာလဲကွ”

“အလုပ်ရှုပ်နေတယ်လေ၊ မတွေ့ဘူးလား။ ငါက နင့် လို ဖေဖေရှေ့မှာ အယောင်ပြအလုပ်ဆင်းပြီး ညနေ အိမ်စော စောပြန်ခွင့်ရှိတဲ့ဝန်ထမ်းမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်တာဝန်တော့ ကိုယ် ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ရတယ်”

“ငါတို့ ခဏပဲလာတာပါ မိုး။ နင့်ဆီမှာ အကြာကြီးနေ မှာမှမဟုတ်တာ။ တကူးတကလာတွေ့တာကို ဂရုမစိုက် အလေး မထားသလိုတော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး”

“ကိုကို”

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုယ်ပိုင်အချိန် ငါအိမ်မှာရှိတဲ့အခိုက် လာပါလား မောင်။ ဒါက အလုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“နင်”

ထိုင်ခုံမှထရပ်ကာ ကျွန်မရှိရာဆီ မောင်လျှောက်လာပြီ မို့ ဟိုချာတိတ်မလေး မဆွဲဝံ့။ မန်နေဂျာက ကျွန်မတို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ပြောလို့ရစေရန် Phone ပြောသလိုဖြင့် ပန်ပန် ဝင်လာ ကတည်းက ထွက်သွားတာလေ။

“ကိုကို”

“အသာနေစမ်းပါ။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းပါ့မယ်”

“ကျစ်!”

မောင်က ကျွန်မစားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ ရပ်လိုက် ပြီး ကျွန်မကိုစေ့စေ့ကြည့်လေ၏။ စိမ်းသက်သည့်မျက်ဝန်းတို့က ကျွန်မရင်ထဲတိုင် အေးစိမ့်သွားရတာ အမှန်ပါလေ။

“ဒါ ဘယ်သူပိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီရုံးခွဲလဲ”

“နင်သိရဲ့သားနဲ့ မေးဖို့မလိုအပ်ဘူးလို့ ငါယူဆပါတယ် မောင်”

“အေး. . . အဲဒါကို နင်သိရင် ငါနဲ့ကဗျာကို လူမထင် သလိုပုံစံမျိုးနဲ့ မဆက်ဆံပါနဲ့ မိုးနဲ့သာ”

ရင်ထဲအောင့်သက်သွားရပါ၏။ မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ဘူး ပြောတဲ့လူကိုယ်တိုင် အခုတော့ ကျွန်မကိုစေ့စေ့လာကြည့်နေတာ လေ။ ကိုယ်က ဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘဲ ဤသို့အထင်မှားစေတာကို

တော့ အားနာသွားမိတာအမှန်ပါပဲ။

“ငါ့လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခဏပဲ ဆက်လုပ်နေတာပါ မောင်။ ဒါ Save ပြီးရင် နင်ပြောတာကို နားထောင်ဖို့ အခုပဲ ထတော့မလို့ပါ။ နင်ထင်သလောက် ငါမရိုင်းပါဘူးမောင်”

“ငါ ကဗျာနဲ့စေ့စပ်တော့မယ်၊ အဲဒါ နင့်ကိုလာအသိပေး တာ”

ရင်ဘတ်ထဲ စူးအောင့်သွားရလေ၏။ အသည်းထဲ ဖျတ် ခနဲကွဲအက်သွားသလို ထိရောက်မှုမျိုး နင်လုပ်ပြတာပါပဲလား မောင်။ အင်းပေါ့လေ၊ စိမ်ခေါ်ပြီဆိုမှတော့ ရှေ့ဆက်ဖို့ နင်ကြိုး စားနေပြီမှန်း ငါသိထားသင့်တာပါပဲ။

“ဝမ်းသာပါတယ်၊ Congratulation ပါ”

“နေဦး၊ ငါပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါနဲ့ကဗျာ မင်္ဂလာဆောင်ရင် နင့်ဆီက တန်ဖိုးကြီးတဲ့ လက်ဖွဲ့မျိုး တောင်းချင်လို့”

ကျွန်မ သူ့ကိုပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကျွန်မတစ် ကိုယ်လုံး အေးစက်စက်အငွေ့အသက်တို့ ခြုံလွှမ်းခံရသလိုဖြစ် နေသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပါသည်။

မောင့်ထံမှ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံသာရှိသည့် အပြုံးခပ်မဲ့မဲ့ပေါ်

လာလေ၏။

“ပြောလေ”

“ငါ မင်္ဂလာဆောင်ရင် နင် ဒီရုံးခွဲကို လက်လွှတ်ပေး ဖို့ပါ”

“ဘာရယ်”

“ကိုကိုကလည်းကွာ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ”

“ဒါ ကိုယ်တို့ကိစ္စပါ ကဗျာ။ မင်းနဲ့မဆိုင်တာမို့ ဝင်မပြော ပါနဲ့။ Please!”

ကြည့်စမ်း! ပညာသားပါလှချည်လား။ ကျွန်မကို ဒီနေ ရာကနေ အနှေးနဲ့အမြန် အလုပ်ထွက်သွားစေချင်တာပေါ့လေ။ ရက်စက်လိုက်တာလို့ ငါ မကြွေးကြော်ဝံ့တော့ပါဘူး။ ကမ္ဘာမီး လောင်ရင် သားကောင်ချနင်းလေ့ရှိတာ သဘာဝပေကိုး။

နင်ဖွင့်မပြောခင်ကတည်းက ငါအလုပ်ထွက်တော့မှာပါ မောင်။ လကန်ဖို့ တစ်ပတ်ကာလကလေးကို အားတင်းပြီး လာ ဆင်းနေရပါလျက်နဲ့ ဒီလူကို ခွန်အားဆုတ်ယုတ်ရလေအောင် တမင်ဖန်တီးပါရောလား။ အလုပ်ပါမက လက်ရှိနေနေတဲ့တိုက်

ခန်းကိုပါ နင်ပြန်သိမ်းချင်ရင် ငါပြန်အပ်မှာပါ မှန်းသက်တံ။

“ဖေဖေပြောခိုင်းလို့လား”

“ဖေဖေသိစရာမလိုပါဘူး။ ဒါ ငါပိုင်ဆိုင်သင့်တာမို့ ငါ့ဘက်က တောင်းဆိုတာပဲ။ နင်နားလည်ပါတယ်။ ဖေဖေဆီလာ ပြန်အပ်ရင်လည်း နင့်သဘောနှင့်ဆန္ဒအလျောက် အပ်ပုံမျိုးပဲ ငါ လိုချင်တယ်”

လောဘကြီးတာလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့ဆီက လှယူမှုကို မလိုလားတဲ့မစ္စရိုယလေပဲလား။ ကျွန်မ မသိတော့ပါလေ။ ငယ်စဉ်က ကျွန်မဆော့နေသည့်အရုပ်လေးကို လှယူကာ ကျွန်မ စားနေသည့်မှန်ကို လှစားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက် ရဲ့ မသိစိတ်တုန့်ပြန်မှုကို နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့တာလေ။

အခုလိုမျိုး သူပိုင်ဆိုင်တာကို ပေါ်တင်ကြီး လာတောင်း လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှထင်မထားမိတာအမှန်ပါလေ။ ကောင်းပြီ မှန်းသက်တံ။ နင့်ဘက်ကစပြီး စိမ်ခေါ်ရင် မိုးနံ့သာဆိုတဲ့ငါ့ဘက် ကလည်း ဘွာခတ်ဖို့စိတ်ကူး လုံးဝမရှိပါဘူး။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ နင်နဲ့ငါဟာ အဝေးဆုံးကို ရောက်သွားပြီဆိုတာပါပဲလေ။

အခန်း (၁၉)

“ကိုယ်ဖြင့် လုံးဝကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒီချာတိတ် အဲဒီလောက်ထိ သဘောထားသေးသိမ်စရာလား မိုးရဲ့”

စက္ကန့်ပုံတွေထဲ စာအုပ်တွေထည့်ပိတ်ကာ အသားရောင် Tape ဖြင့် ဝိုင်းပိတ်ပေးရင်း ပိုင်က ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက် လေ၏။ အိမ်ပြောင်းမယ်ဆိုတာကို Phone ထဲမှာ လွှတ်ခနဲပြော မိတာနဲ့ အိမ်ကိုပေါက်ချလာတော့တာလေ။

“လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးပဲလေ ပိုင်ရယ်။ ဖေဖေတို့ အမွေခွဲပေးမယ်ဆိုတာကို ကြားတာနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ကန့်ကွက် ခဲ့သေးတာပဲဟာ။ သူ မလွန်ပါဘူး”

“ဒါတော့ဒါပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မိုး ကိုလည်း နည်း

နည်းတော့ ငဲ့ကြည့်သင့်တာပေါ့။ အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ရင်းပြီး”

“တော်တော့ ပိုင်၊ ဒီစကားကို နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ မရွတ်မိပါစေနဲ့။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့လိုက်ပါ”

“Sorry...ကိုယ်က ဘာရယ်မဟုတ် ကရုဏာဒေါသနဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ မိုးရယ်။ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ပိုင်စေတနာကို ကျွန်မသိပါတယ်။ နားလည်ပေးလို့လည်းရတယ်”

ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ဦးကတောင်မှ ပေးဆပ်သူရဲ့စေတနာကိုမြင်နိုင်သေးရင် ကာယကံရှင်မိသားစုက ပိုမြင်နိုင်တာပေါ့နော်။ ထားပါတော့၊ လူမမယ်အရွယ်ကလေးမလေးကို လူကြီးဖြစ်တဲ့အထိ (ဘွဲ့ရပညာတတ်အလုပ်ရအချိန်ထိ) ပြုစုပေးတာမို့ ကျေးဇူးကျေပြီထင်ပါရဲ့။

ဒီလိုသဘောတရားပေးပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သားအရင်းခေါက်ခေါက်နှင့် (ဆွေမရှိမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာမို့) ကျွန်မကိုသဘောမတူတာမို့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေခိုင်းခဲ့တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒီအဖေ ဒီအမေကမွေးတဲ့ ဒီသားလေးကလည်း ဒီသွေးမို့ ကျွန်မကို လူမဆန်သလိုပြောခဲ့တာပါလေ။

“ဘယ်ပြောင်းမလဲဆိုတာလေးလောက်တော့ ကိုယ့်ကို

အသိပေးသင့်တာပေါ့ မိုးရဲ့”

“မသိချင်ပါနဲ့၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“တွေ့လား။ မိုးက ကိုယ့်ဆိုရင် အဲဒီလိုမျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်ပဲ။ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးမို့ ပိုင်းအလိုလိုက်ကြတာမှန်ပေမယ့် မိုးနဲ့ဆိုရင် ကိုယ်က ကျောက်ခဲသလဲလို အဖိုးမထူနဲ့တော့ဘူး”

“ဟင်းဟင်း... သလဲမဟုတ်ပါဘူး ပိုင်ရယ်။ သဲပါ”

“မသိဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီလိုပဲပြောခဲ့တာ”

“အံ့မယ်! ကျောက်ခဲတွေ သဲတွေက တိုက်ဆောက်ရင် မပါမဖြစ်တဲ့အရာပါနော်။ တန်ဖိုးမမဲ့ဘူး။ အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ်မပြောပါနဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ဆောက်ကြရအောင်လေ”

“ဘာကိုလဲ”

“မိုးနဲ့ကိုယ်ရဲ့ မေတ္တာအိမ်လေးပေါ့”

“ကြည့်!”

ကျွန်မက ပိုင်ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဖြတ်လက်စ Tape ညှိဖြင့် ပိုင်လက်ဖမ်းပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ပိုင် အဘယ်မျှမေတ္တာထားရှိမှန်း သိသော်ငြား မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခု လှမ်းမ ဘိချင်ပါလေ။ လူ

ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိရမှာပဲမဟုတ်လား။

“ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်နေရဦးမှာလဲ။ ဘိုးဘွားရိုင်းက
ရောက်မှလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ မေမေတို့ကနဲ့ကွက်မှာ သေချာ
နေပြီ”

“ပိုင်ကို ဘယ်သူက စောင့်ခိုင်းနေလို့လဲ။ ဒီလောက်
ဘေးနားမှာ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့အထဲက စိတ်ကြိုက်ခေါင်းခေါင်
ရွေးပါလေ့”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီး။ အဲဒါတွေက ကိုယ့်ကိုသဘော
ကျတာမဟုတ်ဘူး မိုးရဲ့။ ကိုယ့်နောက်က ငွေတိုက်ကြီးကို သွား
ရည်ယိုနေတာ။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေတို့က ကိုယ့်သဘောနဲ့
ကိုယ်ရွေးဖို့ ခွင့်ပေးတာပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... ဒါဆိုလည်း ငွေတိုက်ကြီးကို ဦးကပ်စီး
ကာတွန်းထဲကလို တောင်ကြားထဲမှာ ဘယ်သူမှမတွေ့ရအောင်
ဝှက်ထားလိုက်ပေါ့လို့”

“မနောက်နဲ့နော်”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် သိမ်းဆည်းတာ
အတော်လေး အလုပ်ပြီးသွားရလေ၏။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်း
ဖြစ်ရင် ဖေဖေ^၁ကို တိုက်ခန်းသော့အပါအဝင် နှုတ်ထွက်စာပို့

အစ်ခါတည်း အပ်နိုင်တော့မှာလေ။ ပိုင်ကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်
ဆူးချယ်သင့်တာမှန်ပေမယ့် ဒုတိယဦးသူရိန်နှင့် ဒုတိယဒေါ်အင်
ကြွင်းမြိုင်တို့လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆုံရဦးမှာကိုတော့ တစ္ဆေကြောက်
သလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်တော့ပါလေ။

“အကူအညီတောင်းစရာရှိတယ်”

“ကိုယ့်ကိုလား”

“အင်း”

“ပြောလေ”

“အားတော့ နာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ကူညီမှလည်း ဖြစ်
မှာမို့လို့ပါ”

“ပြောမှာသာပြောပါ မိုးရဲ့”

“ဖေဖေတို့နဲ့လိုက်တွေ့ပေးစေချင်လို့ပါ”

“လာပြန်ပြီ ကိုယ်ပြောထားတယ်လေ။ တကယ်မဟုတ်
ဘဲ ဟန်ဆောင်ရတာမျိုးမကြိုက်ဘူးလို့။ မိုးက အဲဒီလောက်
မနိပ်စက်ပါနဲ့လား”

“ပိုင်ပဲ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေလို ကူညီမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တခြားကိစ္စဆို ကူညီပေးနိုင်တယ်။
အဲဒါတော့မရဘူး”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားရပါ၏။ ဟုတ်ပါတယ်
လေ၊ တကယ့်ချစ်သူလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ကျွန်မလက်ထပ်မယ့်
သူဆိုပြီး ဖေဖေတို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးရင် ပိုင်ရဲ့သိက္ခာက ကျသွား
မှာပါ။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်သိက္ခာကိုအကျခံပြီးတော့ သူတစ်ပါး
ကို ကူညီနိုင်တာမျိုးမှမရှိတာလေ။

“တွေ့လား၊ အဲဒါကြောင့်ခက်တာ။ ကိုယ်ပြောရင် မိုး
မျက်နှာလေးက ညှိုးရော။ ဒီလူက ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘူး။
မိုးက ကိုယ့်ကိုသိပ်နှိပ်စက်တာပဲကွာ”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ပိုင်။
အနူးအညွတ်တောင်းပန်တာပါ။ နောက်ကို ဒီလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ
မတောင်းဆိုမိအောင် ကျွန်မသတိထားပါမယ်”

“ဟောကြည့်! ကိုယ်က မကူညီဘူးပြောနေလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုက မသိတတ်တာပါ”

မျက်ရည်ဝဲလာတာကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်သိမ်းမိစဉ်
ပိုင်က ကျွန်မမျက်နှာကို ဝှံ့ပြီးလိုက်ကြည့်လေ၏။ ဪ၊ ပြဿနာ
ပဲ၊ လူကို မျောက်ပွဲကြည့်သလို ကြည့်ရတယ်လို့။

“အဲဒါ ငိုတာလား”

“မငိုပါဘူး၊ ဘယ်မှာငိုလို့လဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသလားလို့။
ကိုယ့်ရှေ့မှာတော့ မငိုချလိုက်နဲ့နော်။ ကိုယ်က သိပ်စိတ်ခိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ မျက်ရည်တွေကျပြပြီး တောင်းဆိုချက်
တွေပါလာရင် ရှိသမျှအကုန်လိုက်လျော့မိမှ ဟုတ်ပေပြစ်ကုန်ပါ
လိမ့်မယ်”

“ဟယ်! လူကိုများ”

“အဟုတ်ပြောတာ၊ ကိုယ့် တူ၊ တူမလေးတွေ မုန့်ဖိုး
တောင်းရင် ပေးချင်မှပေးပေမယ့် ငိုပြီးတောင်းလို့ကတော့ အိတ်
ထဲပါလာသမျှ လျှော့ခနဲကုန်တာပဲ”

“ဒါက လက်ဖွားကြောင်းပြောတာပေါ့လေ။ ကျွန်မ မနာ
လိုဖြစ်မယ်လို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့”

“မိုး မနာလိုဖြစ်စရာမှမရှိတာ။ ဒီလောက် ကိုယ့်ဆီက
မေတ္တာတွေ ဗုံးမောလအောရထားတာကိုများ”

“ကြည့်!”

“ကြည့်နေတာပဲလေ”

စိတ်ကြည်အောင် သူပြောနေတာမှန်း ကျွန်မရိပ်မိပါ၏။
အမောပြေသောက်ရန် သံပုရာရည်လေးဖျော်ဖို့ ထရပ်လိုက်မိစဉ်
ပိုင်ထံမှ အသံထပ်ထွက်လာလေသည်။

“Give and Take ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ မိုးကိစ္စကို ကိုယ်က အနစ်နာခံပြီး ကူညီပေး

ရင် မိုးဘက်ကလည်း ကိုယ့်ကိုတစ်ခုပြန်ပေးသင့်တာပေါ့”

“ရတယ်လေ ပိုင်ချဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက မဟုတ်ရင်ပြီးရော”

“ရင်ဘတ်ထဲကဥစ္စာ ဘာလို့တောင်းရမှာလဲ။ ကိုယ်က

ဂျီပုံးမှမဟုတ်တာ”

“ဟယ်! ပိုင်နော်”

“Sorry...Sorry...မမကြီးတို့နဲ့ စနောက်နေတာ အကျင့်ပါသွားလို့။ ကိုယ်ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မိုး”

“ဒါဆို အပေးအယူက ဘာတဲ့လဲ”

သူငြိမ်သွားတာမို့ ကျွန်မရပ်ကြည့်နေမိပါ၏။ နဖူးထက် ဝဲကျနေသည့်ဆံစတို့ကို သပ်တင်ပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မကို အထင်တသေးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါလေ။

“မိုးပြောင်းမယ့်နေရာကို လိုက်ပို့ခွင့်ပြုရမယ်။ ပြီးတော့”

“ဘယ်နှခုတောင်မှလဲ”

“နှစ်ခုတည်းပါ။ သူများကူညီပေးမှာကိုတောင် ကပ်စေးက နည်းပါ့”

“ကဲပါ၊ ပြော”

“မေမေတို့နဲ့ လိုက်တွေ့ဖို့”

“အာ... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေလို့ပဲ မိတ်ဆက်ပေးမှာကို။ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ပိုင်မိတ်ဆွေဆိုပြီး မိန်းကလေးဘယ်နှယောက်လောက်တို ဒီမိလည်ခေါ်ဖူးလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“တကယ်ပြောရမှာလား”

“အင်းပေါ့”

“တစ်ယောက်မှမရှိသေးဘူး”

“တွေ့လား”

“ကိုယ်က ဝမ်းကွဲအစီမတွေ့ခဲ့ပဲ ပေါင်းလာရတော့ မိန်းမတွေရဲ့သဘောကို တော်တော်ကြီး တီးခေါက်မိတယ် မိုးရဲ့”

“မိန်းမကျမ်းကြေတဲ့သဘောပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိုးကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဘာသာပြန်လို့မရတာအမှန်”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ မိုးကိုယ်မိုးအသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

“လက်ဆေးကြစို့လေ၊ အအေးသောက်ရအောင်”

ခြေလက်ဆေးကြပြီး သံပုရာရည်အေးအေးလေးဖော်ကာ ဝရံတာမှာ မှီရပ်ပြီး သောက်နေပါတယ်။ မှောင်ရီပျိုးလာပြီဆို တိုက်ခန်းတွေရော လမ်းပေါ်မှာပါ မီးတွေ စလင်းနေလေပြီ။ အပြင်ရှုခင်းတွေကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ကျွန်မကြောင့် ပိုင့်ကို ဝေဒနာတွေ မမျှဝေပေးချင်ပါလေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အပေးအယူတည့်ပြီလား”

“နေဦး၊ စဉ်းစားရဦးမယ်”

“ဪ... ဒါလေးကိုများ စဉ်းစားရဦးမယ်လို့”

“မိန်းကလေးရှင့်၊ တော်တော်စဉ်းစားနိုင်မှသင့်မှာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စဉ်းစားပါ။ ကိုယ်ကလည်း အတင်းစွတ်မတောင်းဆိုပါဘူး။ မိုးဆီက Yes! ဆိုတဲ့အဖြေကိုသာ ကြားရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာစောင့်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်က စိတ်ရှည်ပါတယ်”

သူ ဘာကိုရည်ညွှန်းမှန်းသိတာမို့ ကျွန်မအသာငြိမ်နေလိုက်ရပါတယ်။ နာရီမှ (၇)နာရီထိုးသံကြားရစဉ် ဝရံတာမှာ ကျွန်မတို့ရပ်နေတာ အတော်ကြာပြီမှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

“ပြန်သင့်ပြီ၊ ကိုယ်ဘယ်တော့လိုက်ပေးရမလဲ”

“သဘက်ခါ”

“ညနေဘက်ပဲလား”

“အင်း... အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“OK! ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ပိုင့်”

“ကိုယ်လိုချင်တာ ကျေးဇူးတွေမှမဟုတ်ဘဲ”

တံခါးဝသို့လိုက်ပို့ပေးပြီး ပိုင့်ကားလေးမောင်းထွက်သွားတာကို ဝရံတာမှာရပ်ကာ လက်ပြနုတ်ဆက်နေမိပါတယ်။ ဒါကတော့ ခဏလေးပါပဲ။ မောင်နဲ့ကတော့ တစ်တဝစာ တာ့တာပြနေရတော့မှာလေ။

“အလင်းရောင်တွေ မင်းမြင်နိုင်ချိန်မှာ***မီးစာလေးလို ကျွမ်းလောင်နေတာ ငါ *** လှေကားလေးလို ရင်ကိုနင်းတက်သွားလည်း***ကြည်ဖြူစွာ ငါက အဖြည့်ခံ***

ငါ့ရဲ့အသည်းကို သုံးဆောင်ချိုမြိန်စွာ***ငါ့အချစ်များ လိုအပ်သလို လာယူပါ***ဒီပေးဆပ်မှုထားဝရ ငါက မင်းအတွက် မွေးလာသလား***အနီးဆုံးရှိမယ် ဝေးလည်းမပေနိုင်ပါ***

အချစ်ကြီးသူက ရုံးတာပဲ***ရှေးလူတွေ ဆုံးမကြ

တယ်***ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မင်းကိုပဲ ငါ့ရင်မှာ အကြီးကြီး
ချစ်နေတယ်***အရင်လိုပဲ ငါ***အရင်အတိုင်းပဲ***

ဘယ်ရောက်နေသလဲမသိတောင်မှ***ငါ့ရင်မှာ မင်းက
ရှိတယ်***အခါခွင့်ကြုံရင် မင်းပြန်လာ အချစ်တွေက အေးခဲ
မသွားနိုင်ပါ***အရင်လိုပဲ ငါ***ရှိမှာပါ***

ငါ့ရဲ့ပိုးပြင်လေးကို ငါပြန်စမ်း***စွတ်စိုပြီး ပူနွေးနေ ဒါ
ဟာအလွမ်း***ကြားခွင့်ရနိုင်မလား***မုသားဖြစ်ဖြစ် နှစ်သိမ့်
စကား***အချစ်တစ်ခုနဲ့ အကုန်လဲခဲ့ရသူပါ***

အချစ်ကြီးသူက ရုံးတာပဲ***ရှေးလူတွေ ဆုံးမကြ
တယ်***ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မင်းကိုပဲ ငါ့ရင်မှာ အကြီးကြီး
ချစ်နေတယ်***အရင်လိုပဲ ငါ***အရင်အတိုင်းပဲ***

ဘယ်ရောက်နေသလဲမသိတောင်မှ***ငါ့ရင်မှာ မင်းက
ရှိတယ်***အခါခွင့်ကြုံရင် မင်းပြန်လာ အချစ်တွေက အေးခဲ
မသွားနိုင်ပါ***အရင်လိုပဲ ငါ***ရှိမှာပါ***

ချစ်မိတော့ အပျော်တွေ***အငိုတွေ***မငြင်းဆန်
နိုင်ပြီ***တွေ့ရမယ့်***အချိန်အခါ***အခြေအနေ***ငါ့ရဲ့
မျှော်လင့်ချက်မြက်ပင်လေး***လွှတ်မချနိုင်သေး***တွယ်တာ
ခြင်း***ခိုင်မာစွာ***ဟိုအရင်လို မင်းကိုချစ်လျှက်သာ*** အိုး

ရေး

အချစ်ကြီးသူက ရုံးတာပဲ***ရှေးလူတွေ ဆုံးမကြ
တယ်***ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မင်းကိုပဲ ငါ့ရင်မှာ အကြီးကြီး
ချစ်နေတယ်***အရင်လိုပဲ ငါ***အရင်အတိုင်းပဲ***

ဘယ်ရောက်နေသလဲမသိတောင်မှ***ငါ့ရင်မှာ မင်းက
ရှိတယ်***အခါခွင့်ကြုံရင် မင်းပြန်လာ အချစ်တွေက အေးခဲ
မသွားနိုင်ပါ***အရင်လိုပဲ ငါ***ရှိမှာပါ***

နလုံးသား***အရင်အတိုင်းပဲကွာ***

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဖွင့်နေသည့် အဆိုတော် 'ရေဗက္ကာဝင်း'
၏အသံချိုချိုအေးအေးလေးက ဝရံတာမှာ လွင့်ပျံ့လာလေသည်။
နားဝင်ချိုသလို တိုက်ဆိုင်သည့်ခံစားချက်ကြောင့် မျက်ရည်တို့
က ပါးပြင်ထက်သို့ စီးကျနေချေပြီ။

မှန်ပါတယ်မောင်။ နင့်ကို အကြီးကြီးချစ်နေတဲ့ငါက ရှုံး
တယ်ဆိုတာလေ။ ကဗျာသီရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ငါ့ကိုလာပြတဲ့အချိန်
ထက် ငါ့ကိုနှင်မမြင်ချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ပိုပြီးအဆိပ်ပြင်း
တဲ့မြားတစ်စင်းပါပဲ။

ရင်ကိုရိုက်ချိုးပြီး အသည်းကို တစ်စိစိ စုတ်ပြသလိုပြော

တဲ့စကားတွေက ငါ့ဘဝတစ်သက်တာအတွက် နာကျင်စရာ ဒဏ်ရာအပြင်းဆုံးပါပဲ မောင်။

ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အနစ်သာရကို လျှော့မတွက်မိပါစေနဲ့။ နင့်အသက်ကို ငါ့ပေးပေးကယ်တင်ပေးခဲ့သလို ငါ့အလှည့်မှာလည်း နင်နင်းလျှောက်နိုင်ဖို့ ငါ့မျက်ရည်တွေက နင့်ကို တံတားထိုးပေးနေတာပါမောင်။

အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကို တစ်သက်တာခိုင်မြဲစေဖို့ တုပ်နှောင်ချုပ်ပေးထားတဲ့ မေတ္တာနှောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သလို သူစိမ်းနှစ်ဦးအတွက် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သံယောဇဉ်ဝေမျှပေးသွားနိုင်တဲ့ လှောင်အိမ်လေးတစ်ခုပါလေ။

သို့သော် အဲဒီနှောင်ကြီးကိုလည်း ကျွန်မ အချည်နှောင်မခံခဲ့ရပါ။ အဲဒီလှောင်အိမ်လေးထဲကိုလည်း မောင့်လက်ကိုဆွဲပြီး ကျွန်မ ဝင်ခိုနေထိုင်ခွင့်မရတော့တာ အသေအချာပါပဲ။ ဘာဖြစ်ချက် ဘာအမှားအယွင်းမျိုးမှ မကျူးလွန် မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါဘဲ ကျွန်မကို ဒဏ်ခတ်စေခဲ့တဲ့ကံကြမ္မာကို အတော်လေး စိတ်နာနေတာ အမှန်ပါလေ။

မောင်... သံသရာအဆက်ဆက် ခေါ်ဆောင်သွားချင်တဲ့သညာတစ်ခုကို ဒီနေရာလေးမှာပဲ ဖုံးကွယ်သိုဝှက်ထားခဲ့ပါ

တော့မယ်။

နင်မမြင်ချင်တဲ့ဒီမျက်နှာ၊ နင်မကြားချင်တော့တဲ့ ဒီအသံ၊ နင်မနေစေချင်တဲ့ ဒီနေရာ၊ နင်မရှိစေချင်တော့တဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကနေ ငါလုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပါတော့မယ်။

မောင် ပျော်ပါစေလေ...

အခန်း (၂၀)

“တိ! တိ!”

ခြံဝမှာ ကားဟွန်းတီးလိုက်စဉ် ပိုင်လက်မောင်းကို ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ ကိုင်လိုက်မိလေ၏။ ကျွန်မလက်တွေ အေးစက်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်းသိတာမို့ ပိုင်က ကျွန်မလက်ဖမိုးကို အသာအုပ် ကိုင်လျက် အားပေးလိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးပါပဲ။ ပြောစရာစကား ကြည့်ချင်တဲ့မျက်နှာ တွေနဲ့ ခြေမချချင်တော့တဲ့ ဒီစံအိမ်ကိုလာတာ၊ နောက်ဆုံးလာ ခြင်းပဲဆိုတာကို ဖေဖေတို့တစ်မိသားစုလုံး နားလည်နိုင်ပါစေ။

ခြံတံခါး ဝရောခနဲပွင့်သွားစဉ် နှလုံးသားဆီမှ လှုပ်ခနဲ အေးမြခြင်းကို ခံစားလိုက်ရပါ၏။

တွေဝေကြောက်ရွံ့နေလို့မှ မဖြစ်ဘဲ။ ရင်ဆိုင်ရုံပဲရှိမယ်
မိုးနဲ့သာ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ရွာပြီးပျောက်သွားတဲ့မိုးနဲ့လေး
လို နှင့်ကိုလည်း ဒီမိသားစုအားလုံးက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နှိ
သွားမှာပါလေ။

“ရောက်ပြီ”

ပိုင် သတိပေးလိုက်တာမို့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်
နေပြီမှန်း ကျွန်မသိလိုက်ရပါ၏။ တံခါးဖွင့်ဆင်းဖို့ အင်အားတောင်
မရှိသလိုပါပဲလား။ ပိုင်က အရင်ဆင်းသွားသလို ကျွန်မဘက်က
တံခါးကိုပါ အလိုက်သင့်လေး လာဖွင့်ပေးလေသည်။ ကျေးဇူး
ပါ ပိုင်။

“သမီးကိုး”

တိုက်တံခါးကြီးကိုဖွင့်ကာ ကြိုသူက အန်တီကြိုင်ပါ
လေ။ ခပ်ယဲ့ယဲ့အပြုံးမျိုး ကြိုးစားပြုံးပြလိုက်ပေမယ့် အသက်မပါ
မှန်း အန်တီကြိုင် ရိပ်မိနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဖေဖေရှိသလား အန်တီ”

“ရှိတယ်သမီးရဲ့၊ မမလည်းရှိတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်
စောင့်နေနဲ့ဦးနော်။ အန်တီခေါ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လက်ထဲမှာ အသာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စာအိတ်ရှည်လေး
က ချွေးပင် စိုနေချေပြီ။ ဖယ်ဆိုလို့ ဖယ်ပေးရတာပါမောင်။ နင်
နဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ဒီကုမ္ပဏီမှာ ငါ့ကိုမရှိစေချင်လို့ မောင်းထုတ်
မှန်း ငါသိပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကတင် မဟုတ်ပါဘူး။ နှင့်ဖေဖေဝယ်
ပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းကပါ ငါဖယ်ပေးမှာပါ။

နောက်ဆုံး... နင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နှင့်ဘဝထဲကပါ အပြီး
အပိုင် ငါထွက်သွားပေးမှာပါလေ။

“ရော်! ဧည့်သည်မှမဟုတ်ဘဲ၊ တို့သမီးလာတာပါလား
မြိုင်ရဲ့”

လှေကားထိပ်ဆီမှ ဖေဖေအသံသံကြီး ပေါ်လာလေ
၏။ လူက အသင့်အနေအထားဖြင့် ခပ်မတ်မတ်တောင့်တောင့်
လေးဖြစ်သွားသလို နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာထက် အတူထိုင်နေ
သည့်ပိုင်ကလည်း ကျွန်မလက်ကို အသာလှမ်းကိုင်သတိပေးလိုက်
ပါ၏။

“ပြောစရာရှိမယ်လို့တော့ သိနေတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီ
လောက် စောလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

“မင်္ဂလာပါ ဖေဖေနဲ့မေမေ၊ ကျန်းမာပါရဲ့လား”

“ကျန်းမာပါတယ်သမီးရယ်၊ ထို... ထိုင်”

မတ်တပ်ရပ်ကာ ခါးညွတ်လျက် ကြိုလိုက်တာမို့ မေမေက ပြန်ထိုင်ခွင့်ပေးကာ ကျွန်မတို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ ဖေဖေအကြည့်က ပိုင်ထံစူးစမ်းသလို ကုသမှုန်း သိသာနေပါသည်။ ပိုင်ကတော့ ဒီလိုလူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျင်လည်နေသူမို့ ဣန္ဒြေရရဖြင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေတာပဲ။

“ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

“အင်း”

“ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူပါ။ ကိုကျော်မိုးပိုင်တဲ့။ ပိုင်ဒါ ကျွန်မရဲ့မွေးစားမိဘတွေပါ”

“အလို! ငါ့သမီးက အရွေးတော်သားပဲ။ သားက ဘာလုပ်ငန်းများ လုပ်သလဲကွယ်”

“ပုဂ္ဂလိကဘဏ် ဖွင့်ထားပါတယ်အန်တီ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

မေမေက ပဋိသက္ကာရစကားကို အလိုက်သင့်လေး ပြောလိုက်ပေမယ့် ဖေဖေကတော့ စူးစမ်းသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့်သာ ငြိမ်နေလေ၏။ ပီရိုပိုမလား။ အိုလေ၊ ပိုင်ဆိုတာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေသူမို့ ဒီအစီအစဉ်လေးလောက်တော့ အသာလေး

အိမ်ရိရိအောင်မြင်အောင် လုပ်ပြနိုင်မှာပါလေ။

“သမီးနဲ့လက်ထပ်မှာဆိုတော့ ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တာလဲ မောင်ကျော်မိုးပိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့မိုး ရင်းနှီးတာ ခြောက်လကျော်ပါပြီ အန်ကယ်”

“ခြောက်လ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ခြောက်လဆိုတာ ဘာမှကြာသေးတာမှမဟုတ်တာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြောင်းစုံရော သိကြရဲ့လား”

“သိပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့မိုးက ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်ထားတာမျိုးမရှိအောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဖြစ်ကြတာပါခင်ဗျာ”

“အင်း... ခင်ခွဲ သိခဲ့တဲ့ကာလက သိပ်မကြာသေးဘူးဆိုလို့ မေးမိတာပါမောင်ရင်။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

မျှော်လင့်ထားသည့်မေးခွန်းဖြစ်ပေမယ့် ရုတ်တရက်မို့ ချက်ချင်းမဖြေဖြစ်ပါ။ တကယ်ပဲ စိတ်ထဲမှာ မြန်မြန်လက်ထပ်စေ

ချင်လို့ပဲ မေးချလိုက်တာပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“အဲဒါတော့ မိုးနဲ့မတိုင်ပင်ရသေးပါဘူး အန်ကယ်”

“ဒါနဲ့များ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ဖေဖေတို့ကိုလာပြောရလား မိုးနဲ့သာ။ ဖေဖေက သမီးဖိတ်စာတောင် လာပေးပြီထင်နေတာ”

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူးဖေဖေ ဖြစ်မှာပါ”

ဖေဖေအကြည့်က ကျွန်မလက်ထဲမှာရှိနေသည့် စာအိတ်ဖြူလေးထံ ရောက်နေတာမို့ စားပွဲထက်သို့ ကျွန်မအသာချလိုက်ပါသည်။ ပေးဖြစ်အောင်လာပေးမှတော့ ခပ်စောစောပေးရင်လည်း အလုပ်ဖြစ်မှာပါလေ။

“ဒါလေး လက်ခံပေးပါဖေဖေ ကျွန်မလာအပ်တာပါ”

“ဘာလဲသမီး”

ကျွန်မနှုတ်မှ ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟတာမို့ ကမ်းပေးလိုက်သည့်စာအိတ်ကို မေမေက လှမ်းယူလိုက်လေ၏။ စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားချက်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့်အလုံးကြီးကို မျိုချလိုက်ရသလိုပါလေ။

“ဒါက... ဒါက... ဘာသဘောလဲသမီး”

ကော်ပိတ်မထားသည့်စာအိတ်ကို မေမေကဖွင့်ကာ စာ

ပွဲထက် သွန်ချလိုက်လေ၏။ နှုတ်ထွက်စာတင်သည့်စာက တစ်စောင်။ ဘဏ်ငွေစုစာအုပ်က တစ်အုပ်။ နောက် တိုက်ခန်းသော့တွဲတစ်ခု။

“မေမေတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ လာပြန်အပ်တာလဲမေမေ”

“ကျစ်!... မဟုတ်တာ”

“အလုပ်နှုတ်ထွက်ဘလား သမီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘာလို့ထွက်ချင်တာလဲ”

“ပိုင်က သူနဲ့လက်ထပ်ရင် အိမ်အလုပ်ပဲလုပ်ဖို့ ပြောထားလို့ပါဖေဖေ”

“ဒါဆို တိုက်ခန်းသော့က”

“အခုလည်း ပိုင်ထားပေးတဲ့အခန်းမှာ ပြောင်းနေရမှာမို့ပါ”

“သမီးအတွက် ထည့်ပေးထားတဲ့ငွေစာအုပ်ကို ပြန်အပ်စရာမလိုပါဘူး”

“ပိုင်က ပြန်အပ်စေချင်တယ်ဆိုလို့ပါဖေဖေ”

သိသိသာသာကြီး မျက်နှာပျက်သွားကြလေ၏။ လွမ်းစရာရှိပါဦးမလား။ မွေးစားသမီးဆိုပေမယ့် အမွေစားအမွေခံစာ

ချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးခဲ့တာမှမဟုတ်တာလေ။ ဒီအရွယ်ထိတိုင် ပြုစု ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေကိုတော့ ကျွန်မ အမြဲ တမ်း သတိတရရှိနေမှာပါပဲ။

“ပိုင်တောင်မပိုင်ရသေးဘူး။ အခုတည်းက ဒီကလေး ပြောသမျှစကားကို သမီးနာခံနေရပါရောလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးအန်တီ၊ ကျွန်တော်ကသာ မိုးသဘော မိုးဆန္ဒတွေကိုသာ လိုက်လျောပေးနေတာပါခင်ဗျ”

“တကယ်ဆို ဒီလိုလာပြောတာကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ လက်ခံကြိုဆိုရမှာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အခု မေမေဝမ်းမသာတာ အမှန်ပဲ”

“မေမေတို့ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်မတစ်သက်လုံး အမှတ် ရနေမှာပါ”

“မဟုတ်တာကွယ်”

“ပြန်ဆပ်လို့မရနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မရှိခိုးကန်တော့တာကို တော့ လက်ခံပေးစေလိုပါတယ် မေမေ”

ထိုင်ခုံထက်မှဆင်းကာ ဦးချကန်တော့စဉ် ဖေဖေက မျက်နှာလွှဲထားသလို မေမေက မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်နေလေ၏။ ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်မှန်းတော့ ကျွန်မသိနေပါသည်။

ဒီအရိပ်မှာ ခိုခွင့်ပေးခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်အပိုင်းအစကတော့ ကြွင်းကျန်ရစ်နေမှာကိုး။

ကားရပ်သံကြားရပြီးနောက် အိမ်ထဲဝင်လာသည့်ခြေသံ။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည့်ရနံ့က ကျွန်မအသက်ရှူနေသည့်လမ်း ခြေကြောင်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ မောင်ရောက်လာပြီပဲ။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဦးလုံးကြိမ်ပြည့်အောင် ချနေတာမို့ မောင်မေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေဖြစ်ပါချေ။ မေမေက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည် တို့ကိုသုတ်လိုက်ပြီး မောင်ကိုလှည့်ကြည့်ပြောလိုက်လေ၏။

“သားမမက လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့”

“ဗျာ! . . .”

ခြေက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားတာမို့ နံဘေးရှိ Showcase နံရံကို လှမ်းကိုင်တိုက်ရလေ၏။ လက်ထပ်တော့မှာတဲ့။ မေမေတို့ ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးသွားကန်တော့နေသည့် သူမပုံရိပ်က ကျွန် တော့်မျက်ဝန်းထဲမှာ ပိုးတဝါးဖြစ်သွားသလိုနယ်ပါလေ။

“သမီးလက်ထပ်မှာကို မေမေမပြောလိုပေမယ့် အလုပ် နှုတ်ထွက်စာနဲ့ ဘဏ်စာအုပ်ပါမက အခန်းသော့ကိုပါ လာပြန် အပ်တာကိုတော့ စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်ရလို့ပါကွယ်”

ရက်ကော်လိုက်တာ။ ဒီထက်ရက်စက်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုး ရှိပါဦးမလား။ သူမတိုက်ခန်းထဲမှာ ဒီလူကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ခဲ့ရလို့ ဖြစ်တည်လာခဲ့တဲ့ မနာလိုမှုတွေနဲ့ ကဗျာလက်ကိုဆွဲပြီး ရုံးခန်းထဲအထိ အရွဲတိုက်သွားပြခဲ့တဲ့တန်ပြန်ချက်က အဲဒီလူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာတဲ့လား။

စိတ်တိုတိုနဲ့ပြောခဲ့သမျှကို တကယ်ထင်ပြီး ရှိသမျှအကုန် လာပြန်အပ်တာတဲ့လား မိုးနွံသာ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ငါ့မှာ ဒီလိုစိတ်ရှိနေတာမှန်း နင်မသိတော့ဘူးလား။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ့ကို ဥပေက္ခာပြုကျောခိုင်းဖို့ နင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတဲ့လား။

“ဒီအိမ်ကို နောက်လာဖို့ရော အစီအစဉ်ရှိခဲ့လားသမီး”
“...”

ဖြေဆိုသံမကြားရ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းတဲ့။ မလာတော့ဘူးပေါ့လေ။ လာစရာမလိုဘူး။ နင့်မျက်နှာမမြင်ချင်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာကို သူမ အမှတ်ထားလေသလား။ ရင်ထဲကမပါဘဲ ခပ်လွယ်လွယ်ပြောခဲ့သမျှ သူမ အမှန်တကယ်လို့ပဲ ယူဆခဲ့တာပါလား။

“မေမေမေးနေတာ ဖြေဦးမှပေါ့”
“ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်နှစ်တစ်ခါပဲ လာကန်တော့ချင်ပါတယ်

မေမေ”

ဖြစ်နိုင်ရင်တဲ့။ ဒါအမှန်ပဲပေါ့။ သူ့ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောပေးနေတာပါပဲလား မိုးနွံသာ။ ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထရပ်လိုက်တာမို့ သူမက သူ့အနီးဆုံးမှာ ရှိနေလေ၏။ မျက်နှာထက်မှာ သနပ်ခါးပါးပါးလေးတောင် မတင်နိုင်လောက်စရာ သူမစိတ်ညစ်နေသလိုပါပဲလား။

“ငါခွင့်မပြုဘူး”

“ဟဲ့! သား”

“လုံးဝသဘောမတူဘူး။ နင် ဒီလူနဲ့ယူကိုမယူရဘူး။

ဒါပဲ”

“မူန်းသက်တံ”

“သားကလည်း ဧည့်သည်ကိုအားနာစရာ”

“ငါပြောတာ နင်ကြားတယ်နော်၊ ဒီလူနဲ့မက၊ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ နင့်ကို သယ်တော့မှလက်ထပ်ဖို့ ငါလုံးဝသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

သူမက ကျွန်တော်ပြောတာကို အမှုမထားဟန်ဖြင့် ထိုလူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သလို ထပြန်ရန် အချက်ပြနေပါရောလား။ ထိုလူက ဖေဖေတို့ကိုဦးညွှတ်ပြကာ ထရပ်လိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်နဲ့အန်တီ”

မေမေတို့ ဘာမှပြန်မဖြေခင် သူမရပ်နေသည့်ဘေးကို ညီလူ့ချောက်လာပြီး လက်ကိုအသာဆွဲကိုင်လိုက်လေ၏။ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဆောင့်လိုက်သလို လက်တွဲထားသည့်နေရာကို သူ့ မျက်လုံးက စူးခနဲကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“သွားကြစို့”
“မသွားရဘူး”
“ဟဲ့! သား”

တစ်ဖက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲဆွဲ လိုက်သလို သူမက ရုန်းလိုက်လေ၏။ အင်အားပြိုင်ဆိုင်ထားတာ မို့ ရုန်းမရဖြစ်နေစဉ် ဖေဖေအသံ ထွက်လာလေသည်။

“မူန်းသက်တံ... လွှတ်လိုက်စမ်း”
“မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ မိုးကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်။ မခွဲ နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှထည့်မပေးနိုင်ဘူး”
“ဟာ! ဒီကောင်တော့”

“သား”

အားဖြင့်ဆွဲခေါ်လိုက်တာမို့ သူမက သူ့ဘက်ပါသွားရ သလို သူခေါ်လာသည့်စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ပါခဲ့ချေပြီ။

အခန်း (၂၀)

“မူန်းသက်တံ!”
“သား...”

မေမေတို့ခေါ်သံက အခန်းပြင်ပမှာ ကျန်ခဲ့သလို စာ ကြည့်ခန်းတံခါးကို အထဲမှ LOCK ချလိုက်ပါ၏။ သူမက အခုမှ လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်သလို နာကျင်ကာ နီနေသည့်လက် ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“မိုး”
“နင် ငါ့ကိုချစ်လို့မရဘူး မောင်”
“ဘာ!”
“အဲဒါ ဒီဘဝတစ်သက်တာအတွက်ပဲ”

“ဘာကြောင့်ချစ်လို့မရတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

သူ့မမျက်ဝန်းတို့က စူးခနဲ သူ့ကိုပြန်ကြည့်လိုက်လေ၏။
ဘုရားရေ! ဒါ... ဒါ အမုန်းမျက်ဝန်းတွေများလား။ မဖြစ်စေရ
ဘူး။ ငါ့ကို... ငါ့ကို နင်မမုန်းရဘူး မိုးနုံ့သာ။

“နင့်အဖေခွဲအမေကို မေးကြည့်လိုက်ပါ”

“ဘာ!”

“ငါ့ကို အခုလိုလက်ထပ်ဖို့တိုက်တွန်းခဲ့တာလည်း ဖေဖေ
နဲ့မေမေပဲ မောင်။ ဒီတော့ ငါ့ကို နင်တားစရာမလိုတော့မှန်း နင်
သိမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ရဘူး”

ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါပြနေသည့်မောင်ကို ကျွန်မငေး
ကြည့်နေမိပါ၏။ ကျေးဇူးတင်တာ တကယ်ပါမောင်။ ဖေဖေတို့
ရှေ့မှာ ငါ့ကိုနင်ချစ်နေမှန်း ဖွင့်ပြောခဲ့တဲ့နင့်သတ္တိကို ငါအသိအမှတ်
ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားတွေကို ရင်ထဲမှာ ထည့်သိမ်းခွင့်
မရှိဘဲ လေထဲမှာပဲ လွင့်ပစ်ရတော့မယ်လေ။

“ငါမပြောတော့ဘူးဆိုပြီး တစ်လက်လုံးသိမ်းဆည်းမျှ
သိပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ အတိတ်မှာရှိခဲ့တယ်”

“ဘာတွေလဲ”

“အဲဒါကိုလည်း ဘယ်တော့မှမပြောဖြစ်ဖို့ မေမေတို့ပဲ
ငါ့ကိုတားမြစ်ခဲ့တာပါ”

“အဲဒါ... အဲဒါ... ဘာလဲ”

ရင်ထဲမှာ စို့နှင့်လာမိပါ၏။ မပြောနဲ့နော် မပြောမိစေနဲ့။
နင့်အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ဒီကောင်လေးကို နင့်ရဲ့မစောင့်စည်း
နိုင်တဲ့နှုတ်တစ်ခုနဲ့ အသေမသတ်မိစေနဲ့ မိုးနုံ့သာ။ အတိတ်ကို
အတိတ်ဖြစ်ရပ်မှာပဲ ထားခဲ့လိုက်ပါ။ ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲလေ။

“နင်နဲ့ငါ ဘယ်တော့မှ ချစ်လို့မရနိုင်တဲ့အတိတ်ပါ မှုန်း
သက်တံ”

“ငါ... ငါ”

“ငါနဲ့ပိုင်ကို နောက်ထပ်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့လို့ ငါ
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“မရဘူး”

“နင်သိချင်မယ့်စကားတစ်ခွန်းကို ငါပြောခဲ့မှာပါမောင်”
သူ့မျက်ဝန်းတို့ လက်ခနဲတောက်သွားလေ၏။ နင့်ကို
သတ်မယ့်လက်တစ်စုံအဖြစ်တော့ ငါမရှင်သန်ပါရစေနဲ့မောင်။ နင့်
အပြုံးတွေ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိနေမှာကိုပဲ ငါမြင်ပါရစေလား။

“နင့်ကို ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ငါသိပ်ချစ်

ခဲ့တာပေါ့”

“မိုး... ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီချစ်ခြင်းကို ဒီဘဝမှာ ပေးလို့မဖြစ်ဘူး
မောင်”

“ဘာသဘောလဲ၊ ငါ... ငါ ဘာမှနားမလည်ဘူး”

“အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို နင့်မိဘတွေကိုပဲ မေး
ကြည့်လိုက်ပါ။ ငါသွားတော့မယ်”

“မိုး... ”

တံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် စိုးရိမ်တကြီးမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စောင့်
ကြည့်နေသည့်ဖေဖေနှင့်မေမေက အပြင်မှာရှိနေလေ၏။ ပိုင်နှင့်
အတူပြန်ရန် အိမ်ထဲမှထွက်ဖို့ပြင်စဉ် ဖေဖေတို့ကို မောင်မေးသည့်
မေးခွန်းတွေကို ကြားရလေသည်။

“မိုးကို ကျွန်တော်ချစ်လို့မရဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“သား”

“မိုးကလည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ကိုယ်တူချစ်လို့မရဘူးဆိုပြီး မေမေတို့ကနဲ့ကွက်ခဲ့တာ ဘာ
ကြောင့်လဲလို့ ကျွန်တော်မေးနေတယ်လေမေမေ။ ပြောပါဦး”

“သားတို့နှစ်ယောက်ကို မောင်နှမလိုပဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့အဖြေမဟုတ်
ဘူးဖေဖေ။ ဒေါ်လေးကြိုင်! . . . ”

“ရှင်... ”

တိုက်ရှေ့ကားအနီးမှာ ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်
သွားရပါ၏။ အန်တီကြိုင်တဲ့၊ အန်တီကြိုင်ခေါ်နေပါရောလား။
မိဘတွေမပြောချင်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဖွင့်မပြော
ချင်တာပါလေ။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာ
ပေးခဲ့သည့်အန်တီကြိုင်ကို မေးလျှင်တော့ ပြဿနာဖြစ်တော့မှာ
ပါပဲလား။

“ကျွန်တော့်ကိုမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အကြောင်း
က ဘာလဲ”

“ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေး မသိပါဘူးကွယ်”

“သိရမယ်၊ သိကိုသိနေတာ။ ကျွန်တော်နဲ့မိုးကို မနီးစပ်
စေချင်တဲ့ကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ထားမှန်း ကျွန်တော်သိနေတယ်။ မိုး
ကိုမေးပေမယ့် ဘာမှမပြောဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုမေးတော့လည်း
နှုတ်ပိတ်ထားသလိုပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ငယ်ငယ်ကတည်း
က ထိန်းလာတဲ့ဒေါ်လေးက ဒီကိစ္စအသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်လေးကြိုင်က မေမေတို့ကိုလှူ ခြံညှိလိုက်စဉ် မေ

မေက ခေါင်းခါပြလေ၏။ မပြောခိုင်းဘူးပေါ့။ တစ်သက်လုံး နှုတ်
ပိတ်ထားတာအမှန်ပဲလား။ ဘာအကြောင်းများ ရှိနေလို့ပါလဲ။
သိချင်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့လေ။

“ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော်မေးနေတယ်လေဗျာ”

“မပြောနဲ့နော် အကြိုင်... မပြောနဲ့။ သားသိလို့ မဖြစ်
ဘူး”

“ဒါဆို မေမေတို့နှုတ်က ပြောလေဗျာ။ မိုးကတော့
ဘယ်တော့မှပြောမှာမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိတယ်”

“သား”

“မင်းအတွက်ပြောနေတာကို နားလည်မှပေါ့သားရယ်”

“မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ မကြာခဏ မူး
နောက်နေတာ၊ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ခဏခဏကြားနေရတဲ့အသံ
အကျယ်ကြီးတွေ။ အဲဒီဝေဒနာက ငယ်ငယ်ကတည်းက ခံစားခဲ့
ရတာပါပဲပေမေ။ ဒီအရွယ်ရောက်တာတောင်မှ ဒီလိုဘာကြောင့်
ဖြစ်ရလဲဆိုတဲ့ကိစ္စကို မသိရဘူးလား။ ကျွန်တော်သေတဲ့အထိ
ဒီလိုချည်းခံစားသွားရမှာလား”

“သားရယ်”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ရက်သလို ကျောပေး

ရပ်လိုက်လေ၏။ မေမေက ကျွန်တော့်အနီးနား ရောက်လာသလို
ဒေါ်လေးကြိုင်ကတော့ အလယ်ခန်းဝန်းမှာ ခပ်ယိုယိုရပ်နေတုန်း
ပါပဲ။

“သိချိန်တန်ပြီထင်ပါရဲ့”

“ဟင့်အင်း... မသိရဘူး... မသိရဘူး”

“ပြောလိုက်ပါမြိုင်၊ သားခံနိုင်ရည်ရှိလောက်ပါရဲ့”

“မြိုင်... မြိုင်မပြောရက်ဘူး အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါအကြိုင်”

ဖေဖေခွင့်ပြုချက်ရသွားပြီမို့ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတို့က
ဒေါ်လေးထံ ရောက်သွားရလေ၏။ ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ကို
မျက်ရည်ဝိုင်းသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“ဒေါ်လေး”

“လူလေးသိချင်လို့ ပြောပြတာပါကွယ်။ အမှန်တော့
ဒေါ်လေးလည်းမပြောချင်ပါဘူး”

“ပြောပါဒေါ်လေးရဲ့”

“လူလေး... လူလေး သုံးနှစ်သားလောက်အရွယ်မှာ
လူလေးကိုထိန်းတဲ့အပြုံးက လူလေးကို ခြံထဲမှာထားခဲ့ပြီး အိမ်
ထဲမှာ ရေအိမ်တက်ခဲ့တယ်”

“...”

“အဲဒီ... အဲဒီအချိန်မှာ လူလေးက ခြံထဲ တတောက်၊ တောက်လျှောက်ပြေးပြီး မြက်တွေရှင်းနေတဲ့သမီးရဲ့အဖေနားကို၊ ရောက်သွားသလို”

မေမေ့ရှိက်သံက အတော်ကျယ်လာလေ၏။ ခုချိန်ထိ သူနားစိုက်ထောင်တုန်းပါပဲ။ ဘာကိုမှ ဂယနဏနားမလည်သေး တာအမှန်ပါလေ။

“အဲဒီအချိန်မှာ အပြင်မှာဆောက်ထားတဲ့ရေစင်က ဆွေး ပြီး ရေတိုင်ကိုကြီးပြုတ်... ပြုတ်ကျလာတာ၊ လူလေးပေါ်ကျ တော့ သမီးရဲ့အဖေက လူလေးကိုတွန်းကယ်လိုက်ပြီး...”

“သား! ... သားလေး”

သူ့ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသလို လောကကြီးနဲ့ပါ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားရလေတော့၏။ တကယ်တမ်းရက်စက် တဲ့သူက မိုးကိုယ်တိုင် မဟုတ်ပါဘဲ သူ့ဖေဖေနဲ့မေမေတို့လား။ အဖေတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့အထိဖြစ်ခဲ့ရတဲ့မိုးကို သူ့နဲ့ချစ် သူ့ဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီအတိတ်ကိုပေါ်လွင်မှာမို့ တားမြစ်ခဲ့တာတဲ့လေ။

မပြောဖြစ်အောင် တစ်သက်လုံးရေငုံနှုတ်ပိတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်မှုကဖြင့် ဩချရလောက်ပါရဲ့မိုးရယ်။ ဘယ်တော့မှ မပြော

ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမှန်ပေမယ့် ဒီလိုဝေဒနာဆိုးကို ကျိတ်မှိတ် ခံစားနေရတဲ့သူ့အတွက် ဒဏ်ရာက ဘယ်တော့မှ ပျောက်မှာမှ မဟုတ်တာလေ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ခဲ့ပါလျက် ချစ်ခွင့်မရှိဘူး တဲ့လား။ သူမရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှကြော့ကွဲနေလိမ့်မလဲ။ သူ့မျက် နှာကိုမြင်နေရရုံနဲ့ မွေးသဖခင်ကို အမြဲအမှတ်ရ သတိရနေမိမှာ မဟုတ်ပါလား။ အဖေဖြစ်သူရဲ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကယ်ခဲ့ရတဲ့သူ့ ကို မုန်းချင်ရင်တောင် မုန်းနိုင်ပါလျက်နဲ့ မမုန်းရက်ဘူးတဲ့လား မိုးနဲ့သာရယ်။

Operation ခန်းမှ ထွက်လာတော့ ကျွန်မအမြန်ထရပ် လိုက်မိပါ၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေက တွန်းလှည်းနားသွားကြပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ထိုင်ခုံနားမှာပဲ ရပ်နေခဲ့ပါသည်။

“Operation က OK! ပါတယ် ဦးသူရိန်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းမကောင်းကတော့ လူနာအပေါ်မှာပဲ မူတည်တာပါ။ ခွဲစိတ်မှုကြောင့် ဦးနှောက်ကြောတွေထိသလို လူနာက ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိရပေမယ့် အတိတ်ကိုမေ့ချင်မေ့နိုင်ပါတယ်”

“ဗျာ!”

“ရှင်!”

“နောက်တစ်ခုက ဖြစ်နိုင်ချေကိုပြောရတာပါ”

“ဘာများလဲ ဒေါက်တာ”

“သူ့ရဲ့အမြင်အာရုံ ချွတ်ယွင်းသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အမယ်လေး! သားရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“လူနာရဲ့ကံပေါ်ပဲ မူတည်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အတိတ်ကိုမေ့သွားနိုင်တယ်တဲ့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မှာပါ။ အဲဒီအတိတ်ကိုလုံးဝမေ့နိုင်ခဲ့ရင် မောင့်အသက်ကိုကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဖေဖေရဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကိုလည်း မေ့နိုင်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအတိတ်က ကျွန်မဆိုတဲ့မိုးနဲ့သာကိုလည်း မေ့သွားလောက်မှာပါ။

ဒါဖြင့် အမြင်အာရုံချွတ်ယွင်းသွားရင်ကော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းမှာပါပဲ။ ဒါမှ မောင်မတွေ့ချင်မမြင်ချင်တဲ့ကျွန်မကို မတွေ့ရတော့မှာပါလေ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မရင်နှင့်အောင်မျှ ချစ်ရတဲ့မောင်ကိုတော့ ဒီဒုက္ခတွေ မခံစားစေရက်ပါဘူး။

ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့ မောင့်ဘဝ အနာဂတ်မှာ ပြည့်စုံ

ကုံလုံပါစေ။

“ဟော! သတိရလာပြီ”

Special room ထဲမှအသံကြောင့် အပြင်မှာ တံခါးကို မှီရပ်နေမိပါ၏။ သတိရလာပြီတဲ့။ တာဝန်ကျဆရာဝန်နဲ့ Nurse ရောက်လာတာမို့ ကျွန်မ အသာလမ်းဖမ်းပေးလိုက်ရလေသည်။

“မြင်ရလား မှန်းသက်တံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဘယ်သူလဲ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့မေမေပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါက်တာရယ်”

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်ပေါက်တွေ စီးကျသွားရပါ၏။ မောင့်ကို... မောင့်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မလာကြည့်တာပါကွယ်။ မောင်သတိမရတော့လည်း ရှိပါစေတော့။ မောင်မသိတဲ့နေရာမှာပဲ မောင့်ရဲ့အရိပ်လေးလိုနေပြီး တိတ်တခိုးလေးပဲ ချစ်ပါရစေလားကွယ်။

တံခါးပွင့်သွားတာမို့ ကျွန်မလန့်သွားရပါ၏။ ခြေလှမ်း
ကိုနောက်ဆုတ်ရန်ပြင်စဉ် ဖေဖေထံမှ အသံထွက်လာလေသည်။

“သမီးမိုး... ခဏ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ မဝင်တော့ပါဘူးဖေဖေ၊ သွားပါရ
စေ”

“မဟုတ်တာ သမီးကလည်း။ ခဏလေးတော့ ဝင်တွေ့
လိုက်ပါ။ လာ”

လက်မောင်းကိုဆွဲခေါ်နေပြီမို့ တွန့်ဆုတ်စွာဖြင့် လိုက်လာ
ခဲ့ရပါ၏။ ကုတင်ထက်မှာရှိနေသည့်မောင်က ကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်တာမို့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားရလေသည်။ သိရဲ့လား
မြင်ဖူးလို့လားမောင်။

ခပ်တည်တည်လေးကြည့်နေရာမှ နားထင်နှစ်ဖက်ဆီ
သို့ မျက်ရည်ပူတွေစီးကျသွားတာကို မြင်နေရလေ၏။ မောင်ငို
နေပါရောလား။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးရင်တော့ ဒီမျက်ရည်က ကျစရာ
မှမလိုအပ်တာပါလေ။

ရုတ်တရက် Drip သွင်းမထားသည့်ဘယ်လက်ကို ကမ်း
ပေးလိုက်တာမို့ ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသလို မောင့်လက်
ကို လှမ်းကိုင်လျက် ကုတင်ဘေးနားကို ရောက်သွားရလေ၏။

ဘုရားရေ! ကျွန်မကို... ကျွန်မကို မောင်မှတ်မိနေတုန်း
ပါပဲလား။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ တပေါက်
ပေါက်ကျလာပြီး ငိုရှိုက်မိတာက မိုးနံ့သာရယ်ပါလေ။

“မငိုနဲ့လေ၊ မငိုရတော့ဘူး။ မိုးကို ဒီလိုပဲ မောင်တစ်
သက်လုံး ဆွဲခေါ်ထားမှာပါ”

ကြည့်စမ်း! အဘယ်မျှ အဝိပ္ပယ်လေးနက်လိုက်တဲ့စကား
လုံးတွေပါလဲ။ ‘မိုး’တဲ့။ ကျွန်မနာမည်ကိုလည်း မောင်မှတ်မိနေ
တယ်။ ကျွန်မကိုလည်း မောင်ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတာပါပဲ
လား။

“ပြောလေ၊ မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့”

မေမေနှင့်ဖေဖေထံမှ တီးတိုးရယ်သံ ထွက်လာလေ၏။
မျက်နှာပူလိုက်တာနော်။ မောင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ထားပါတော့
ချစ်ဖို့ဆိုတဲ့အခွင့်ကိုမရခဲ့တာမို့ မေမေတို့ရှေ့မှာ ကျွန်မ ဘယ်လို
လုပ်ပြီး ပြောရဲမှာတဲ့လဲ။

“ပြောလေ မိုးရဲ့”

ဇွတ်တရွတ်မေးနေသည့်မောင့်ကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်
ရည်တွေကို အမြန်သုတ်လိုက်ရပါ၏။ ရှိုက်နေသည့်ငိုသံကို ကျိတ်
မှိတ်ကာ ကြိုးစားပြီး အသံထွက်ရလေတော့၏။

“မောင့်ကို...မောင့်ကို...”

ဘာစကားမှဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ မောင့်လက်လေး
ကိုသာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိလေတော့၏။

ကျွန်မဖွင့်မပြောနိုင်တော့ပေမယ့် ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့
မေတ္တာတွေကိုတော့ မောင်အသိဆုံးပါပဲမဟုတ်ပါလား။

မောင့်ကို...ကျွန်မ...ဆီပဲချစ်ပါ့ထင်...

မမသဒ္ဓါမောင်

မမသဒ္ဓါမောင်
20th Feb: 2013
PM 4:12:207